

Locul Bibliei în Educație

Un Apel adresat Creștinilor

„Pentru cunoașterea înțelepciunii și învățării, pentru
înțelegerea cuvintelor minții, pentru căpătarea învățăturilor de
bun simț, de dreptate, de judecată și de nepărtinire;
Ca să dea celor neîncercați agerime de minte, tânărului
cunoștință și chibzuință.”

Proverbe 1:2-4

Alonzo Trevier Jones

Cuprins:

Cap. 1: Educația creștină

Cap. 2: Educația lumii

Cap. 3: Lucrurile esențiale pentru cunoaștere

Cap. 4: Secretul mării apostazii

Cap. 5: „Metoda științifică,” sau metoda greacă din zilele noastre

Cap. 6: Separarea dintre religia creștină și stat

Cap. 7: Dreptul Bibliei de a deține locul suprem în educația creștină

Cap. 8: Educația lui Daniel

Cap. 9: Ce se învață în școlile profeților

Cap. 10: Studiul înțelepciunii

Cap. 11: Studiul cunoașterii

Cap. 12: Studiul științei

Cap. 13: Studiul științei minții

Cap. 14: Studiul moralității

Cap. 15: Studiul științelor naturii

Cap. 16: Studiul științelor naturii – Anatomia

Cap. 17: Studiul științelor naturii – Vindecarea

Cap. 18: Studiul științelor naturii – Dezvoltarea fizică

Cap. 19: Studiul științelor naturii – continuare

Cap. 20: Literatura, Istoria, Legea, Logica

Cap. 21: Neajunsurile educației populare

Capitolul 1

Educația creștină

Tot ceea ce nu este creștin, nu este potrivit pentru creștini. Singura educație pe care se cuvine să o aibă creștinii este educația creștină. În cadrul educației creștine trebuie să predomină Cartea creștinilor. Cartea creștinilor este Biblia.

Scopul educației creștine este acela de a forma creștini. În educația unui creștin nu se poate introduce pe drept nimic din ce nu este creștin, după cum nimic din ce nu este creștin nu este potrivit a se introduce în nicio altă latură a vieții creștinului. De aceea, standardul educației creștine trebuie să fie Cartea creștinilor – Biblia. Aceasta trebuie să fie testul pentru fiecare lucru introdus în educația unui creștin, și trebuie să asigure tot ce este necesar pentru educația creștinului. Aceasta privește educația în sensul cel mai înalt, cel mai larg și cel mai bun – dezvoltarea completă, practică a individului, din punct de vedere mintal, fizic și moral.

S-a crezut, și se crede, prea mult despre religia creștină că are de a face doar cu un soi de existență spiritualizată, aparte de ocupațiile reale și de lucrurile practice ale vieții. Dar nu este adevărat. Religia creștină, în sensul cel mai profund, ca o forță vitală în acțiune, se află în tot ceea ce pe bună dreptate se poate spune că formează o sumă a vieții umane pe pământ. Iar educația creștină este demnă de numele și declarația ei doar atunci când demonstrează această putere a creștinismului ca un element vital îmbibat în tot ceea ce poate interveni propriu-zis în cursul vieții umane.

Nu se poate nega că viața Domnului Hristos este o demonstrare a creștinismului. El este Omul model: Tiparul a ceea ce trebuie să fie oricare om, pentru a fi un creștin desăvârșit. Este cert că Hristos în timp ce demonstra în natura umană viața creștină pe pământ, S-a pus în legătură vitală cu

fiecare aspect real al vieții umane de pe acest pământ. El a venit în lume ca un prunc. A crescut de la copilărie la maturitate, așa cum cresc oamenii în această lume. S-a lovit de toate cele de care se lovesc toate ființele umane din lumea aceasta pe parcursul creșterii lor. S-a lovit de toate vicisitudinile și experiențele vieții omenești de care se lovesc toți oamenii, exact la fel, în mod real. Fiindcă „a trebuit să se asemine fraților Săi în toate lucrurile.” El „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi.” Și a lucrat ca tâmplar împreună cu Iosif, până în ziua arătării Lui înaintea lui Israel în lucrarea Sa activă de predicare, vindecare și slujire. Domnul Hristos a fost la fel de mult Mântuitorul lumii atunci când tăia scânduri, când făcea bănci și mese, ca și atunci când a rostit predica de pe munte. Lucrul acesta demonstrează că religia creștină are de-a face la fel de real și vital cu ceea ce facem în mod mecanic sau cu ocupațiile zilnice ale vieții, cum are de-a face și cu rostirea celei mai divine predici ce a fost rostită vreodată.

Totuși, în toate acestea, Isus a fost numai Cuvântul făcut trup. Cuvântul lui Dumnezeu, în forma scrisă, s-a aflat în lume înainte ca Isus să vină în trup. Însă din cauza orbirii și împietririi inimii oamenilor, acestui Cuvânt nu i s-a permis să se manifeste cu adevărat în trup. Domnul Hristos a venit pentru ca acest lucru să fie permis. Cuvântul, care a existat în lume (în forma scrisă – n.tr.) înainte să vină El în lume, în El a fost făcut trup și a locuit printre oameni, ca Omul model. Întrucât, atunci, Isus a fost Cuvântul făcut trup, în viața Lui de pe pământ nu s-a văzut nimic ce să nu fi fost deja scris în Cuvânt. Și întrucât El a fost în trup exact ceea ce era Cuvântul care a existat înainte ca El să vină, este cert că doar Cuvântul lui Dumnezeu, prin Duhul lui Dumnezeu L-a făcut să fie ceea ce a fost în trup. Aceasta demonstrează că Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, Cartea creștinilor, conține ceea ce va educa în mod complet omenirea pentru o viață echilibrată din toate punctele de vedere; și că nicio educație nu este creștină dacă nu

pătrunde în mod vital în toate ocupațiile și aspectele vieții omenești de pe pământ.

De aceea, viața lui Hristos, așa cum a fost văzută pe pământ – viața aceasta fiind doar exprimarea Cuvântului lui Dumnezeu – face să rămână în picioare în mod clar și distinct marele adevăr că Biblia, Cartea religiei creștine, este elementul educațional cel mai puternic, agenția educațională cea mai eficientă, Cartea de educație cea mai măreață din lume. De aceea, cu adevărat în Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, sunt „ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei,” la fel de real cum sunt în El, Cel care în trup a fost doar exprimarea acestui Cuvânt. Ca urmare, Cuvântul lui Dumnezeu este dat pentru ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.”

Locul acesta l-a ocupat Cuvântul lui Dumnezeu ca factor educațional în concepția creștinismului din vremurile străvechi, iar evaluarea aceasta își găsește puternicul ecou în spusele creștinului eminent, steaua de dimineață a creștinismului din timpurile moderne, John Wycliffe: „Nu există finețe în gramatică, nici în logică, nici în vreo altă știință ce poate fi numită, și să nu se regăsească în Scripturi, într-o măsură mult mai excelentă.”

Capitolul 2

Educația lumii

Când a apărut creștinismul în lume, cartea folosită pentru educație a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Pe vremea aceea, însă, exista în lume ceea ce se pretindea a fi educație, și nu doar educație, ci singura educație în adevăratul sens. Creștinismul a trebuit să dea piept cu ceea ce se pretindea a fi adevărata educație, care era acceptată de lume drept singura educație adevărată. Iar în ce privește problema educației, ca în toate celelalte lucruri, creștinismul și lumea s-au aflat în directă opoziție.

Creștinismul și cealaltă educație s-au întâlnit în cele trei mari centre de educație, pe atunci, ale lumii. Putem ști că acestea erau total opuse, deoarece avem cuvintele Inspirației referitor la subiect, care definesc exact ce anume era ceea ce lumea susținea a fi educație.

Unul dintre cele trei centre de educație ale lumii de pe vremea aceea, a fost Corintul. „Corintul era orașul lumii bune din imperiul roman; de aceea, îl putem socoti ca Londra sau Parisul primului secol de după Hristos.” – Farrar. Marele apostol al Neamurilor a petrecut optsprezece luni pentru a sădi creștinismul în acest centru de educație al lumii, iar atunci când a plecat, a scris următoarele cuvinte referitor la lumea păgână și la educația ei: „Întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.” (1Cor. 1:21).

Lumea ajunsese în situația de a nu Îl cunoaște pe Dumnezeu. A ajuns în această situație datorită „înțelepciunii ei”. „Înțelepciunea ei” a făcut-o să nu Îl cunoască pe Dumnezeu. Iar înțelepciunea aceasta a fost filozofia lumii, știința lumii – într-un cuvânt, educația lumii. De aceea, Inspirația arată în mod clar că aceea ce era acceptată de lume

drept educație, a fost tocmai mijlocul care i-a împiedicat să Îl cunoască pe Dumnezeu. Dar creștinismul este cunoașterea deslușită și sigură a lui Dumnezeu. Ar putea alte două lucruri să fie în mai mare opoziție, decât un sistem care îi face pe oameni să cunoască în mod deslușit și sigur, și un sistem care îi face pe oameni în mod categoric să nu cunoască?

Un altul dintre cele trei centre de educație ale lumii, a fost Efes. Acesta era cel mai magnific dintre „orașele magnifice ale Asiei.” „Piețele sale străluceau de produsele artei lumii – acesta era lumea bună din Asia. Nici un alt nume nu a fost proslăvit mai mult în analele culturii omenеști, decât acela al mării capitale din Iodia.” – Farrar. În orașul acesta cultural și educațional marele apostol al Neamurilor a condus o școală creștină pe timp de aproape doi ani și jumătate: mai întâi în sinagogă, „timp de trei luni,” apoi, „fiindcă unii rămăneau împietriți și necredincioși, și vorbeau de rău calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala unuia numit Tiran. Lucrul acesta a ținut doi ani.” (Fapte 19: 9, 10). El a pus bazele unei educații vizibil creștine, în opoziție cu o educație vădit păgână. Ceea ce l-a condus în mod direct să întemeieze această școală cu specificul educației creștine, a fost că „unii rămăneau împietriți și necredincioși.” Atunci, Pavel a separat pe ucenici, pe cei credincioși, din mijlocul ascultătorilor amestecați, și i-a învățat zilnic în școala lui Tiran calea educației creștine. Drept consecință, mulți dintre Neamuri din orașul acela al culturii, au devenit creștini. Iar când Pavel a scris Efesenilor, epistola lui a cuprins următoarele cuvinte serioase: „Iată dar, ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor.” (Efes. 4:17, 18).

Locuitorii dintre Neamuri ai oraşului Efes erau străini (separaţi, rupţi) de viaţa lui Dumnezeu din pricina neştiinţei în care se aflau. Neştiinţa lor a fost cauza separării lor de Viaţa lui Dumnezeu. Dar Efes era un centru al educaţiei; şi tocmai această educaţie i-a făcut să fie străini de viaţa lui Dumnezeu. Ba încă Inspiraţia declară că ei erau străini de viaţa lui Dumnezeu din pricina neştiinţei care era în ei. De aceea, în mod foarte limpede, Inspiraţia defineşte educaţia lor drept neştiinţă.

Atena a fost al treilea dintre aceste trei mari centre de educaţie ale lumii. Atena a fost mai mult decât atât: a fost mama educaţiei lumii de atunci. Ba chiar mai mult: a fost mama, în sens lărgit, a ceea ce a constituit educaţia lumii până în ziua de azi. Marele apostol al Neamurilor a fost de asemenea şi în Atena. Acolo a fost dus înaintea Curţii Supreme, pentru a fi ascultat ca să se vadă însemnătatea învăţăturilor lui, întrucât se părea „că vesteşte nişte dumnezei străini.” De două ori în vorbirea lui în faţa acestei Curţi, şi în faţa mulţimii adunate, Inspiraţia foloseşte exact cuvântul folosit referitor la educaţia lumii din Efes. El a spus: „Bărbaţi din Atena, îmi dau seama că în toate lucrurile voi sunteţi prea superstiţioşi. Căci cum treceam şi priveam la lucrurile voastre de închinare, am găsit şi un altar pe care era inscripţionat: DUMNEZEULUI NECUNOSCUȚ. Acestuia aşadar, căruia voi vă închinaţi fără să îl cunoaşteţi, pe Acesta vi-l predic eu. Dumnezeu care a făcut lumea şi toate lucrurile în ea, fiindcă este Domnul cerului şi al pământului, nu locuieşte în temple făcute de mâini; nici nu este adorat cu mâini omeneşti, ca şi cum ar avea nevoie de ceva, El care dă tuturor viaţă şi suflare şi toate; şi a făcut dintr-un singur sânge toate naţiunile oamenilor să locuiască pe toată faţa pământului, şi a hotărât timpurile dinainte rânduite şi graniţele locuinţei lor; ca să Îl caute pe Domnul, dacă, ar putea cumva să Îl caute băjbâind şi să Îl găsească, deşi nu este departe de fiecare dintre noi;

fiindcă în El trăim și ne mișcăm și avem ființă; cum au spus unii dintre poeții voștri: Fiindcă și noi suntem odraslele lui. Fiind așadar odrasle ale lui Dumnezeu, nu ar trebui să ne gândim că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului, sau pietrei, cioplită prin arta și planul omului. Și Dumnezeu a trecut cu vederea timpurile acestei neștiințe; dar acum, poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni, să se pocăiască; pentru că a stabilit o zi în care El va judeca lumea în dreptate prin acel Om pe care L-a rânduit; prin care a dat asigurare tuturor, prin aceea că L-a înviat dintre morți.” (Fapte 17: 22-31, KJV).

Ei ridicaseră un altar în onoarea Dumnezeului necunoscut. Aceștia ei se „închinau fără să Îl cunoască.” Orașul acesta era în totul dedat la idolatrie, fiindcă era plin de idoli din aur, argint, sau piatră, cioplită prin arta și planul omului, exprimând ideile lor despre Dumnezeu. Iar „timpurile acestei neștiințe” Dumnezeu le răbdase, dar acum porunea „tuturor oamenilor de pretutindeni, să se pocăiască” de această „neștiință.” Dar nu uitați că aceasta nu a fost decât o parte, de fapt chiar miezul, educației din Atena, al educației pe care ea o transmitea, al educației a cărei mamă era. Fiindcă educația aceasta a culminat în artă, arta aceea era idolatrie; iar idolatria aceea a fost doar manifestarea neștiinței. De aceea, din nou este demonstrat că educația lumii, educația grecească, pe vremea aceea, nu era decât neștiință. Iar atunci când înțelegem cât de mult se mândrea Atena cu educația pe care o dădea lumii, ne putem forma o slabă idee despre profunzimea spiritului lor de batjocură din răspunsul pe care l-au dat unui Iudeu disprețuit, care sta în fața unei asemenea asistențe și definea totul drept „neștiință,” chemându-i să se pocăiască de educația lor.

Educația aceasta era cu totul și doar neștiință. Altarul cu inscripția: DUMNEZEULUI NECUNOSCUR, nu era decât un monument ridicat neștiinței lor. Cuvântul „neștiință” pe

care îl folosește Inspirația, nu este un termen folosit insidios, pentru a implica faptul că educația lumii era echivalentă cu neștiința, și era în esență ignoranță prin faptul că nu ajungea la cunoașterea lui Dumnezeu; ci este un cuvânt selectat categoric de Inspirație pentru a defini în mod exact, în însăși esența sa, caracterul real al acelei educații: că în ea însăși este „neștiință.” Lucrul acesta se vede clar atunci când înțelegem principiul și procesul acelei educații. Acestea sunt redată de o autoritate acceptată.

Marele educator al Greciei a fost Socrate; iar Grecia, prin intermediul lui Platon și Aristotel, a fost educatorul lumii. Despre Socrate este scris:

„Socrate nu a fost un ,filozof’, nici măcar un ,profesor’, ci mai degrabă un ,educator’, fiindcă, datorită funcției lui a trebuit „să îndemne, să convingă, să mustre”, - Platon, Apologia, 30 E. Prin urmare, examinând lucrarea vieții lui este potrivit nu să întrebăm, ,Care a fost filozofia lui?’ ci, ,Care a fost teoria lui, și care a fost practica lui în ce privește educația?’ El a fost condus la teoria sa în ce privește educația studiind pe filozofii dinaintea lui, iar practica lui a condus la redeșteptarea Platonică.

Teoria lui Socrate despre educație are la bază un SCEPTICISM PROFUND ȘI CONSISTENT.

Pornind de la un principiu sau propoziție aparent fără legătură, cu care vinovatul cădea de acord, Socrate scotea de aici o concluzie neașteptată, dar de netăgăduit, care era în mod clar inconsistentă cu opinia pusă la îndoială. În felul acesta, își punea interlocutorul în situația de a-și rosti judecata asupra lui însuși, aducându-l într-o stare de ,îndoială’ sau ,dilemă’. ,Înainte să te întâlnesc’, spune Meno în Dialogul pe care Platon îl numește cu numele său, ,spuneam că îți petreci timpul îndoindu-te și conducând pe alții la îndoială; și este adevărat că vrăjitoriile și farmecele tale m-au condus în această stare’.” – Encyclopedia Britannica, articolul „Socrate.”

Platon a fost elevul și reporterul lui Socrate. Socrate personal nu a lăsat nimic scris. Este meritul lui Platon că lumea deține tot ceea ce știe despre Socrate, în special despre „filozofia lui.” Astfel, pe terenul filozofiei, speculației, metafizicii, Platon este marea voce și continuatorul lui Socrate. Aristotel a fost discipolul lui Platon. Dar acesta s-a rupt de speculațiile îndeosebi filozofice și metafizice ale maestrului său, și s-a îndreptat mai ales spre știință și fizică. Platon s-a aplecat spre a face ca toate lucrurile să culmineze în filozofie. Aristotel a înclinat spre a face ca toate lucrurile să culmineze în știință: el „a redus până și filozofia la o știință.” Și Aristotel, la fel ca Platon, a continuat în educație principiul identic de educație ce a fost întreținut de Socrate și continuat de Platon: anume că îndoiala este calea spre cunoaștere. Fiindcă de la Aristotel avem maxima că „a formula bine îndoielile” este un serviciu adus descoperirii adevărului.

Astfel, atunci, așa cum se spune despre Socrate, temelia întregii educații grecești, atât în știință cât și în filozofie, a fost „îndoiala,” – „un scepticism profund și consistent.” De fapt, ideea principală a acestei filozofii este exprimată prin cuvântul „îndoială”. Istoria filozofiei nu este decât istoria îndoielii.

Acum, caracteristica și calitatea esențială a îndoielii este aceea că în mod precis îl determină pe acela care o exercită, să nu cunoască. Atât timp cât cineva se îndoiește de un lucru, el nu poate cunoaște acel lucru. Și a nu cunoaște, este pur și simplu neștiință. De aceea, întrucât temelia teoriei despre educație a marelui educator grec a fost „îndoiala,” – „un scepticism profund și consistent,” și deoarece calitatea esențială a îndoielii este aceea că îl face pe cel ce o exercită să nu cunoască, înseamnă că educația grecească, fiind fondată pe îndoială, și clădită prin intermediul îndoielii, a fost în esență neștiință. Iar Inspirația pătrunde până la miezul întregului sistem atunci când în mod repetat definește educația aceasta

drept „neștiință.” Iar cuvântul „neștiință” a fost ales în mod categoric de Duhul Inspirației pur și simplu pentru că definește lucrul acesta în mod esențial.

Capitolul 3

Lucrurile esențiale pentru cunoaștere

Se poate să ni se spună un adevăr veritabil, adevărul esențial al lui Dumnezeu, totuși, dacă îl punem la îndoială, și atât timp cât ne îndoim de el, nu îl putem cunoaște. De aceea, îndoiala este în esență ignoranță și este ușa deschisă spre neștiință.

Mai mult, se poate să ni se spună ceva cu totul fals, o minciună evidentă; totuși, dacă o credem, nu contează cât de implicit, nu putem să cunoaștem acel lucru. Pentru simplul motiv că nu este așa; și este imposibil să cunoști un lucru ce nu este real.

De aceea, sunt doar două lucruri esențiale pentru cunoaștere. Aceste două lucruri sunt adevărul și credința.

Adevărul și credința sunt cele două lucruri esențiale pentru cunoaștere: iar cel dintâi în această ordine este adevărul. Aceasta, pentru motivul deja arătat, că nu contează cât de implicit putem crede un lucru ce nu este real, niciodată nu îl vom putea cunoaște. De aceea, întrucât ceea ce este crezut trebuie să fie adevărat pentru a putea fi cunoscut, înseamnă că adevărul este primul lucru esențial pentru cunoaștere. Și pentru că până și cel mai limpede adevăr nu poate fi cunoscut dacă nu este crezut, înseamnă că al doilea lucru esențial pentru cunoaștere este credința. Adevărul și credința, de aceea, acționând împreună – adevărul crezut – aceasta este calea spre cunoaștere.

Lucrul acesta poate fi ilustrat printr-o experiență familiară aproape tuturor. Și anume adevărul că A este A. Noi credem adevărul acesta, și astfel, și doar astfel, știm că A este A. Dacă nu am fi crezut acest adevăr atunci când ni s-a spus, nu am fi știut niciodată că literele A, B, C, D, etc. sunt cele care sunt; și dacă nu am fi crezut niciodată aceasta, nu le-am fi putut cunoaște niciodată. Dacă pentru a le cunoaște am fi cerut

dovezi ca bază pe care să putem crede, niciodată nu am fi putut obține astfel de dovezi, și astfel nu am fi putut ajunge niciodată să credem; și astfel niciodată nu am fi putut cunoaște acest lucru fundamental pentru orice cunoștințe literare. Nu putem avea altă dovadă decât faptul însuși, că A sau oricare altă literă din alfabet, este ceea ce este.

Există dovezi pentru aceasta, dar dovada se află în litera însăși; și prin faptul că o credem, prin faptul că o primim drept ceea ce este, obținem cunoașterea; iar în această cunoaștere precum și prin experimentarea ei, obținem dovada. Fiindcă în fiecare dintre literele alfabetului există o valoare ce răspunde credinței noastre: o valoare ce niciodată nu ne-a înșelat și nici nu ne va înșela. Știm că fiecare literă este cea care este: și toți filologii, filozofii și oamenii de știință din toată lumea nu ne-ar putea convinge că vreuna dintre literele din alfabet este alta decât cea care pur și simplu este. Totuși, mijlocul prin care am ajuns să le cunoaștem este simpla crezare a unui adevăr spus pur și simplu.

Gândul acesta, ilustrația aceasta, nu se oprește aici. Primele două litere din alfabetul grec, sunt Alfa și Beta. Dacă îndepărtăm litera „a” din Beta, cele două litere grecești formează cuvântul folosit de noi Alfa-bet. Cuvântul „alfabet” semnifică toate literele limbii engleze. Cum se poate aceasta, dacă termenul derivă doar din primele două litere ale limbii grecești?

Într-un fel foarte simplu. Atunci când noi, pe limba noastră, vrem să întrebăm dacă o persoană cunoaște, sau dacă vrem să spunem că o persoană nu cunoaște, alfabetul, cel mai adesea nu întrebăm, „Știe alfabetul?” nici, „Știe literele A B C D E F G H I J K L M N” și toate până la „Z”? ci întrebăm, „Știe ABC-ul?” sau zicem „Nu știe ABC-ul.” Grecii făceau la fel. Când voiau să exprime aceeași idee, nu ziceau, „Știe pe Alfa, Beta, Gamma, Delta, Epsilon,” și așa mai departe până la „Omega?” ci doar simplu, „Știe Alfa Beta?” sau „Nu știe Alfa

Beta.” Abrevierea aceasta grecească a întregii liste de litere ale limbii în doar „Alfa Beta” a ajuns până la noi cu îndepărtarea literei „a” de la Beta, formând cuvântul nostru „alfabet,” fiind abrevierea întregii liste de litere din limba noastră.

În limba engleză uzuală există un mod concis de a spune că o persoană cunoaște puțin sau nu știe nimic despre un subiect, folosind expresia „Nu cunoaște ABC – ul acestui lucru.” Grecii spuneau la fel, „Nu cunoaște Alfa Beta acestui lucru.” Pe de altă parte, există un mod concis de a spune că o persoană este foarte bine informată, sau cunoaște totul despre un subiect, prin expresia, „Știe subiectul de la A la Z,” sau, cum se zicea pe vremuri, „de la A la Izzard” (Ib. eng.). Grecii spuneau la fel, „Știe subiectul de la Alfa la Omega” – știe tot ce se poate ști despre subiect. Aceasta este baza și ideea din expresia folosită de Hristos de multe ori în cartea Apocalipsei, „Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, cel dintâi și cel de pe urmă.”

Domnul Hristos este Alfabetul lui Dumnezeu. După cum expresia „Alfa și Omega” semnifică întregul alfabet și cuprinde toate literele din limba greacă; și „de la A la Z” semnifică întregul alfabet, toate literele din limba engleză, la fel Isus Hristos, Alfabetul lui Dumnezeu, cuprinde tot ce ține de limba sau cunoașterea lui Dumnezeu. După cum în cele douăzeci și patru de litere ale alfabetului grecesc de la Alfa la Omega sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței din lume ale acestei limbi; și după cum în cele douăzeci și șase de litere ale alfabetului limbii engleze sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței limbii engleze care există în lume, la fel, în Isus Hristos, Alfabetul lui Dumnezeu, sunt „ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței” care există în tot universul în care se vorbește limba lui Dumnezeu.

Iar Alfabetul acesta al lui Dumnezeu se învață exact în același fel, și folosind exact aceeași facultate (a minții – n. tr.) ca în învățarea alfabetului limbii grecești, sau al limbii

engleze, sau al oricărei alte limbi. Alfabetul lui Dumnezeu este adevărul. Noi credem adevărul și astfel știm că El este ceea ce este. Există o dovadă a acestui fapt, dar dovada este în El Însuși. Prin faptul că noi credem acest Alfabet, prin faptul că Îl primim drept ceea ce este, obținem cunoștință; iar în această cunoștință și în experimentarea ei, avem dovada vie, continuă. Fiindcă în acest Alfabet al lui Dumnezeu, în fiecare literă, da, în fiecare iotă sau frântură de literă, există valoare ce răspunde credinței noastre: o valoare ce niciodată nu înșeală și nu va înșela niciodată, și nici nu poate să înșele credința vreunui om în acest Alfabet. Iar celui care cunoaște în felul acesta Alfabetul lui Dumnezeu, toți filozofii, toți oamenii de știință și toți necredincioșii din lume nu-i pot dovedi că vreo parte din acest Alfabet nu este ceea ce Este. De fapt oricine ar încerca să dovedească un asemenea lucru, prin aceasta doar dă pe față faptul că nu cunoaște încă adevăratul Alfabet, nu cunoaște încă ABC – ul.

Alfabetul limbii engleze îl învățăm copilași fiind, și nu îl putem învăța decât ca niște copilași. Chiar dacă un om ar fi în vârstă de o mie de ani, în deplină posesie a tuturor facultăților sale, și încă nu ar cunoaște ABC –ul, alfabetul limbii engleze, ar trebui să se facă asemenea unui copilaș pentru a putea să îl învețe, pentru a primi cunoștința faptului că A este A: ar trebui să creadă pur și simplu acest fapt așa cum o face copilașul, și crezând atunci când i se spune că fiecare literă este ceea ce este, ajunge să cunoască. Iar dacă ar refuza să creadă aceasta, tocmai prin acest refuz – prin însăși necredința lui – ar ajunge condamnat – în felul acesta s-ar condamna singur – la a suferi pierderea pentru totdeauna a tuturor comorilor înțelepciunii și cunoștinței ce se află ascunse în lumea limbii engleze.

La fel este cu Alfabetul limbii și cunoașterii lui Dumnezeu. Doar prin a crede acest Alfabet poate ajunge cineva să Îl cunoască. Dacă cineva refuză să creadă, nu poate

să Îl cunoască. Și oricine nu crede, tocmai prin această necredință este condamnat – prin aceasta se condamnă singur – la a suferi pierderea pentru totdeauna a tuturor comorilor înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu: a tuturor celor care sunt ascunse în Alfabetul lui Dumnezeu. Fiindcă, așa cum prin variatele combinații ale conținutului alfabetului se formează cuvintele, iar cuvintele exprimă gânduri, la fel nenumăratele combinații ale conținutului Alfabetului lui Dumnezeu formează Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul lui Dumnezeu exprimă gândul lui Dumnezeu.

De aceea, Isus Hristos a enunțat principiul etern al adevăratei învățări atunci când a declarat, „Dacă cineva nu primește împărăția lui Dumnezeu ca un copilăș, nu poate intra în ea.” Copilașul primește împărăția lui Dumnezeu. El o primește crezând pur și simplu declarația simplă a Cuvântului împărăției. Acesta este felul în care oricine primește, și felul în care oricine trebuie să primească împărăția limbii engleze sau a oricărei alte limbi. Este felul în care oricine trebuie să primească împărăția lui Dumnezeu. A primi împărăția lui Dumnezeu, și a cunoaște Alfabetul lui Dumnezeu, este la fel de ușor ca și a cunoaște ABC – ul. De aceea a învăța, nu ca un filozof, ci ca un copilăș, aceasta este adevărata cale spre cunoaștere. Adevărul și credința, lucrând împreună – adevărul crezut – aceasta este pentru totdeauna adevărata cale a cunoașterii.

Potrivit cu aceasta, când Dumnezeu a căutat să salveze lumea din ruina produsă de ignoranță (neștiință), a făcut-o prezentând lumii adevărul, pentru a fi crezut. „Căci, întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, nu a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii. Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și Grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire, și pentru Neamuri o nebunie; dar pentru

cei chemați, fie Iudei, fie Greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.” (1Cor. 1:21-24). (Predicarea Cuvântului, care este Adevărul, predicarea lui Hristos, care este Adevărul.)

Am citit cuvintele Inspirației care ne spun că lumea prin înțelepciunea ei nu L-a cunoscut pe Dumnezeu. Am citit de asemenea cuvintele Inspirației cum că Neamurile erau străini (despărțiți, ruși) de viața lui Dumnezeu, prin neștiința care era în ei. Am văzut că în ce privește înțelepciunea lui Dumnezeu, și adevărul esențial al situației, înțelepciunea lumii este ignoranță: și nu doar că lumea în neștiința ei este străină de viața lui Dumnezeu, ci tocmai din cauza acestei neștiințe este lumea străină de viața lui Dumnezeu.

Atunci, întrucât caracteristica neștiinței este aceea că desparte oamenii de viața lui Dumnezeu, pe de altă parte, caracteristica cunoștinței este aceea de a uni oamenii cu viața lui Dumnezeu, care este viața veșnică. Astfel, este scris: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Faptul acesta este la fel de adevărat, dacă am citi doar cuvintele, „Viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine.” Așadar, după cum neștiința, fiind produsul îndoielii, prin care oamenii nu pot cunoaște, desparte oamenii de viața lui Dumnezeu, la fel de sigur cunoașterea, fiind produsul credinței în adevăr, prin care oamenii cunosc în mod sigur, unește oamenii cu viața lui Dumnezeu.

Vedem că doar crederea adevărului conduce oamenii la cunoaștere: și pentru că Isus Hristos este „Adevărul,” înseamnă că singura cale spre cunoaștere este credința în Hristos drept Cuvânt al lui Dumnezeu. Potrivit cu aceasta, din nou, Inspirația trage în mod clar o linie de separare între înțelepciunea lumii grecești, care este neștiință, și credința în Hristos, care este calea cunoașterii. Astfel, este scris: „Dorința mea este ca ei să fie încurajați, și legați unii de alții prin dragoste, ajungând astfel la deplina binecuvântare a unei

convingeri ferme și inteligente, și la o desăvârșită cunoaștere a adevărilor tainice ale lui Dumnezeu care sunt cuprinse în Hristos. Căci toate comorile lui Dumnezeu de înțelepciune și știință sunt de găsit ÎN HRISTOS. Vă spun aceasta pentru ca nu cumva să vă înșele cineva cu argumente care par reale. Ce-i drept nu sunt cu voi în persoană, dar duhul meu este cu voi și mă bucur să aflu de buna voastră rânduială și de frontul unit pe care îl prezentați prin credința voastră în Hristos.

Pentru că, deci, ați primit pe Isus, Hristosul, ca Domn al vostru, trăiți-vă viețile în unire cu El – înrădăcinați în El, clădind viețile voastre pe El, crescând în tărie prin credința voastră, credincioși învățăturii pe care ați primit-o, bogați în credință, și aducând întotdeauna mulțumiri. Aveți de grijă să nu fie nimeni care să vă fure cu ‚filozofia’ lui – amăgire deșartă! Astfel de învățături urmează doar tradiții omenești, și au de-a face cu lucrurile copilăroase ale lumii, nu cu Hristos. Căci Dumnezeirea în toată plinătatea ei locuiește în Hristos într-o formă trupească; și voi, prin unirea voastră cu El, sunteți de asemenea umpluți de ea.” (Coloseni 2: 2-10, traducerea The Twentieth Century New Testament a fost folosită de autor aici, pentru că este foarte expresivă în acest pasaj).

Din nou, contrastul între neștiința lumii și cunoștința lui Dumnezeu este trasat în mod clar în 1Cor. de la 1:18 la 2:10, și spune, după cum este tradus în Twentieth Century version: „Solia Crucii este doar o nebunie pentru oamenii aflați pe calea spre ruină, dar pentru noi care ne aflăm pe calea mântuirii este însăși puterea lui Dumnezeu. Într-adevăr, Scriptura spune: ‚Voi prăpădi înțelepciunea celui înțelept, și voi nimici priceperea celor pricepuți.’ Unde sunt înțelepții? Sau învățătorii religiei? Sau oamenii critici de azi? Nu a arătat Dumnezeu că înțelepciunea lumii este nebunie? Căci, întrucât lumea, prin înțelepciunea ei nu a ajuns să-L cunoască pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe cei credincioși prin „nebunia”

propovăduirii noastre! În timp ce Iudeii cer semne miraculoase și Grecii caută înțelepciune, noi Îl propovăduim pe Hristos cel răstignit! Pentru Iudei El este o piedică, pentru păgâni Este doar nebunie, dar pentru cei care au primit Chemarea, fie Iudei fie Greci, El este Hristosul – puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii, și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii!

Priviți, fraților, la realitatea Chemării voastre. Printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul în care oamenii privesc înțelepciunea, nu sunt mulți oameni influenți, nu sunt mulți de neam mare; ci Dumnezeu a ales ceea ce lumea numește nebunie ca să facă de rușine pe înțelepții ei, și Dumnezeu a ales ceea ce lumea numește slăbiciune ca să facă de rușine ,tăria' ei, și Dumnezeu a ales pe cei pe care lumea îi numește cei de jos și neînsemnați – niște nimeni – ca să dea jos pe acei ,cineva' ai ei, astfel ca în prezența Lui nicio ființă umană să nu se laude. Dar voi, prin unirea voastră cu Hristos, sunteți vlăstarele lui Dumnezeu, și Hristos, prin voia lui Dumnezeu, a devenit nu doar Înțelepciunea noastră, ci de asemenea Neprihănirea noastră, Sfințirea noastră, Eliberarea noastră, astfel ca – după cuvintele Scripturii – ,cine se laudă să se laude în Domnul.'

Cât despre mine, Fraților, când am venit la voi, nu am venit să vă vorbesc despre adevărurile tainice ale lui Dumnezeu cu limbajul fin al filozofiei, fiindcă am hotărât ca, atât cât voi fi cu voi, nu vreau să știu nimic altceva decât pe Isus Hristos – Și pe El drept Cel răstignit! Într-adevăr, când am fost eu însumi între voi, m-am simțit slab, timid și foarte tulburat. Solia mea și propovăduirea mea nu le-am rostit cu limbajul convingător al filozofiei, ci au fost însoțite de manifestări ale puterii spirituale, astfel încât credința voastră să nu fie întemeiată pe înțelepciunea omului, ci pe puterea lui Dumnezeu.

Totuși lucrurile despre care vorbim printre cei a căror credință este matură, sunt adevărată înțelepciune, dar nu este înțelepciunea zilelor noastre, nici înțelepciunea conducătorilor din zilele noastre – oameni a căror prăbușire este aproape. Nu, înțelepciunea despre care vorbim, când vorbim de adevărurile ascunse, este divină, este înțelepciunea ascunsă de veacuri, pe care Dumnezeu, mai înainte să fi început timpul, a hotărât-o ca să ne aducă slavă. Înțelepciunea aceasta nu este cunoscută niciunuia dintre conducătorii zilelor noastre. Dacă ar fi cunoscut-o, nu ar fi răstignit pe Domnul nostru slăvit. Dar Scriptura vorbește despre ea, spunând: ‚Ceea ce ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit, și prin mintea omului nu a trecut – toate acestea le-a pregătit Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc.’ Totuși nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Lui, fiindcă Duhul măsoară totul, până și tainele cele mai profunde ale lui Dumnezeu.”

Capitolul 4.

Secretul mării apostazii

În pofida contrastului infinit trasat în mod repetat în Scripturi de către Inspirație, între neștiința grecilor și cunoașterea creștină, creștinismul de abia se înrădăcinase în lume când printre creștini au apărut cei ce au început să încline spre calea lumii, și să pretindă rangul de virtute pentru neștiința grecească. Aceasta a fost originea mării apostazii.

Secretul „decăderii” de la adevărul evangheliei, a fost înălțarea înțelepciunii lumești, care nu era decât neștiință grecească. Avertizarea divină față de aceasta a fost în mod special adresată efesenilor. Mai întâi, în scrisoarea către Efeseni, după cum urmează: „Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor. Ei și-au pierdut orice pic de simțire, s-au dat la desfrânare, și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție. Dar voi n-ați învățat așa pe Hristos, dacă, cel puțin, L-ați ascultat, și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați, cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efes. 4:17-24).

Apoi, cu ocazia unei adunări importante când, din Milet, Pavel „a trimis la Efes, și a chemat pe prezbiterii Bisericii,” în cuvintele adresate lor le-a spus: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se

vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați, și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi. Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește, și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.” (Fapte 20:28-32).

Apostazia aceasta a fost povara avertizării din partea apostolului, nu doar la Efes, ci și în alte locuri. La Tesalonic, atât în predicare cât și în scrisoarea lui către Tesaloniceni, el a stăruit mult asupra acesteia. Fiindcă, referitor la ziua venirii Domnului în slavă, despre care a scris mult în prima lui scrisoare, în cea de-a doua scrisoare le-a scris astfel: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră, și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință (Marea Apostazie – KJV), și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai pe sus de tot ce se numește ‚Dumnezeu’, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” (2Tes. 2:1-4). Apoi, după ce spune ce se va descoperi în apostazia aceasta, el apelează la memoria Tesalonicenilor, astfel: „Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi?”

Despre aceasta este spus mult mai mult în Scriptură, dar nu este nevoie să cităm mai mult aici. Atât este suficient pentru ca toți să fie în stare că vadă cât de cert a fost legată apostazia de introducerea neștiinței lumești, și de amestecarea acesteia cu cunoașterea de Dumnezeu. Iar apostazia a crescut

pe măsura neștiinței lumești introduse – a acelei științe în mod fals numită astfel. Iar când apostazia a ajuns să domine, ceea ce a dominat a fost de fapt filozofia și știința greacă de origine păgână – neștiința greacă - sub nume creștin, în așa zisa Biserică Creștină.

Apostolii au predicat, au scris, au avertizat despre acest rău, în tot timpul vieții lor. Fiindcă ei au văzut consecințele enorme ce trebuiau să rezulte dacă s-ar fi dat curs chiar numai slabelor începuturi care se vedeau încă din timpul lor. Totuși, la mai puțin de cincizeci de ani după moartea ultimului dintre apostoli, apostazia aceasta a devenit atât de proeminentă încât au apărut școli ale ei, școli patronate sub nume creștin, trecând drept școli creștine. Liderii în această apostazie, conducătorii acestor școli, au făcut din așa-zisa filozofie a lumii standardul lor; iar dintre toți filozofii lumii, pe Platon l-au privit ca fiind „mai înțelept decât toți ceilalți, și remarcabil mai ales pentru felul în care tratează Divinitatea, sufletul, și lucrurile îndepărtate simțurilor, astfel încât să se potrivească sistemului creștin.” – Mosheim.

Aceasta a fost repede adoptată de multe categorii de preținși filozofi și de imitatorii lor, care în acest fel își puteau asuma creditul de a fi creștini fără nimic din tăgăduirea de sine sau din corectarea vieții interioare ce sunt esențiale pentru experiența creștină. Vechea viață păgână putea fi menținută sub numele și mărturisirea de creștinism. Răul acesta a progresat așa de mult încât nu a durat mult până când „părerea în ce privește modul în care să fie susținută învățătura umană a ajuns o chestiune în dreptul căreia creștinii erau împărțiți aproape în mod egal. Mulți recomandau studiul filozofiei și familiarizarea cu literatura greacă și romană; în timp ce alții susțineau că acestea sunt vătămătoare pentru interesele creștinismului veritabil și pentru progresul adevăratei pietăți.

Cauza literaturii și a filozofiei a triumfat în mod gradat; iar cei ce s-au lipit de acestea au continuat să câștige teren,

până când în cele din urmă superioritatea s-a decis în mod evident în favoarea lor. Victoria aceasta s-a datorat în principal influenței lui Origen, care, fiind educat de timpuriu în noul fel de Platonism deja menționat, l-a amestecat, din nefericire, cu principiile mai curate și mai sublime ale învățaturii cerești, și l-a recomandat în modul cel mai călduros tinerilor care participau la lecțiile lui publice. Faima acestui filozof a crescut continuu printre creștini; și pe măsură ce îi sporea creditul, metoda lui de punere în discuție și de explicare a învățăturilor creștinismului a dobândit autoritate, până când a devenit aproape universală.” – Id.

Poziția deținută de Origen pe vremea aceea poate fi apreciată după faptul că până în ziua aceasta el este unul dintre cei mai de seamă Părinți ai bisericii; și după faptul suplimentar că „din zilele lui Origen până în zilele lui Chrisostom (220-400 d.Hr.), nu a existat un singur comentator eminent care să nu fi împrumutat pe larg din lucrările lui” Origen; și „el a fost învățătorul principal chiar și al celor mai ortodocși dintre Părinții din Apus.” „Nenumărați interpreți din acel secol și din secolele ulterioare au urmat metoda lui Origen, deși cu o anumită diversitate; iar cei puțini care urmau o metodă mai bună nu puteau face mare lucru împotriva lor.”

Dar „acest nou soi de filozofie, adoptat în mod imprudent de Origen și de alți creștini, a făcut un rău imens creștinismului. Fiindcă a condus pe învățătorii acesteia să învăluie în obscuritate filozofică multe părți din religia noastră, care în ele însele fuseseră clare și ușor de înțeles; și să adauge la învățăturile Mântuitorului nu puține lucruri din care nu se poate găsi în Sfintele Scripturi niciun cuvânt. ... A recomandat creștinilor diferite rituri nefolositoare și fără înțeles, potrivite doar pentru a hrăni superstiția, dintre care nu sunt puține cele pe care le vedem celebrate în mod religios de mulți oameni până în ziua de azi. În cele din urmă, în secolele ulterioare a înstrăinat mințile multora de creștinismul însuși; și

a produs o specie de religie eterogenă, constituită din principii creștine și platonice combinate. Dar cine este capabil să enumere schimbările rele și vătămătoare ce au decurs din această nouă filozofie – sau, dacă vreți, din această încercare de a împăca între ele RELIGIA ADEVĂRATĂ ȘI CEA FALSĂ?” – Mosheim.

Rezultatul tuturor acestor lucruri se cuprinde într-un singur cuvânt – „Papalitatea”, așa cum a fost și așa cum este. Apoi s-a petrecut ceva interesant, deși foarte logic: În scopul de a deveni „științifică,” apostazia a adoptat știința păgână, pe nedrept denumită astfel. Apoi, după ce a umplut lumea cu ignoranța păgână trecând drept cunoaștere creștină, când adevărata știință a căutat să fie recunoscută prin simpla citire a lucrurilor naturale, ea a anatemitat-o, a interzis-o și a persecutat-o.

Trendul acesta filozofic, așa cum am arătat, și-a avut originea în Platon. Dar dacă avem în minte că Platon a fost doar reporterul și continuatorul lui Socrate, marele educator grec, al cărui sistem de educație a avut drept temelie „un scepticism profund și consistent,” se vede limpede că sistemul noului Platonism ce a dat naștere Papalității nu a fost altceva decât sistemul de educație grecesc trecut sub numele de creștin, și considerat drept cunoaștere creștină în timp ce nu era decât neștiință păgână.

În felul acesta se explică faptul că „trebuie să punem pe socoteala acestui om (Platon) suprema elevație din cadrul istoriei intelectuale a rasei noastre.” Iată „cum se face că scrierile lui Platon au preocupat fiecare școală în care se învață, fiecare iubitor al gândirii, fiecare biserică, fiecare poet – făcând imposibilă gândirea, pe anumite nivele, decât doar prin el.” Iată cum se face că „el stă între adevăr și mintea fiecărui om, și aproape a imprimat limba și formele primare de gândire, cu numele și pecetea lui.” – „*Bărbați reprezentativi*,” de Ralph Waldo Emerson, pag. 46. Și iată de asemenea cum se

face că „în istoria gândirii și cunoașterii europene, până în perioada reînvierii literaturii, numele lui Aristotel a fost fără rival, suprem ... Ba chiar s-a întâmplat că, o bună bucată de vreme, toate scrierile seculare în afară de cele ale lui Aristotel, au fost scoase din uz în Europa. ... Cu toții căutau în Aristotel baza pentru cunoaștere. Universități și școli gimnaziale au fost fondate pe Aristotel.” – *Encyclopedia Britannica*, articolul „Aristotel.”

Și iată cum se face, la rândul său, că atunci când creștinismul a fost reînviat în vremurile moderne prin marea Reformațiune, când Luther a început să predice creștinismul și să introducă din nou în lume educația creștină, a fost constrâns să aibă de-a face cu Aristotel, să renunțe la el și să-l denunțe pe Aristotel și pe alți învățători ai „filozofiei amăgitoare,” după cum urmează:

„Nu vă lipiți de Aristotel, sau de ceilalți învățători ai filozofiei amăgitoare; ci plini de râvnă, citiți Cuvântul lui Dumnezeu.

Cine spune că un teolog ce nu este un logician, este eretic și speculativ, susține o afirmație eretică și speculativă.

Nu există formă de silogism care să fie în acord cu lucrurile lui Dumnezeu.*

Într-un cuvânt, Aristotel este pentru teologie ceea ce este întunericul pentru lumină.

Aristotel, păgânul acela orb, l-a înlocuit pe Hristos.”

Iar apoi, despre educația în întregime, el spune: „Mă tem foarte tare că universitățile vor deveni porți larg deschise spre iad, dacă nu se i-au măsurile necesare pentru a explica Sfintele Scripturi și a le imprima pe inima studenților. Sfatul meu către fiecare persoană este să nu își pună copiii într-un loc unde Scripturile nu guvernează în mod suprem. Fiecare instituție în care studiile urmate conduc la a privi în mod lejer Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să se dovedească a fi stricăcioasă.”

De asemenea plasarea în mod dublu a neștiinței lumești a filozofiei grecești și a logicii – Platon și Aristotel – mai presus de cunoașterea divină a Cuvântului lui Dumnezeu, a condus pe Wycliffe, la începutul reînvierii creștinismului în timpurile moderne, să declare că „nu există finețe în gramatică, nici în logică, nici în vreo altă știință ce poate fi numită, și să nu se regăsească în Scripturi, într-o măsură mult mai excelentă”

Acesta a fost tonul dat de Reformațiune. Însă, cu toate că pentru creștinul sincer totul este atât de clar și adevărat, totuși după moartea lui Luther, când apostazia a început să pătrundă în mijlocul Protestantismului, în mai puțin de o sută de ani i s-a dat din nou lui Aristotel locul de frunte pe scaunul de învățător, iar sistemul grec de educație a fost continuat. Așa se face că în zilele noastre acesta conduce în mod suprem atât în școlile bisericilor cât și în școlile de stat, chiar și în țările ce poartă numele de creștine și protestante

.* Ideea subliniată aici se vede mai clar dacă înțelegem că în sistemul grecesc, logica este testul pentru adevăr: ar fi imposibil să se facă o greșeală mai mare.

Capitolul 5

„Metoda Științifică”, sau metoda greacă din zilele noastre

Este cert despre creștinism că, în vremurile antice precum și odată cu reînvierea lui în timpurile moderne, a găsit, a susținut și a proclamat, că Biblia, Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu, este singura bază reală și suficientă a unei educații absolute pentru creștini. Nesocotirea acestui principiu în vremurile de început ale creștinismului, a dus la dezvoltarea Papalității; iar nesocotirea acestui principiu în zilele de pe urmă ale creștinismului, duce la dezvoltarea prin intermediul Protestantismului a unei repetări a cursului urmat de Papalitate.

Așa zisul Protestantism din zilele noastre nu mai susține Biblia în adevăratul sens drept manual didactic. Știința lumii necredincioase, filozofia și literatura Greciei și Romei antice, au un loc mult mai larg decât Biblia în ceea ce este recunoscut de Protestanți drept educație. Cel mai înalt curs urmat în colegiu sau universitate, este studiul clasicilor; iar cursul acesta își derivă titlul de „clasici” de la faptul că literatura Greciei și cea a Romei este elementul predominant în acest curs. Lucrul acesta este adevărat, chiar și în cazul celor ce studiază pentru slujirea evangheliei lui Hristos. Dar în ce fel studierea timp de ani de zile a literaturii ce este în esență păgână poate ajuta la pregătirea pentru predicarea evangheliei, ce trebuie să fie în mod obligatoriu în întregime creștină, nimeni nu a încercat să explice.

Nu doar știința lumească și literatura păgână sunt mai curtate de Protestantism în educație decât Biblia; ci însăși teoria de educație susținută de Socrate și continuată de Platon și Aristotel, - „îndoiala,” „un scepticism profund și consistent,” – este susținută astăzi în cadrul educației recunoscute de Protestantism, în școli, colegii și universități, până și în seminariile teologice. Spre exemplu, „*Outlook*” din

21 aprilie, 1900, descriind și cerând „O Reformă Necesară în Educație,” spune:

„Procese educaționale din timpul nostru, - și poate că dintotdeauna – sunt în mare măsură analitice și critice. Ele constau mai ales în analizarea subiectelor aduse în fața studentului pentru a fi examinate, separându-le în părțile lor constituente, gândind modul în care sunt puse laolaltă, și stând și judecând produsul finit, sau procesul prin care este construit ... Procesul presupune o dispoziție de a pune întrebări, dacă nu una sceptică. Îndoiala este pedagogul ce conduce elevul la cunoaștere.”

Iar în „*North American Review*” din aprilie, 1900, a fost publicat un articol intitulat „Metoda științifică în Teologie,” scris de un profesor de filozofie de la Union College, Schenectady, N.Y., care a fost educat la Amherst și Yale, a petrecut doi ani studiind filozofia în Germania, iar din 1883 până în 1885 a fost asistent universitar la catedra de filozofie din cadrul Wesleyan University. Astfel, fiecare circumstanță a articolului este o garanție a faptului că este vorba de o autoritate în ce privește metoda științifică în teologie; iar în articol este scris:

„Fiecare om, pentru că este om, este înzestrat cu capacitatea de a-și forma păreri, și este pus în lume pentru a-și dezvolta și aplica aceste capacități în dreptul tuturor obiectelor cu care vine în contact. În fiecare sferă de investigare, el ar trebui să înceapă cu ÎNDOIALA, iar studentul care a dobândit bine arta îndoielii, va face progresul cel mai rapid ... Cerem ca fiecare student de la teologie să trateze subiectul exact așa cum ar face în cadrul oricărei alte științe: să înceapă cu ÎNDOIALA.”

Nu se poate nega că aceasta este o simplă reluare în timpurile moderne a teoriei lui Socrate despre educație. Și aceasta, nu doar în colegiu și universitate, ci și în seminarul teologic, unde tinerii se spune că sunt instruiți în „știința care

se ocupă cu constatarea, clasificarea și sistematizarea întregului adevăr, la care se poate ajunge, despre Dumnezeu și relația Sa cu universul; știința religiei, adevărul religios studiat în mod științific.” Nu doar în colegiu și universitate, unde oamenii sunt pregătiți doar pentru afacerile de zi cu zi ale lumii, ci și în școala ce se numește creștină, unde oamenii trebuie să fie pregătiți mai ales pentru profesia creștină, pentru a fi educatori în religia creștină.

În fiecare sferă de cercetare, studentul este învățat, și se așteaptă de la el „să înceapă cu îndoiala,” atunci când studiază știința „adevărului despre Dumnezeu.” Și aceasta măcar că adevărul lui Dumnezeu însuși, dat în propriul Său Cuvânt, spune că „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui,” și „tot ce nu vine din credință este păcat.” De aceea, pentru că Dumnezeu însuși declară că „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui,” și „tot ce nu vine din credință este păcat,” și pentru că în seminariile teologice ale creștinismului declarat se așteaptă de la student ca „în fiecare sferă de cercetare” „să înceapă cu îndoiala,” este cert că în acest sistem de educație, fiecare student este învățat să înceapă în felul în care este cu neputință să placă lui Dumnezeu, în felul care este doar o cale spre păcătuire. Și aceasta ca pregătire pentru slujirea evangheliei!

Declarația aceasta autoritară a metodei științifice în teologie arată că până și în școlile Protestante din zilele noastre, în care se învață în mod deosebit știința cunoașterii lui Dumnezeu, procesul este în directă opoziție cu ceea ce este declarat în Cuvântul Domnului Însuși. Dumnezeu spune „căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este, și (trebuie să creadă) că răsplătește pe cei ce-L caută.” „Metoda științifică” de educație de astăzi, chiar și în școlile protestante care învață știința lui Dumnezeu, spune în mod inevitabil că acela care se apropie de Dumnezeu trebuie să se îndoiască de

faptul că El este, și trebuie să se îndoiască de faptul că El răsplătește pe cei ce Îl caută.

Rezultatul unui asemenea proces nu este posibil să fie altceva decât acela că un om – fiecare individ în dreptul său, sau altfel și în ultimă instanță un reprezentant în dreptul tuturor – se pune deasupra lui Dumnezeu; și acolo, stă ca judecător, și supune înțelepciunea și cunoștința lui Dumnezeu dictatelor rațiunii umane.

Aceasta nu este doar o deducție din citatul deja prezentat, măcar că se poate deduce foarte ușor din citat. Este efectiv declarat în acest articol în fraza imediat următoare celei citate:

„Cerem ca fiecare student de la teologie să trateze subiectul exact așa cum ar face în cadrul oricărei alte științe: să înceapă cu îndoiala, să cântărească atent argumentele în favoarea fiecărei doctrine, acceptând sau respingând fiecare afirmație, după cum echilibrul probabilităților înclină pentru sau împotriva ei. Cerem ca el „să supună la test toate lucrurile” în mod profund, și astfel să învețe cum „să se lipească tare de bine.” Credem că până și învățăturile lui Isus ar trebui văzute din acest punct de vedere, și ar trebui să fie acceptate sau respinse pe temeiul raționalității lor inerente.”

În felul acesta rațiunea este pusă deasupra lui Isus Hristos – Cel care este Dumnezeu arătat în mod vizibil – pentru a analiza, a critica și a judeca învățăturile Lui, pentru a fi acceptate sau respinse, după cum va decide rațiunea îndoielnică a individului. Aceasta înseamnă în mod evident a pune rațiunea deasupra lui Dumnezeu: ceea ce înseamnă a pune rațiunea însăși în locul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Urmăriți puțin procesul acesta în modul lui direct de acțiune, și observați cât de bine ajunge astăzi exact acolo unde Inspirația declară că a ajuns în cursul lui de la origine, în prima lui desfășurare:

„Marele element distinctiv în orice metodă inductivă este formularea ipotezei, și nu poate exista știință inductivă, de niciun fel, acolo unde aceasta nu este trăsătura principală.

Ce trebuie, deci, să se înțeleagă printr-o ipoteză? Și care este procesul prin care trece mintea pentru a o scoate la vedere? – O ipoteză este o supoziție, o încercare de a ghici, sau a presupune, care este efectul general dacă știm că include anumite efecte particulare date, sau care este cauza care a produs efectele date.

Se pot spune multe despre condițiile cele mai favorabile pentru formularea unei ipoteze bune; dar cel mai important lucru care ne interesează în scopul nostru de față, este faptul că fiecare ipoteză, oricum ar fi formulată, întotdeauna este produsul imaginației constructive. Toate actele precedente sunt doar căi de strângere de material pe care imaginația îl rearanjează, și îl recombina sub forma unei noi creații ...

Acesta este motivul pentru care oamenii de știință, din toate domeniile și din toate veacurile, întotdeauna au fost oameni puternici în ce privește imaginația. Grecii au fost primii mari oameni de știință ai omenirii, pentru că ei au fost cu mult mai înzestrați decât oricare alt popor cu mari capacități de imaginație. Ceea ce au văzut ei, au excitat aceste capacități, i-au împins să facă presupuneri, să raționeze în dreptul lucrurilor, încercând să le explice natura și cauza.”

Nu este locul aici să întrebăm dacă acest proces va duce în zilele noastre acolo unde a dus același proces în Grecia antică; deoarece o arată articolul însuși, în așa multe cuvinte. Iar procesul acesta nu putea fi descris într-un mod mai potrivit decât așa cum este descris în Scriptură, unde descrie în mod direct același proces identic ce a avut loc în timpul antichității: „Fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dat la gânduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au

fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și-au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târătoare.” (Rom. 1:21-23).

Cum ar putea fi evitat restul descrierii redată aici (Rom. 1:24-32), dacă același proces este urmat astăzi? Fiindcă până și în ultimul citat de mai sus, se admite că metoda științifică din teologia de astăzi este identică cu cea din vechime, în care Grecii, „primii mari oameni de știință ai omenirii,” au fost exemplari; și aceasta „pentru că ei au fost cu mult mai înzestrați decât oricare alt popor cu mari capacități de imaginație.” Iar faptul că au exercitat aceste „mari capacități de imaginație” exact în modul subliniat mai sus, i-a condus în starea descrisă de restul versetelor din cel dintâi capitol din Romani.

Ba încă și mai mult, acest proces, prin intermediul „imaginației constructive,” are în intenție „o nouă creație”! Și cine va fi creatorul în această nouă creație? – Nimeni altul decât însuși individul uman, care prin presupuneri strânge „material pe care imaginația îl rearanjează, și îl recombina sub forma unei noi creații.” Aceasta, deci, îl face pe om un creator în locul Creatorului.

Urmați încă și mai departe procesul științific în teologie, și observați care este terenul pe care ajung cei ce îl urmează, în ce privește cunoașterea:

„Fiind dată ipoteza, următorul pas în cadrul procesului științific este de a o verifica: iar lucrul acesta se face prin a considera ipoteza drept premiza majoră a unui silogism deductiv, și notarea rezultatelor. Dacă concluziile coincid cu faptele obținute, cele cu care am pornit, în mod probabil ipoteza este cea corectă; iar alte lucruri fiind egale, pot fi acceptate ca adevăr stabilit. După această schiță a metodei științifice, observăm că nicio inducție nu poate fi stabilită dincolo de un grad mare de probabilitate; adică, nimeni nu

poate fi absolut sigur că ipotezele pe care și le asumă sunt adevărul veritabil. Toate generalizările în cadrul oricărei științe își au astfel temeiul logic în teoria probabilităților.

Când episcopul Butler a afirmat că „probabilitatea este însăși călăuză vieții,” ar fi putut adăuga, „și nu avem alta.” ...

Mari gânditori, începând cu Thales, Platon și Moise, și-au avut teologiile lor, - explicațiile lor cu privire la originea universului, așa cum au înțeles-o ei, - și multe dintre aceste explicații sunt de un merit extraordinar. Dar până și sfântul Pavel nu a putut fi niciodată sigur că explicația lui a fost mai mult decât probabil una adevărată.”

După cele afirmate aici, cum s-ar putea declara mai clar imposibilitatea ajungerii la cunoaștere prin metoda aceasta? Rezultatul acestei metode, așa cum este declarat aici în mod autoritar, este descris exact în Scriptură referitor la timpul nostru, când vorbește despre cei care „învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului.” (2Tim. 3:7).

Și, de parcă scriitorul ar vrea să arate că este absolut sigur că doar probabilitatea este singurul teren în ce privește cunoașterea, ce nu poate fi atinsă niciodată prin acest proces, el chiar merge până la capăt, și declară:

„Că a existat pe pământ o astfel de persoană cum este Isus, și că a existat ceea ce a experimentat El, acestea sunt pure chestiuni de dovezi istorice. Și pentru că tot ceea ce este o chestiune de dovadă este o chestiune de probabilitate, la fel trebuie să fie și aceasta.”

Dar unde duce în final acest proces? Care este capătul lui?

„Într-un anume sens, mintea face un salt în întuneric: în mod literar trece *per saltum* (printr-un salt) din domeniul cunoscutului, în domeniul necunoscutului.”

Exact aici duce acest proces, și acesta a fost capătul și în timpul antichității când la Atena, locul de origine al acestei

teorii de educație, au înălțat monumentul acela al ignoranței lor, pe care au înscris: „DUMNEZEULUI NECUNOSCUR.”

Dar nu așa este procesul creștin, și nici nu este acesta capătul procesului creștin. În procesul creștin, credința, care este darul lui Dumnezeu, acceptă adevărul lui Dumnezeu; și astfel în minte și în inimă se realizează „o nouă creație.” Iar în cadrul acestei noi creații, Creatorul este Dumnezeu Însuși, manifestat prin Isus Hristos Domnul nostru, prin Duhul Sfânt. Iar în acest proces, în sensul cel mai real, mintea face un salt, nu „în întuneric,” ci în lumină. În mod real, „la modul literal, trece *per saltum*,” nu „din domeniul cunoscutului, în domeniul necunoscutului,” ci din domeniul necunoscutului, domeniul neștiinței, în domeniul cunoscutului, domeniul cunoașterii certe, adică al cunoașterii lui Dumnezeu. Fiindcă noi „cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui.” (1 Ioan 5:20).

Nu dovedește lucrul acesta că lumea a ajuns în acest timp, prin aceste mijloace, foarte aproape de punctul în care a ajuns în vremurile străvechi, când lumea în înțelepciunea ei nu L-a cunoscut pe Dumnezeu și s-a despărțit de viața lui Dumnezeu tocmai prin această neștiință? Și, de asemenea, nu ne aflăm în timpul în care din nou, în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu va găsi cu cale ca „prin nebunia propovăduirii” – a predicării evangheliei simple, clare și pline de putere a lui Isus Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu – „să caute să mântuiască pe cei care cred”?

Nu este adevărat că „nu avem altă călăuză în viață” decât „teoria probabilităților.” Noi avem drept călăuză a vieții certitudinea adevărului, în Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este descoperit în Isus Hristos, Cel care El Însuși este „Adevărul,” prin Duhul lui Dumnezeu, care este cu adevărat „Duhul adevărului.”

Nu este adevărat că „până și sfântul Pavel nu a putut fi niciodată sigur că explicația lui a fost mai mult decât probabil una adevărată.” Fiindcă explicația lui Pavel a fost pur și simplu predicarea adevărului lui Dumnezeu, derivat de la Dumnezeu. Și nu doar Pavel, ci orice alt creștin, poate fi sigur despre Cuvântul lui Dumnezeu pe care îl primește, că este certitudinea însăși. Și găsește certitudinea cunoașterii adevărului, nu prin intermediul rațiunii călăuzite de îndoială, ci prin descoperirea care duce la credință.

Că a existat vreodată pe pământ o astfel de persoană ca Isus, și că au existat cele experimentate de El, sunt mult mai mult decât doar „chestiuni de dovezi istorice.” Și nu este adevărat că „acestea trebuie să fie” doar niște probabilități. Fiecare creștin știe că Hristos a trăit în lumea aceasta, că a fost răstignit, că a murit și a înviat din nou, și că astăzi trăiește. Fiindcă fiecare creștin știe datorită unei cunoașteri veritabile obținute prin descoperire și experiență, că Isus este familiarizat cu fiecare trăsătură a vieții lui în carne. Fiecare creștin știe că Isus a fost răstignit; deoarece el însuși este răstignit împreună cu El. Fiecare creștin știe că Isus a murit, deoarece el însuși a murit împreună cu El. Fiecare creștin știe că Isus a înviat din moarte, pentru că el însuși a înviat împreună cu El. Și fiecare creștin știe că Isus, după ce a înviat din morți, trăiește astăzi, deoarece el însuși trăiește împreună cu El. Aceasta nu este cu niciun chip presupunere sau bănuială. Aceasta ține de adevărul adevărat, în certitudinea cunoașterii.

Aceste lucruri simple pe care le cunoaște fiecare creștin, și care sunt doar ABC-ul creștinismului, demonstrează că adevărul creștinism, ba chiar și lumea declarat creștină de astăzi, se află din nou în totală opoziție cu metoda de educație a lumii. Iar aceste declarații despre metodele de educație de astăzi, metode recunoscute până și de bisericile Protestante, arată că în loc ca îndoiala să fie așa cum se spune, „pedagogul care conduce la cunoaștere,” pe baza autorității propriilor ei

maestrilor se vede că este ceea ce este cu adevărat: piedica reală și aleasă de ei în calea oricărei cunoașteri.

Publicația „*Outlook*” a prezentat-o drept „o problemă de educație” care „este nevoie serioasă să fie preluată de educatorii noștri” – „problema modului în care religia poate fi conservată și promovată în timp ce se caută dobândirea educației.” Este un lucru foarte adevărat. Dar problema aceasta nu poate fi rezolvată niciodată printr-o metodă de educație ce are ca element în oricât de mică măsură îndoiala, fiindcă îndoiala subminează pur și simplu toată religia adevărată. Credința, credința este marele element al adevăratei religii. Doar printr-o educație în care credința este începutul, procesul, și sfârșitul, poate fi rezolvată „problema modului în care religia poate fi conservată și promovată în timp ce se caută dobândirea educației.” Și va face aceasta, întrucât este educație creștină.

Cu siguranță este nevoie în zilele noastre, o foarte serioasă nevoie de reformă în ce privește educația. Și, pentru că procesul educațional din zilele noastre este unul în care îndoiala este începutul, cursul și finalul, este cert că singura adevărată reformă în educație pentru zilele noastre este una în care credința să fie începutul, cursul și finalul; iar credința aceasta să fie credința lui Isus Hristos, credința care îl face în stare pe cel care o exercită, să cuprindă cu mintea, să înțeleagă și să cunoască adevărul, și singurul adevăr – adevărul așa cum este în Isus.

Toate acestea nu implică faptul că grecii au fost complet necunoscători în toate lucrurile. Au existat multe lucruri pe care ei le-au învățat așa cum le învață copilașii. Sunt multe realități valoroase pe care ei le-au cunoscut pe baza observației și experienței. Dar în ceea ce era filozofia și știința lor, ceea ce pentru ei era în mod deosebit înțelepciune și cunoștință – în aceasta erau absolut necunoscători. Și ceea ce pentru ei era în mod deosebit înțelepciune și cunoaștere, dar de

fapt nu era decât neștiință confuză totală – aceasta își puna amprenta pe toate celelalte, dându-le nota de neștiință. Ceea ce era în mod limpede adevărat și ușor de înțeles ca și faptul că A este A, nu era lăsat să rămână limpede și simplu de cunoscut, ci mai întâi trebuia pus la îndoială, iar apoi printr-un proces de ipoteze, premize și concluzii, iar apoi o nouă premisă și concluzie, trebuia raționat până la o concluzie finală, și astfel să fie „demonstrat.” Și astfel adevărul simplu și ușor de cunoscut doar dacă ar fi fost crezut, a fost întunecat și complet anulat prin raționamentele lor pline de îndoială și scepticism. În acest fel adevărul, credința și cunoașterea au fost nimicite, iar în locul lor s-a substituit falsitatea, îndoiala și neștiința. „Au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu ... Fiindcă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite. Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire.” (Romani 1:25-29).

Este potrivit să întrebăm: Ce a adus educația grecească grecilor, atât în mod direct cât și în final?

Nu se poate nega faptul că din punct de vedere mintal, educația grecilor i-a dus pe greci până la nivelul cel mai înalt atins în lumea aceasta în cadrul unei educații omenești. Limba greacă a fost dezvoltată de mintea greacă până la nivelul în care a excelat față de toate celelalte limbi omenești în ce privește capacitatea și facilitatea de a exprima deosebiri fine de idei. Despre aceasta s-a spus bine că „trasează cu ușurință deosebiri atât de sensibile încât se pierde în orice altă limbă. Trage linii acolo unde toate celelalte instrumente ale rațiunii lasă doar pete.”

În artă, fie în sculptură, fie în arhitectură, educația greacă a dezvoltat un standard ce nu a fost egalat niciodată în lume. În ce privește cultura fizică, dezvoltarea formei umane, de asemenea, educația greacă a atins nivelul cel mai înalt ce a fost atins vreodată de vreo națiune.

Toate acestea, în mod incontestabil, le-a făcut educația greacă pentru greci. Dar ce a făcut pentru ei din punct de vedere moral? Realizările mentale ce au dezvoltat cea mai complexă dintre toate limbile omenești, îndemânarea cea mai perfectă în artă, și simetria cea mai completă a formei umane, - ce au adus toate aceste realizări în ce privește caracterul? Oricine știe că rezultatul în această privință nu ar putea fi pus în mod deschis în cartea aceasta, fără pericolul de a ajunge să fie confiscată de poliție, și fără să facă autorul pasibil acuzării de a fi pus în circulație literatură obscenă.

Este imposibil să treci chiar și printre ruinele artei grecești, fără să fii în mod constant ofensat de portretizări și chiar de zeificări ale beției și poftei, în producții de altfel splendide. În poezie, cea mai înaltă formă a acestei limbi minunate, este la fel. Poetii greci au dezvoltat o mitologie în care zeii sunt portretizați complăcându-se în cele mai josnice pasiuni umane, și în care orice idee de divinitate este coborâtă până la cel mai degradat nivel al umanității.

Și ce a făcut educația aceasta – literatura, arta, cultura fizică, ce a produs ea - pentru poporul roman, când a fost adoptată de ei? Așa cum era adâncită în mizerie nelegiuirea Romei înainte de expansiunea asupra Greciei, aceasta s-a adâncit și mai mult sub influența celei provenite din Grecia. Romani 1:21-32 este o descriere a ambelor. Iar lumea știe rezultatele finale – Grecia și Roma au pierit atât de complet încât nu a rămas nimic din ele. Populația Greciei de astăzi nu este formată din greci; cei din națiunea greacă de astăzi nu sunt greci. Cei din populația Romei nu sunt romani. Lumea știe că Grecia și Roma au fost nimicite de potopul de barbari veniți din pădurile sălbatice ale Germaniei. Iar când potopul acesta de barbarism a măturat peste Grecia și peste Imperiul Roman de Apus, viciile vieții fâțișe chiar și ale celor din păturile sociale de sus erau de așa natură încât puteau face să roșească și obrajii împietriți ai germanilor. Un scriitor al

timpului declara: „Noi suntem mai răi decât barbarii și păgânii. Dacă saxonul este sălbatic, francul este necredincios, gotul inuman, alanul este bețiv, hunul trivial, ei sunt, datorită neștiinței în care se află, mai puțin vrednici de pedeapsă cum suntem noi, care, măcar că știm poruncile lui Dumnezeu, comitem toate aceste crime.

Voi, romani, creștini, și catolici, îi escrocați pe frații voștri, măcinați fața celui sărac, vă irosiți viețile la spectacolele necurate și păgâne din amfiteatru, tânguindu-vă în imoralitate și beție. Barbarii, chiar dacă sunt păgâni și eretici, oricât de feroce ar fi față de noi, în relațiile dintre ei sunt corecți și sinceri. Oamenii din același clan, care aparțin aceleiași legături de rudenie, se iubesc unii pe alții cu adevărată afecțiune. Necurățiile teatrului nu sunt cunoscute printre ei. Multe dintre triburile lor nu știu de mânăjitura beției: și în mijlocul tuturor, cu excepția alanilor și hunilor, castitatea este regulă.”

Acesta fiind rezultatul final al educației grecești atât pentru Grecia, care i-a dat naștere, cât și pentru Roma care a adoptat-o, atât pentru Roma păgână cât și pentru cea „creștină,” și pentru că acest rezultat a venit doar ca o consecință a imoralității fundamentale a acelei educații, s-a demonstrat lumii pentru totdeauna deșertăciunea fundamentală și neputința oricărui lucru ce se pretinde a fi educație, ce nu urmărește caracterul ca unică țință.

Întrucât rezultatul educației grecești atât în cazul grecilor cât și al romanilor a fost nimicirea, care altul ar putea fi rezultatul într-o societate sau națiune care adoptă în educație metoda greacă? Și care adoptă în cursul ei cel mai înalt și mai onorabil de educație, literatura greacă și cea romană?

Capitolul 6

Separarea dintre religia creștină și stat

Teoria greacă de educație adoptată de biserica apostată a condus la unirea dintre biserică și stat, având ca urmare ruina completă a statului. Principiul creștinismului este totala separare dintre religie și stat. Creștinismul recunoaște dreptul statului de a exista separat de biserică, și solicită că biserica trebuie să existe separat de stat.

Biserica și statul ocupă două domenii complet diferite. Domeniul bisericii este domeniul lucrurilor morale; domeniul statului este domeniul lucrurilor civice. Domeniul bisericii este viața interioară a omului, și lumea viitoare; domeniul statului este viața exterioară a omului și lumea prezentă.

Statul constituit în mod legitim, și care rămâne în cadrul propriului său domeniu, niciodată nu poate interfera în treburile bisericii; și ca o remarcă, statul nu s-a amestecat în problemele bisericii, decât atunci când a ieșit din cadrul domeniului său, asumându-și veșmântul religiei. Biserica, dacă rămâne în domeniul ei, nu se poate amesteca în niciun fel în interesele statului; și este o realitate faptul că biserica nu a făcut aceasta decât atunci când și-a părăsit domeniul, a urcat pe tronul puterii civile și s-a încumetat să mângâie sabia statului.

Statul, în propriul lui domeniu, și pentru interesul lui, are dreptul de a stabili un sistem de educație care, prin natura lucrurilor, trebuie să fie o educație doar pentru lumea aceasta. Biserica, în domeniul ei, trebuie să mențină educația creștină.

Statul, în stabilirea și conducerea unui sistem de educație care i se pare a fi cel mai bun, nu poate cere bisericii să renunțe la religia creștină. Biserica, în domeniul ei, în menținerea educației creștine, nu poate cere statului să renunțe la un sistem de educație pe care se poate ca acesta să-l fi adoptat; și nu trebuie să se opună statului în ce privește

sistemul de educație ales, mai mult decât are dreptul să se opună în vreunul dintre celelalte interese sau acte ale statului din cadrul propriului domeniu al lui.

Forma de guvernare a Statelor Unite este singura din lume ce a fost fondată pe principiul enunțat de Isus Hristos, referitor la guvernările civile – totala separare dintre religie și stat. „Nimeni nu se gândise să revendice religia pentru conștiința individului, până când o voce din Iudea, vestind zorii unei mari epoci în viața omenirii prin stabilirea unei religii pure, spirituale și universale pentru toți oamenii, a poruncit să se dea Cezarului doar ceea ce este al Cezarului. Regula aceasta a fost menținută în timpul de început al evangheliei pentru toți oamenii. Imediat însă, după ce această religie a fost adoptată de conducătorul Imperiului Roman, a fost lipsită de caracterul ei universal, fiind subjugată printr-o legătură profană cu statul profan. Și a continuat să rămână așa până când noua națiune – cea mai puțin mângjită de batjocurile deșarte a optsprezece secole, cea mai credincioasă religiei creștine dintre toate popoarele vremii, principala moștenitoare a Reformațiunii în formele ei cele mai curate – când a trebuit să fondeze o guvernare pentru Statele Unite, A REFUZAT SĂ TRATEZE CREDINȚA CA PE O CHESTIUNE CE ARE NEVOIE SĂ FIE REGLEMENTATĂ DE UN CORP ORGANIZAT, SAU CARE POATE AVEA LA CONDUCERE UN MONARH SAU UN STAT.” – George Bancroft.

Bărbații care au pus bazele Statelor Unite, în mod distinct au declarat că în ce privește acest principiu fundamental al separării dintre religie și stat, ei acționează „pe baza principiilor pe care a fost vestită evanghelia la început, și pe baza cărora Reforma a scos-o de sub influența papală.” Ei au declarat: „Susținem că este un adevăr fundamental și incontestabil acela că ,religia, sau datoria pe care o avem față de Creatorul nostru, precum și modul în care ne achităm de

aceasta, poate fi dictată doar de rațiune și convingere, nu de forță sau violență.’ Religia, deci, a fiecărui om, trebuie lăsată pe seama convingerii și conștiinței fiecărui om, și este dreptul fiecărui om să o exercite așa după cum îi dictează acestea. Dreptul acesta este prin natura lui un drept inalienabil: este inalienabil, deoarece opinia oamenilor depinzând doar de dovada gândită cu propria judecată, nu poate urma dictatele altui om. Este inalienabil, de asemenea, întrucât ceea ce este aici un drept față de oameni, este o datorie față de Creator.

Este datoria fiecărui om de a da Creatorului un astfel de omagiu, și doar un astfel de omagiu, după cum crede că este acceptabil în fața Lui. Datoria aceasta are întâietate, atât ca timp, cât și ca grad de obligativitate, în fața pretențiilor societății civile. Înainte ca orice om să poată fi considerat membru al societății civile, trebuie să fie considerat un supus al Guvernatorului universului; și dacă un membru al unei societăți civile care intră într-o asociere subordonată, trebuie să o facă întotdeauna cu rezerva datoriei sale față de autoritatea generală, cu atât mai mult fiecare om care devine membru al oricărei societăți civile particulare, o face menținându-și supunerea față de Suveranul universal. Susținem, de aceea, că în materie de religie, dreptul niciunui om nu este limitat de instituția societății civile; și că religia este complet scutită de recunoașterea ei (din partea statului – n.tr.).”

În decursul existenței sale, Statele Unite au dezvoltat și instituit un sistem de educație. Principiul pe baza căruia este fondat acest sistem de educație, se recunoaște a fi, în această privință, principiul pe baza căruia a fost fondată și națiunea – separarea dintre religie și stat: de aceea religia nu trebuie să fie predată în școlile de stat. Principiul acesta, deși încălcat în anumite situații, în general a găsit aderență din partea statului. Dar BISERICA nu a aderat la acest principiu: de fapt ea cu greu îl recunoaște. Ea, în general consimte ca statul să adere la

principiu, și să refuze să încorporeze religia, sau metoda religioasă, în sistemul lui de educație, dar ea nu a aderat deloc la principiul că biserica nu trebuie să adopte metoda seculară în educație. Dar povestea aceasta este atât de bine povestită de însuși Guvernul Statelor Unite, încât nu e nevoie să mergem prea departe în a o descrie.

În Raportul Anual al *United States Commissioner of Education* pentru anul școlar 1896-7, Guvernul Statelor Unite a precizat în mod clar distincția dintre metoda seculară și metoda religioasă în educație: o distincție în strict acord cu principiile creștinismului, și cu principiile fundamentale pe care a fost fondat Guvernul Statelor Unite.

Mai întâi, în ce privește școala seculară:

„Școala seculară oferă instruire valoroasă. Ea învață matematicile, științele naturii, istorie și limbă. Cunoașterea faptelor poate fi precisă și plină de acuratețe, și se poate ajunge la o cunoaștere similară a principiilor. Profesorul școlii seculare cere mai întâi de toate o activitate individuală a elevului. Elevul nu trebuie să primească lucrurile din cauza autorității (profesorului – n.tr.); ci, prin propria activitate, trebuie să testeze și să verifice ceea ce i s-a spus. El trebuie să traseze demonstrațiile matematice, și să vadă necesitatea acestora. El trebuie să învețe metoda de investigare a faptelor în domeniile speciale ale științei și istoriei. Spiritul școlii seculare, de aceea, ajunge să fie unul de iluminare, chiar dacă nu de cel mai înalt ordin. Dar iluminarea lui tinde să facă încrederea în autoritate din ce în ce mai dificilă pentru mintea tânără.”

Apoi, în ce privește educația religioasă:

„Educația religioasă, în mod evident, pentru a da cele mai bune rezultate în viața și gândirea tânărului, trebuie să se prindă de forma autorității, și nu se așteaptă să împrumute de la școala seculară metodele folosite în matematici, științe și istorie. O astfel de împrumutare va rezulta doar în a da

tinerilor o încredere închipuită în fermitatea propriei lor judecăți imature. Ei vor deveni vanitoși și superficiali. Este bine ca elevul să aibă încredere în propriul lui intelect când are de-a face cu tabla înmulțirii și cu regula de trei simplă. Este bine ca el să învețe regulile și toate excepțiile din sintaxa limbii latine, și să le verifice în autorii clasici; dar nu trebuie să-i fie permis să someze în fața lui dogmele religiei, și să-și formeze concluzii nerespectuoase privitor la raționalitatea acestora.”

Acesta este un motiv excelent pentru care religia nu poate fi predată în școlile publice: motivul pentru care nu poate fi adoptată de stat educația religioasă. Și este un motiv la fel de excelent pentru care biserica, în cadrul educației ei – „educația religioasă” – nu poate nici măcar să împrumute, cu atât mai puțin să adopte, metodele școlii seculare.

(A) „Profesorul școlii seculare cere mai întâi de toate o activitate individuală a elevului.” Dar în creștinism, în loc de o activitate independentă a copilului sau a omului matur, mai întâi de toate se cere predare de sine și renunțare la sine. „Dacă vrea cineva să fie ucenicul Meu, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze.” „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat de sine însuși.”

(B) În școala seculară, „Elevul nu trebuie să primească lucrurile din cauza autorității.” Dar în creștinism, în educația religioasă, atât elevul cât și profesorul „trebuie să se prindă de forma autorității.” Aceasta, deoarece Dumnezeu este Autorul simțului religios al omului, și al religiei creștine, singurul complement real al simțului religios; iar Cuvântul lui Dumnezeu este autoritatea religiei creștine. Și Dumnezeu este suprem în orice lucru. Atunci când El vorbește, discuția s-a terminat. Aceasta este autoritate, autoritate în cel mai înalt grad; nu doar pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu, ci pentru

că este adevărul fundamental. Iar adevărul fundamental este cea mai înaltă autoritate posibilă, și trebuie să fie acceptată drept autoritatea care este. Isus Hristos, Cel care este Adevărul, „vorbea cu putere (ca Unul cu autoritate – KJV), nu cum vorbeau cărturarii.” Cuvântul Lui venea ca din partea Unuia cu autoritate, nu pentru că ar fi avut vreo poziție cu autoritate, ci datorită adevărului fundamental exprimat în Cuvântul pe care îl rostea El. Toată autoritatea în cer și pe pământ a fost dată Lui, deoarece El are tot adevărul în cer și pe pământ.

(C) „Spiritul școlii seculare,” deși este „unul de iluminare,” totuși nu este unul „de cel mai înalt ordin,” pe când, „educația religioasă, în mod evident,” oferă „cele mai bune rezultate în viață și gândire”

(D) Iluminarea școlii seculare „tinde să facă încrederea în autoritate din ce în ce mai dificilă pentru mintea tânără.” De aceea, pentru că iluminarea școlii seculare tinde să facă încrederea în autoritate din ce în ce mai dificilă pentru mintea tânără, și pentru că educația religioasă trebuie să se prindă de forma de autoritate, rezultă în mod clar că a adopta spiritul școlii seculare, sau a împrumuta metodele școlii seculare în educația religioasă, nu înseamnă nimic mai puțin decât a submina însăși citadela educației religioase.

(E) De aceea, Guvernul Statelor Unite a avut foarte multă înțelepciune când a sfătuit că în educația religioasă nu trebuie să se încerce „să împrumute de la școala seculară metodele folosite în matematici, științe și istorie.” Și aceasta, pentru motivul excelent că „o astfel de împrumutare va rezulta doar în a da tinerilor o încredere închipuită în fermitatea propriei lor judecăți imature. Ei vor deveni vanitoși și superficiali.”

Fiecare creștin dorește pentru copiii săi o educație religioasă. Și desigur niciun creștin ce are vreun interes pentru binele copiilor săi, nu va încorpora în mod conștient în

educația lor ceea ce le va da o încredere închipuită în fermitatea propriei lor judecăți imature, și care îi va face vanitoși și superficiali. De aceea, cu siguranță, conducătorii și profesorii bisericii au urmat în educație exact cursul despre care Guvernul Statelor Unite a declarat că nu trebuie să fie urmat, și anume împrumutarea metodei seculare în educația religioasă, fiind în completă necunoștință în ce privește principiile implicate și rezultatele dezastruoase atrase. Fiindcă același raport continuă:

„Având sub ochi imaginea organizării sistematice a școlilor seculare și metodele îmbunătățite de predare, conducătorii bisericii au căutat să perfecționeze metodele de instruire religioasă a tinerilor. Ei se întâlnesc cu următoarele pericole se pândesc pe cărarea lor:

Mai întâi, pericolul de a adopta metode de instruire în religie, care sunt potrivite și pregătite doar pentru instruirea seculară; în al doilea rând, selectarea pentru cursul de studiu a unor materii religioase care nu duc în maniera cea mai directă spre religia vitală, deși ar putea lua repede o formă pedagogică.

Împotriva acestui pericol de a slăbi, sau submina, orice autoritate în religie, PRIN INTRODUCEREA METODELOR ȘCOLII SECULARE, care pune tot stresul pe activitatea individuală a copilului, școala duminicală nu a fost suficient protejată în ultimii ani ai istoriei. O mare mulțime de învățători religioși, foarte inteligenți și zeloși în pietatea lor, caută adoptarea din ce în ce mai deplină a metodelor școlii seculare.

Pe de altă parte, subiectele instruirii religioase au fost determinate în mare măsură de necesitățile metodei școlii seculare. Metoda aceasta nu este adaptată pentru a învăța adevărul mistic. Aceasta caută peste tot rezultate precise și îndeosebi matematice. Dar rezultatele acestea, cu toate că se găsesc peste tot în știință și în matematici, sunt foarte departe de a fi un subiect de materie pentru religie. Astfel, s-a ajuns ca

prin îmbunătățirea metodelor școlii duminicale, să se acorde o atenție din ce în ce mai mare istoriei și geografiei Vechiului Testament, și din ce în ce mai puțină chestiunilor de doctrină ale Noului Testament.”

(A) „Introducerea metodelor școlii seculare” în educația religioasă atrage pericolul de „a slăbi, sau submina, orice autoritate în religie.” Și, împotriva acestui pericol, până și „școala duminicală nu a fost suficient protejată în ultimii ani ai istoriei.” Ce să mai spunem atunci de educația religioasă a copiilor creștinilor din Statele Unite în afara școlii duminicale?

(B) S-a căutat „adoptarea din ce în ce mai deplină a metodelor școlii seculare” chiar și în educația religioasă oferită în cadrul școlii duminicale. Cum este, atunci, educația religioasă a copiilor creștinilor, aparte de școala duminicală?

(C) „Subiectele instruirii religioase,” chiar și la școala duminicală, „au fost determinate în mare măsură de necesitățile metodei școlii seculare,” metodă care „nu este adaptată pentru a învăța adevărul mistic;” iar rezultatele ei „sunt foarte departe de a fi un subiect de materie pentru religie.” Ce se întâmplă, atunci, cu subiectele și metodele din cadrul instruirii religioase a copiilor creștinilor, aparte de școala duminicală?

Dacă biserica protestantă declarată a părăsit în așa mare măsură adevărata ei temelie pentru educație, și a adoptat atât de mult subiectele și metodele educației seculare, nu a străbătut ea o bucată bună de drum pe calea apostaziei originale, care a adoptat pe vremea aceea subiectele și metodele educației seculare? Și prin faptul că a făcut așa, nu s-a dus biserica protestantă din zilele noastre la fel de departe pe calea spre unirea completă dintre biserică și stat care a rezultat din cursul asemănător urmat în vremurile antice? Și, având în vedere toate acestea, cum va putea evita statul ruina sigură care trebuie inevitabil să vină din cauza acestei apostazii și a unirii dintre biserică și stat, tot așa cum a venit ruina în urma

apostaziei și a unirii dintre biserică și stat în vremurile antice, a căror paralelă și asemănare identică o regăsim în timpul nostru?

Capitolul 7

Dreptul Bibliei de a deține locul suprem în educația creștină

Conform dovezii prezentate de Guvernul Statelor Unite, este foarte limpede că, pentru binele atât al bisericii cât și al statului, în națiunea aceasta, se cere din partea bisericii creștine declarate o educație care să fie creștină. Documentul publicat de Guvernul Statelor Unite, din care am citat, nu este altceva decât un apel, un apel impresionant, ca liderii și învățătorii bisericii să se fixeze pe temelia unei educații religioase care să fie cu adevărat religioasă, în loc de a fi „o adoptare din ce în ce mai deplină a celei seculare.”

Iar dacă istoria a demonstrat că atunci când biserica adoptă metoda seculară în educație, aceasta se va sfârși doar cu ruinarea statului și cu ridicarea pe ruinele lui a bisericii ca putere ecleziastică mondială, o împărăție mondială teocratică, cea mai extrem de opresivă în caracter dintre toate puterile ce au existat pe pământ: atunci nu este de cel mai înalt bine pentru stat și pentru societatea umană în întregime, ca biserica să fie chemată să revină de pe tărâmul secular, pe domeniul ei de drept al religiei creștine în puritatea și sinceritatea ei, și la educația ce este potrivită pentru ea în calitate de biserică creștină sinceră și adevărată?

Educația aceasta, pentru a fi creștină, trebuie să își aibă izvoarele doar în Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt trebuie să fie baza, inspirația, și călăuza în fiecare ramură de studiu. Și trebuie să existe așa o credință reală și așa o deplină încredere în acest Cuvânt drept Cuvânt al lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei; și trebuie să existe un studiu așa de profund al acestui Cuvânt, iluminat de Spiritul Divin, încât să se vadă limpede că „Nu există finețe în gramatică, nici în logică, nici în vreo altă știință ce poate fi numită, și să nu se regăsească în Scriptură, într-o

măsură mult mai excelentă.” Aceasta o va face să fie cu adevărat lumina lumii.

Ca să declare cineva a crede Biblia pentru că este ceea ce este, - Cuvântul lui Dumnezeu, - și în același timp să nu accepte că Biblia trebuie să fie cartea de căpătâi în toată educația, acestea sunt două lucruri ce nu pot rezista împreună.

Biblia susține despre ea însăși că este Cuvântul lui Dumnezeu. Ea se prezintă oamenilor drept Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu este acceptată și privită drept Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu este mai mult decât orice altă carte cu caracter național. A crede Biblia, înseamnă a o accepta drept Cuvânt al lui Dumnezeu; fiindcă aceasta este singura cerință pe care o are Biblia în dreptul ei însăși. A nu accepta Biblia drept Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă a nu o crede deloc.

Dar cum să știe oamenii că este Cuvântul lui Dumnezeu? Întrebarea aceasta o pun mii de oameni. Ei întreabă: „Ce dovadă ai, unde este dovada, că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu?”

Iată dovada, - o dovadă pe care o poate avea orice om, - o dovadă convingătoare și satisfăcătoare. Unde este, deci? Să vedem.

Pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu, doar unde putem găsi dovada faptului că este așa? Unde ar fi de așteptat să găsim o astfel de dovadă?

Există cineva pe care să-l putem întreba, care să aibă mai multă cunoștință decât Dumnezeu, sau autoritate mai mare decât El? – Cu siguranță, nu. Fiindcă nu poate exista autoritate mai înaltă, nu poate exista nimeni cu mai multă cunoștință.

Să zicem, deci, că trebuie să-L întrebăm pe Dumnezeu dacă acesta este Cuvântul Lui. Și să zicem că, pe lângă Biblie, ne-ar spune, în multe cuvinte, „Biblia este cuvântul Meu,” chiar și în acest caz am avea tot numai cuvântul Lui ca să spună aceasta.

Dar noi avem deja spus aceasta mereu și mereu; așa că nici măcar în acest caz nu am avea mai multe dovezi decât cele pe care le avem acum din abundență: iar dovada nu ar fi în nici un fel diferită; fiindcă ar fi dovada cuvântului Său, iar pe aceasta o avem deja.

Așadar adevărul este că Cuvântul lui Dumnezeu poartă în el însuși dovada faptului că este Cuvântul lui Dumnezeu. Și ar fi imposibil să fie altfel.

Dacă Dumnezeu încă nu ar fi rostit niciun cuvânt familiei umane, și dacă astăzi ar trimite o solie tuturor oamenilor deodată, fiecăruia în limba lui natală, acel cuvânt, fiind cuvântul lui Dumnezeu, ar trebui să aibă în el însuși dovada faptului că este cuvântul lui Dumnezeu; fiindcă nu ar fi posibil ca oamenii să întrebe pe altcineva, deoarece nu există persoană cu autoritate sau cunoștință superioară acestui cuvânt. Și pentru că acest cuvânt ar purta în el însuși dovada că este cuvântul lui Dumnezeu, toți oamenii ar putea obține dovada aceasta prin acceptarea faptului că este cuvântul lui Dumnezeu. Oricine ar face aceasta, ar ști că este cuvântul lui Dumnezeu; fiindcă ar avea dovada în cuvânt, și acceptând-o, ar avea-o și în el însuși.

Exact în poziția aceasta se află Biblia față de oamenii din lumea aceasta. Ea vine ca și Cuvânt al lui Dumnezeu. Ca atare, trebuie să poarte dovada în ea însăși; fiindcă nu poate exista o dovadă mai bună sau mai mare. Oricine o primește ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, primește în ea și în sine însuși, dovada că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea este scris, „când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.” (1Tes. 2:13).

„Vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi.” (este adevărat în El și în voi – KJV) (1Ioan 2:8).

Apoi, „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celuice M-a trimis pe Mine. Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine.” (Ioan 7:16, 17).

Astfel, cine acceptă Cuvântul ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, obține dovada că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Cine nu acceptă Cuvântul, nu poate avea dovada. Respingând Cuvântul, respinge dovada; deoarece dovada este în Cuvânt.

Pentru a face și mai clar, dacă este posibil, îndeosebi pentru cei care nu știu că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, putem, de dragul lor, să presupunem că Biblia nu ar fi Cuvântul lui Dumnezeu, și că Dumnezeul Bibliei nu ar fi adevăratul Dumnezeu. Să presupunem, apoi, că am găsi pe adevăratul Dumnezeu, și L-am întreba dacă Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu; și să zicem că El ar spune, „Nu este Cuvântul lui Dumnezeu.” Am avea atunci doar cuvântul Lui; și singurul fel în care am putea ști dacă acest răspuns este sau nu este adevărat, ar fi prin a-l crede, prin a-l accepta drept cuvânt al lui Dumnezeu.

Astfel, singurul mod posibil în care o persoană ar putea ști cu siguranță că Biblia nu este Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi tot prin Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și în cazul în care ar avea Cuvântul lui Dumnezeu ca să îi spună aceasta, singurul mod în care ar putea fi sigur de aceasta – singura dovadă pe care ar putea-o primi – ar fi prin a crede acel Cuvânt.

Dar nu există Cuvânt al lui Dumnezeu care să spună că Scriptura nu este Cuvântul lui Dumnezeu; în timp ce există Cuvântul lui Dumnezeu care spune că Scripturile sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Acest Cuvânt al lui Dumnezeu are în el însuși dovada că este Cuvântul lui Dumnezeu: și fiecare suflet care Îl primește așa cum este, va obține dovada. Dovada va fi clară pentru cel care crede Cuvântul.

Biblia, deci, fiind Cuvântul lui Dumnezeu, este suprema cunoaștere și suprema autoritate în dreptul fiecărui subiect care este adevărat. Nu poate exista o cunoaștere mai reală decât cea a lui Dumnezeu: nu poate exista autoritate mai înaltă decât cea a Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, pentru că Biblia este o carte de educație, cu siguranță este Cartea supremă pentru educație.

Iar Biblia este doar pentru educație. Autorul ei se prezintă pe Sine ca Învățătorul oamenilor: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te învață ca să-ți fie de folos.” „Și toți vor fi învățați de Dumnezeu.”

Acela prin care a venit Cuvântul, și Acela care este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, cheamă pe toți oamenii la El, ca să învețe: „Veniți la Mine, voi toți ... și învățați de la Mine.” Prin faptul că îi cheamă pe toți oamenii la El ca să învețe de la El, prin aceasta Se prezintă pe Sine drept Învățătorul tuturor. El este marele Învățător „trimis de Dumnezeu.”

Iar acești doi Învățători supremi au Duhul Sfânt, și Ei sunt în El, pentru ca să fie Învățătorul oamenilor. „Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile” – nu toate lucrurile bune, rele, și neutre; nu toate lucrurile speculative, presupuse, și false; ci toate lucrurile care sunt adevărate: nu știința falsă, ci adevărata știință; nu filozofia falsă, ci adevărata filozofie. Căci El este Duhul doar al adevărului. El este călăuză doar în adevăr: și „are să vă călăuzească în tot adevărul.” Iar El învață doar Cuvântul lui Dumnezeu: „Vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” „El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit.”

Duhul Sfânt fiind Reprezentantul Dumnezeirii pentru oameni, fiind Duhul Adevărului, învață doar Cuvântul lui Dumnezeu, ce este în acest Cuvânt și prin intermediul acestui

Cuvânt, întrucât Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul. De aceea, Dumnezeuirea, prin Duhul Sfânt, este Dascălul Suprem; iar Cuvântul lui Dumnezeu este baza oricărei adevărate instruiri. De aceea, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu și pentru că este învățătură de la Dumnezeu, Bibliei îi aparține, prin drept divin, locul de cea mai înaltă considerație, în orice adevărată educație, în orice educație creștină.

În ce fel tratează creștinii pe Tatăl, pe Fiul, și pe Duhul Sfânt – în ce fel tratează ei Dumnezeuirea, dacă pun în educație oameni mai înainte de Dumnezeuire, și cărțile oamenilor, chiar cărți ale oamenilor păgâni și necredincioși, înainte de Cartea lui Dumnezeu? Este cinstit? Este reverențios? Vine aceasta din credință? Este creștinesc?

Prin drept divin, Bibliei îi aparține locul de cea mai înaltă considerație și locul suprem în toată educația creștină. De asemenea, prin însăși filozofia educației, Bibliei îi aparține dreptul la cea mai înaltă considerație și locul suprem în educația creștină.

Biblia ar trebui să fie cea dintâi în fiecare ramură de studiu, pentru motivul că se exprimă într-o vorbire familiară tuturor: Cele dintâi impresii sunt cele mai durabile. Din acest motiv Biblia ar trebui să fie sursa primei instruiri pe care o primește copilul în lume; și pentru că oricine este un copil la începutul oricărei ramuri de studiu, Biblia ar trebui să fie mai întâi de toate în toate studiile.

Este un adevăr acela că atunci când o persoană trăiește, și doar puține trăiesc, până la o vârstă când viața pur și simplu se usucă din cauza vârstei, ultimul lucru la care se gândesc astfel de persoane sunt primele lucruri pe care le-au învățat. Putem spune încă odată, fiindcă este un principiu al educației: Primul lucru ce se fixează în mintea unei persoane este ultimul lucru asupra căreia stăruie mintea acesteia, dacă viața acelei persoane este completă și se usucă pur și simplu din cauza vârstei înaintate.

Un exemplu remarcabil este acela al lui William Ewart Gladstone, marele bărbat de stat al Angliei, care a murit în anul 1898. A murit la o vârstă foarte înaintată. Pe când viața lui se vestejea, s-a remarcat că spunea mereu și mereu rugăciunea domnească, în limba franceză. Faptul acesta a stârnit curiozitatea: dacă era englez, de ce spunea rugăciunea domnească în limba franceză? S-au făcut cercetări, până s-a aflat că pe când era copil mic a fost îngrijit de o doică franțuzoaică, și că acea doică franțuzoaică fiind creștină, l-a învățat rugăciunea domnească în limba ei natală. Și pentru că acesta a fost primul lucru ce s-a fixat în mintea lui, a fost ultimul lucru ce i-a rămas în minte pe când aceasta se vestejea sub semnul morții.

Acum, dacă doica nu ar fi fost creștină, și l-ar fi învățat pe acest copil, „Hei păcală, hei păcală, unde-i mâța, e-n vioară,” lucrurile ar fi funcționat în același fel, și acestea ar fi fost ultimele cuvinte pe care le-ar fi rostit pe patul de moarte. Dacă l-ar fi învățat fabulele lui Esop sau povești cu zâne în loc de a-l învăța rugăciunea domnească, acestea ar fi fost ultimele lucruri pe care le-ar fi murmurat în timp ce i se stingea mintea.

O altă persoană, pe care scriitorul a cunoscut-o personal, a murit la puțin timp după ce a împlinit vârsta de nouăzeci și șase de ani. Rugăciunea domnească a fost de asemenea unul dintre ultimele lucruri pe care le repeta persoana aceea. Un alt lucru pe care l-a făcut în ultimele zile din viața ei, a fost să numere – unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, și tot așa până la zece, dar nu peste zece – exact așa cum învață copilașii să numere. Așa că mintea aceea, în ceasurile de pe urmă, se preocupa de lucrurile din primele ei ore de memorie conștientă – de lucrurile care au fost fixate prima dată în mintea sa.

Cât de frumos este ca ultimul gând al unei minți care se stinge în moarte, să fie gândul lui Dumnezeu din Cuvântul Lui! Cât de ușor va relua legătura cu acesta, primul gând din

ziua învierii! Este suficient atât pentru a ilustra principiul că începutul înțelepciunii este de a folosi Biblia drept cel dintâi lucru în toată educația creștină.

Cu toții vor admite că acesta este un lucru bun în cazul copilașului, care învață lucrurile elementare. Totuși, nu este mai necesar aici decât în orice altă parte; fiindcă oricine este un copil, un prunc, în lucrurile pe care le învață pentru prima oară. Dacă voi, sau eu, am fi la începutul studierii unei limbi noi, am fi doar niște bebeluși în ce privește acea limbă. Nu am ști nimic din ea: nu ar avea niciun înțeles pe limba noastră; nu am înțelege niciun cuvânt care să poată transmite un gând.

Pentru a ilustra: să zicem că ați vrea să învățați limba germană, iar primele cuvinte care se învață sunt acestea: „Im anfang war das Wort.” Atunci primul gând care va intra în mintea voastră în limba germană, va fi „La început a fost Cuvântul.” Apoi, după ce ați învățat aceasta, oridecâte ori după aceea, pe tot timpul vieții voastre, veți întâlni cuvântul „anfang,” în mod constant cuvântul acesta vă va aminti expresia „Im anfang war das Wort,” și ideea, „La început a fost Cuvântul.”

Sau să zicem că e vorba de limba greacă, și primele cuvinte pe care le învățați în limba aceasta sunt aceleași: „(caractere grecești)”, „En arche en ho Logos.” Cuvântul „arche” înseamnă „început,” iar cuvântul „logos” înseamnă „cuvânt.” „La început a fost Cuvântul.” Apoi, după ce ați învățat aceasta, oridecâte ori întâlniți fie cuvântul „arche” fie „Logos,” instantaneu va veni în mintea voastră primul gând așezat acolo împreună cu pasajul, „La început a fost Cuvântul.”

Dar să zicem că, din nefericire, cazi pe mâna unui profesor pentru care Biblia nu este supremă, și de aceea nu este prima carte și cea mai importantă pentru orice ramură de studiu. Să zicem că primele cuvinte care te învață sunt dintr-o poveste cu zâne, dintr-o fabulă, o nuvelă, dintr-un joc, sau din

orice altă sursă în afară de Biblie. Când înveți acele cuvinte, primești ideea exprimată de cuvinte. Și după ce ai învățat aceasta, când întâlnești aceleași cuvinte în Biblie, instantaneu și în mod irezistibil mintea ta va reveni la acea primă idee transmisă de acele cuvinte, iar razele clare de lumină și adevăr din cuvintele Bibliei vor fi întunecate și vor ajunge confuze pentru că vor fi amestecate în mintea ta cu scena aceea din poveste, sau cu ideea cu care mintea ta a asociat pentru prima oară acele cuvinte. Apoi studiul tău asupra Bibliei va fi îngreuiat, și vei fi ca un infirm, din cauza modului rău în care ai început să înveți limba. Pe de altă parte, când începi bine, cu cuvintele Bibliei și cu gândurile lui Dumnezeu mai întâi, atunci, dacă pentru vreun anume motiv, vei găsi că este necesar să citești celelalte cărți, vei găsi raze prețioase de lumină și înțelepciune și tărie din gândurile lui Dumnezeu care vor reveni în mod constant și vor rămâne cu tine, călăuzindu-te în calea adevărului, și păzindu-te față de ceea ce este fals.

Ca ilustrație, se poate cita un fapt real: Acum câțiva ani, autorul acestei cărți trecea printr-o colegiu, în care persoane de altă națiune învățau primele lecții de limba engleză. Studenții tocmai ieșiseră din încăpere, iar pe bănci au rămas cărțile lor după care studiau limba engleză; unele dintre ele erau deschise la ultima lecție. Iar subiectul acelei lecții era „Maimuța neastâmpărată.” Studenții aceia învățau primele lor lecții într-o nouă limbă. Primele și singurele gânduri pe care le-au dobândit în această limbă erau gânduri despre o maimuță neastâmpărată. După ce au studiat textul acela destul de bine așa ca să îl poată citi în mod inteligent în limba engleză, o mare măsură din ceea ce au știut, și din ideile pe care au fost capabili să le gândească, în engleză, au fost doar cele legate de o maimuță neastâmpărată.

În relatarea despre maimuța aceea neastâmpărată au fost folosite cuvinte pe care le întâlnim în mod frecvent în Biblie, deoarece sunt cuvinte uzuale ale limbii engleze. Să

zicem că acei studenți se îndreaptă în scurt timp spre studiul Bibliei în limba engleză, și acolo întâlnesc unele dintre aceleași cuvinte: de fiecare dată când ei vor întâlni unul dintre aceste cuvinte, maimuța aceea neastâmpărată se va vârî peste ele, și va umple de zburdălnicia ei, ideile din Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru este sigur, pentru că studenții aceia au primit drept primele lor gânduri în limba engleză, gândurile despre maimuța aceea neastâmpărată. Iar aceasta va fi de asemenea o piedică serioasă în strădania lor de a obține din Cuvântul lui Dumnezeu, în Engleză, ideile curate, limpezi, ale acestui Cuvânt.

Ce vătămare pe lungă durată este aceasta pentru studenți, îndeosebi pentru cei tineri; ce sarcină impusă peste ei: să fie prinși pe ani de zile de imaginațiile fanteziste, nebunești, false, și rele ale poezilor, filozofilor sau dramaturgilor păgâni, sau chiar de scrierile istoricilor, înainte de a fi calificați să citească Noul Testament în limba greacă sau Biblia în latină! O minte a cărei întregă urzeală și bătătură în limba greacă este păgână, este cea mai bine calificată pentru a înțelege și aprecia creștinismul grec? O minte care a hoinărit un an până la trei ani peste toată Galia, în mijlocul scenelor de barbarism ale lui Cezar și ale galilor, sau care și-a trăit toată viața greacă sau latină sub miasma păgână a lui Homer sau a lui Virgil, - este o astfel de minte cea mai bine pregătită să citească în latină, spre folos creștin, evanghelia lui Ioan sau epistolele lui Pavel? Este păgânismul și barbarismul o temelie fundamentală pentru creștinism? Sunt ideile păgâne și concepțiile necredincioase un antecedent esențial pentru ideile creștine și concepțiile divine?

Dacă nu, de ce învățătorii care se consideră creștini, și așteaptă ca și alții să-i considere la fel, determină pe studenții lor la greacă sau latină, sau la altă limbă, să își clădească mințile în limba aceea numai cu materiale păgâne, și aceasta de la un an până la trei ani, înainte să se aștepte, sau să le dea

măcar șansa de a-și forma mințile cu gândurile Domnului – cel foarte bun, cel foarte curat, cel foarte adevărat?

Pentru toate scopurile practice, mintea este compusă din gânduri. Obiectivul studiului este de a clădi mintea, de a obține gânduri – cunoștințe. Care, atunci, poate fi obiectivul învățătorilor așa-ziși creștini, când pun pe studenți să studieze mai întâi de toate greaca păgână și latina păgână? Oricare ar fi obiectivul lor, rezultatul sigur este de a clădi mințile studenților în păgânism și cu păgânism. Ce este mintea, aceea este omul. Iar dacă mintea este păgână, omul este păgân; iar dacă mintea este în cea mai mare parte, sau doar în parte, păgână, atunci omul este în cea mai mare parte, sau doar în parte, păgân.

Dar este responsabilitatea învățătorilor creștini, sau sarcina dată lor de Dumnezeu, de a determina pe studenți să devină păgâni în vreo măsură cât de mică? Singurul răspuns posibil este, nu. Atunci, care învățător creștin poate pune vreo carte păgână în mâinile unui student, ca manual, sau ca o carte ce trebuie studiată?

Prin aceasta nu spunem că în afară de Biblie nu poate fi citită sau studiată nicio altă carte într-o limbă străină. Dar spunem că nicio altă carte nu ar trebui să fie citită sau studiată într-o limbă străină până când nu am învățat limba din Biblie, și până când Biblia poate fi citită cu ușurință la prima vedere în acea limbă. Când lucrul acesta este făcut și poate fi făcut de o persoană, atunci persoana aceea poate citi cu deplină siguranță, și cu folos, în limba aceea, orice altă carte pe care poată găsi că e necesar să o consulte.

Ce este mai bine, ce oferă o perspectivă mai bună pentru minte și suflet – să se înceapă un studiu într-un așa mod încât oridecâte ori persoana ajunge după aceea pe acel teren, gândul lui Dumnezeu să o însoțească; sau să începi în așa fel încât păgânismul, necredințioșia, sau spiritul lumesc, să fie cele dintâi pe acel teren, pentru a umbri Cuvântul lui

Dumnezeu atunci când este studiat? – A pune această întrebare, înseamnă cu certitudine a răspunde la ea în toate mințile creștine.

De aceea este foarte clar că, atât prin drept divin cât și prin simpla înțelepciune a educației, Biblia deține cea mai înaltă considerație și locul suprem în toată educația creștină. Care învățător creștin, deci, poate fi loial Dumnezeirii, dacă pune mai întâi orice altă carte afară de Biblie, în gândurile oricărui student, în dreptul oricărui subiect?

Capitolul 8

Educația lui Daniel

Biblia este tratată în mod corect, și i se dă adevăratul ei loc în educație, doar când este considerată cu convingere a fi în mod distinctiv o carte de educație: Doar atunci când este privită ca având în mod clar un scop educațional, și ca fiind în mod efectiv consacrată principiului unei educații complete ca atare.

Că Biblia reprezintă toate acestea, este dovedit cu prisosință de conținutul Cărții însăși. Pentru a putea vedea acest lucru foarte bine, și totuși să o facem într-un spațiu cât mai restrâns, ne vom apropia de acest subiect cu ajutorul cărții care în mai mult decât un singur punct este o carte pivot în Biblie – cartea lui Daniel.

Cartea lui Daniel a fost scrisă în mod deosebit pentru zilele din urmă; fiindcă atunci când Daniel a venit să explice împăratului Nebucadnețar importante lucruri din visul împăratului, a spus că Dumnezeu „face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă.” (Daniel 2:28). Explicând lui Daniel lucrurile descoperite, îngerul a spus că îi făcea de cunoscut ce avea să se întâmple poporului lui Dumnezeu „în vremurile de apoi.” (Dan. 10:14). Iar după ce a terminat de scris cartea, lui Daniel i s-a poruncit „ține ascunse aceste cuvinte, și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului” (Dan. 12:4); și i s-a spus, „Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului” (vers. 9).

Cartea lui Daniel, deci, fiind în mod specific destinată pentru zilele din urmă, conține principii, la fel ca și profeții, de o deosebită importanță, și cu deosebită însemnătate în zilele de pe urmă; iar principiile educației nu sunt cele mai puțin importante dintre acestea. Aceste principii sunt date pentru a salva oamenii din lume în zilele de pe urmă de calamitățile și

distrugerea pentru care cele ce au venit peste Babilon sunt doar o slabă reprezentare. A ignora aceste principii, date în mod special pentru acest timp, nu înseamnă decât a atrage o distrugere cu atât mai înspăimântătoare decât cealaltă, cu cât distrugerea globală și ruina eternă sunt mai mari decât distrugerea locală și ruina temporală.

Când Nebucadnețar, împăratul Babilonului a dus în captivitate Ierusalimul pentru prima oară, „Împăratul a dat poruncă lui Așpenaz, căpetenia famenilor săi dregători, să-i aducă vreo câțiva din copiii lui Israel de neam împărătesc și de viță boierească, niște tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și pricepere, (pricepuți în orice înțelepciune, iscusiți în cunoaștere, și care înțeleg știința – KJV) în stare să slujească în casa împăratului, și pe care să-i învețe scrierea și limba Haldeilor.” (Dan. 1:3, 4).

„Fără vreun cusur trupesc” și „frumoși la chip.” Înseamnă că se cerea să fie sănătoși din punct de vedere fizic, bine făcuți și simetrici.

Cuvintele traduse cu „înțelepciune,” „cunoaștere” și „știință,” din versetul 4, - în ebraică *daath*, *madda* și *chokmah* – sunt strâns înrudite, deși al doilea este o extensie a primului, și al treilea o extensie a celui de al doilea.

Cuvântul tradus cu „înțelepciune” înseamnă „cunoaștere, înțelegere și inteligență.” Implică facultatea de a discerne cunoașterea valoroasă, precum și abilitatea și capacitatea de a dobândi o astfel de cunoaștere.

Cuvântul tradus prin „cunoaștere” se referă la „minte sau gândire,” și implică o cunoaștere dobândită prin gândire și aplicare.

Cuvântul tradus prin „știință” semnifică „îndemânare, dexteritate, sagacitate, agerime a minții, abilitate de a judeca,” și este bine tradus prin cuvântul nostru „știință,” care înseamnă

„iscusit în cunoaștere.” Implică o cunoaștere selectată și sistematizată.

De aceea, cerința împăratului Nebucadnețar în alegerea acestor tineri, a fost ca ei să fie sănătoși fizic și cu un corp dezvoltat în mod simetric, iar din punct de vedere mintal, să fie:

1. Pricepuți în a discerne care este cunoașterea de valoare, și pricepuți în abilitatea de a dobândi o asemenea cunoaștere;
2. Iscusiți în dobândirea cunoașterii prin gândire și aplicare; și
3. Să aibă înțelegere în modul de a corela, clasifica și sistematiza cunoașterea despre care facultatea lor de a discerne știa că este valoroasă, și pe care erau iscușiți în a o aduna.

Și ei trebuiau să aibă „aptitudine” în toate aceste lucruri. Ceea ce știau nu trebuia să fie doar o cunoaștere teoretică; ci trebuiau să aibă facultatea de observare și adaptare atât de bine formată încât ceea ce învățaseră să poată fi aplicat în mod practic în experiența treburilor lor zilnice. Trebuiau să aibă așa abilitate, așa un simț al lucrurilor de zi cu zi, încât să-i facă în stare să își folosească în mod practic cunoașterea, în lucrurile obișnuite ale vieții de zi cu zi, așa încât să fie oameni practici oriunde s-ar fi aflat; așa încât să se poată adapta la orice împrejurare sau situație, și să fie stăpânii fiecărei împrejurări și situații, nu sclavii acestora.

Din specificațiile trasate în mod distinct în Scriptură, și din examinarea serioasă și detaliată prin care trebuiau să treacă, este cert că tot ceea ce este amintit a fost cuprins în cerințele împăratului referitor la tinerii ce trebuiau să fie aleși. Și acesta nu este un tribut mic adus ideilor educaționale ale împăratului Nebucadnețar. Cu adevărat, vederile lui cu privire la educație, așa cum sunt arătate în acest verset din Biblie, erau în toate scopurile practice, cu mult în avans față de sistemul

educațional ce predomină în zilele noastre, chiar și în colegiile și universitățile cele mai de seamă din Statele Unite.

Totuși, Daniel, Hanania, Mișael și Azaria au fost în stare să treacă cu succes printr-o asemenea examinare. De unde au dobândit ei o astfel de educație, fiind așa cum erau, deși erau tineri? Merită să găsim răspunsul la întrebarea aceasta. Mai mult, avem nevoie de el chiar acum, fiindcă toate acestea au fost scrise în mod special pentru zilele din urmă.

De unde, așadar, și-au obținut Daniel și cei trei tovarăși ai săi educația ce i-a făcut capabili să treacă cu succes examinarea cerută de împăratul Nebucadnețar? Unde au obținut educația ce i-a făcut „pricepuți în orice înțelepciune, iscușiți în cunoaștere și să înțeleagă știința,” și cu aptitudine în toate aceste lucruri? Putem răspunde fără ezitare că într-o „școală a profeților,” una dintre școlile divin instituite în Israel. Pe vremea aceea exista un „colegiu,” sau o „școală a profeților” la Ierusalim. Fiindcă în al optsprezecelea an al lui Iosia, împăratul lui Iuda, cu doar cincisprezece ani înainte de captivitatea lui Daniel, există un raport clar despre o astfel de școală în Ierusalim.

În anul al optsprezecelea al lui Iosia, pe când, la porunca lui, templul era curățit și reparat din cauza urâciunilor lui Manase și Amon, preotul Hilchia a găsit o copie a Pentateuchului, sau „cartea legii Domnului dată lui Moise.” Hilchia „a dat cartea lui Șafan” logofătul, iar Șafan a dus cartea împăratului și „a citit-o înaintea împăratului.” „Când a auzit împăratul cuvintele din cartea legii, și-a sfâșiat hainele,” și a poruncit preotului Hilchia, lui Șafan logofătul, și celorlalți, „Duceți-vă și întrebați pe Domnul pentru mine, pentru popor și pentru Iuda, cu privire la cuvintele cărții acesteia care s-a găsit.”

„Preotul Hilchia, Ahicam, Acbor, Șafan și Asaia s-au dus la proorocița Hulda ... Ea locuia la Ierusalim, în cealaltă

mahala a cetății (traducerea Fidela redă: „ea locuia în Ierusalim în școala profeților”) (2Împărați 22: 8-14).

Așadar, la Ierusalim exista o școală, unde „locuia” profetesa. Aceasta dovedește imediat că școala era o școală a profeților; întrucât ceea ce da acestor școli numele de școli ale profeților, era faptul că acolo în școală locuia un profet care, sub călăuzirea lui Dumnezeu, era conducătorul școlii. Faptul acesta este dovedit de alte două întâmplări în care sunt menționate astfel de școli: în 1Sam. 19:20 a fost văzută „o adunare de prooroci care prooroceau, cu Samuel în frunte (Samuel era ca unul pus peste ei – KJV).” În 2 Împărați 6:1-6 întâlnim din nou pe „fiii proorocilor,” iar profetul Elisei locuiește împreună cu ei; știm aceasta fiindcă ei eu spus „Iată că locul unde locuim noi cu tine este prea strâmt pentru noi.”

Așadar, găsim trei școli ale profeților, în trei epoci mult diferite ca timp – epoca lui Samuel, epoca lui Elisei, și epoca lui Iosia, - și în fiecare caz un profet locuiește în școală. Aceste trei pasaje au fost scrise pentru a ne da informații cu privire la școlile profeților. Ele ne arată motivul pentru care au fost numite școli ale profeților. Ele ne arată de asemenea că acea școală din Ierusalim, în care locuia profetesa Hulda, era o școală a profeților tot așa cum a fost școala în care a locuit profetul Elisei sau profetul Samuel.

Așadar, școala în care Daniel și cei trei tovarăși ai lui au obținut educația despre care citim în Dan. 1:4, - educația care i-a făcut „pricepuți în orice înțelepciune, iscusiți în cunoaștere și să înțeleagă știința;” și care le-a dat abilitate în toate aceste lucruri așa încât să fie capabili de a trece cu succes examinarea cerută pentru a intra la universitatea regală din Babilon, a fost o școală a profeților, școala Domnului, în sistemul de educație după planul lui Dumnezeu.

Capitolul 9

Ce se învăța în școlile profeților

Ce se învăța în școlile profeților? Este important să știm aceasta, nu doar așa de dragul de a ști; ci pentru că, dacă știm aceasta, știm ce ar trebui să se învețe întotdeauna în școlile Domnului. Lucrurile acestea se găsesc în Biblie. Ele au fost scrise pentru învățătura noastră. Și pentru că sunt în cartea lui Daniel, sunt scrise în mod special pentru învățătura și mustrarea noastră, a celor „peste care a venit sfârșitul veacurilor.” În capitolul acesta vom avea spațiu doar pentru a descoperi și enumera aceste ramuri de studiu. Ce implică fiecare subiect, va fi studiat ulterior.

Daniel și cei trei tovarăși au fost „pricepuți în orice înțelepciune, iscușiți în cunoaștere, și înțelegeau știința.” Educația aceasta au dobândit-o la școala profeților din Ierusalim. Așadar, aceasta certifică faptul că în aceste școli se învăța înțelepciunea, cunoașterea și știința.

Un alt lucru care se învăța era muzica, instrumentală la fel ca și cea vocală. Știm aceasta din faptul că atunci când întâlnim pentru prima oară o grupă de studenți dintr-o astfel de școală, ei aveau „un psalterion, un timpan, un fluier și o harpă – KJV)” și cântau cu atâta viață, și cu atâta putere în Duhul, încât omul care i-a întâlnit în mod personal a fost atras la Dumnezeu și convertit. Astfel, circumstanțele arată că muzica interpretată de studenții acelei școli era o muzică de excepție, armonioasă. Și aceasta este o dovadă clară că în școlile profeților se învăța muzica.

Un alt lucru ce se învăța, era munca, sau „instruire practică” așa cum s-ar numi astăzi. Știm aceasta din raportul despre aceste școli din timpul lui Elisei: „Fiii proorocilor au zis lui Elisei: „Iată că locul unde locuim noi cu tine este prea strâmt pentru noi. Haidem până la Iordan; ca să luăm de acolo fiecare câte o bârnă, și să ne facem acolo un loc de locuit.”

Elisei a răspuns: „Duceți-vă.” Și unul din ei a zis: „Fii bun și vino cu slujitorii tăi.” El a răspuns: „Voi merge!” A plecat deci cu ei. Ajungând la Iordan, au tăiat lemne.” (2 Împărați 6:1-4).

Lucrul acesta dovedește că în aceste școli, studenții învățau să muncească și să iubească munca; deoarece atunci când clădirea școlii a ajuns să fie prea mică pentru cei ce o frecventau, studenții au propus ca ei personal să ridice clădirea nouă și mai spațioasă necesară. Nu s-au gândit să angajeze alți oameni pentru a face lucrarea, nici nu s-au gândit să o facă ei pe baza unui contract. Nu. Ei personal au spus, „Haidem ... și să ne facem un loc de locuit.”

De asemenea, ei iubeau așa de mult munca, încât erau gata să împrumute unelte cu care să poată lucra; fiindcă atunci când fierul de la o secure a căzut în apă, în timp ce unul dintre studenți tăia o bârnă, el a strigat spre Elisei, „Ah! Domnul meu, era împrumutat.”

Mai mult, chiar conducătorul școlii – Elisei – s-a dus împreună cu ei la lucru, și s-a unit cu ei în muncă; fiindcă era printre cei ce tăiau lemne pe malul râului atunci când fierul de la secure a căzut în apă.

Toate acestea arată, așa de clar pe cât este nevoie să fie arătat, că în școlile profeților – școlile Domnului de pe vremuri, - se învăța munca și iubirea față de muncă, adevărata muncă productivă.

Un alt lucru ce se învăța era temperanța – trăirea sănătoasă. Aceasta se vede din faptul că Daniel și tovarășii lui au refuzat bucatele de la masa împăratului și vinul pe care îl bea el, și au cerut o hrană simplă, o dietă vegetariană. (Dan. 1:5: 12-16). Că au învățat aceasta în școala profeților pe care au absolvit-o, reiese limpede din faptul că acesta era un principiu bine întemeiat în cadrul acestor școli. Și că aceasta era dieta în școlile profeților, ne-o spune faptul că în acea școală, pe vremea lui Elisei, pe când „în țară bântuia o foamete”, Elisei a dat instrucțiuni pentru pregătirea hranei,

zicând „Pune oala cea mare și fierbe o ciorbă.” Și, urmând instrucțiunile, „Unul din ei a ieșit pe câmp să culeagă verdețuri.” (2Împărați 4:38, 39). Dacă au strâns verdețuri ca urmare a unei directive normale de a pregăti hrana, și aceasta pe când „în țară bântuia foametea,” cu siguranță aceasta este o dovadă puternică a faptului că dieta vegetariană era dieta normală în școală. Lucrul acesta este confirmat de faptul ulterior că „A venit un om din Baal- Șalișa. A adus pâine din cele dintâi roade omului lui Dumnezeu, și anume douăzeci de pâini de orz, și spice noi în sac. Elisei a zis: „Dă oamenilor acestora să mănânce.” (vers. 42.) Un om a adus un dar de hrană pentru conducătorul școlii, și a adus hrană doar din domeniul vegetalelor.

Toate acestea evidențiază că dieta studenților și a profesorilor din școala profeților, era o dietă vegetariană; că stilul de viață temperat era o parte a instruirii; și că temperanța era în așa fel insuflată încât să devină un principiu viu în viețile studenților.

Un alt lucru ce se învăța, era legea – statutele, dreptatea și judecata. Era poruncit în mod nemijlocit să fie învățată legea: „Iată, v-am învățat legi și porunci (statute și judecăți – KJV), cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi (statute) și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!” ... Care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci (statute și judecăți) așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea? Numai ia seama asupra ta, și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii, și să-ți iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.” (Deut. 4:5-9). „Să urmați cu scumpătate dreptatea.” (Deut. 16:20).

Un alt lucru învățat acolo, și încă „în mod special,” era moralitatea; fiindcă, după ce le-a făcut de cunoscut obligația de a învăța cu luare aminte și cu sârguință statutele și judecățile Domnului, le-a poruncit să-i învețe pe copiii lor și pe copiii copiilor lor, „în mod deosebit,” cele zece porunci pe care le auziseră, spune el, în „ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, când Domnul mi-a zis: „Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele, ca să învețe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ; și să învețe și pe copii lor să le păzească. ... Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas. El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele zece porunci; și le-a scris pe două table de piatră.” (Deut. 4: 10-13).

Un alt lucru ce se învăța în școli era istoria: „Când fiul tău te va întreba într-o zi: „Ce însemnează învățăturile acestea, legile și poruncile acestea, pe care vi le-a dat Domnul, Dumnezeul nostru?” să răspunzi fiului tău: „Noi eram robi lui Faraon în Egipt, și Domnul ne-a scos din Egipt cu mâna Lui cea puternică. Domnul a făcut, sub ochii noștri, minuni și semne mari și nenorocite împotriva Egiptului, împotriva lui Faraon și împotriva întregii lui case.” (Deut. 6:20-22). Studiul acesta nu se mărginea numai la istoria eliberării din Egipt, ci cuprindea tot ce era redat în scrierile sacre. Noi știm că istoria aceasta a fost unul dintre studiile lui Daniel; fiindcă forma de guvernare cu trei conducători, dintre care unul era mai mare, ce a fost introdusă de Daniel ca prim ministru în zilele lui Darius Medul, a fost adoptată în mod literal din cronicile lui Israel referitoare la guvernarea lui David.

Un alt lucru ce se învăța în acele școli, era poezia. Poeziile erau un însoțitor esențial în învățarea muzicii, și fiind puse pe melodie, constituiau cântecele de închinare. Pe lângă

toate acestea, desigur, se învățau lucrurile esențiale pentru cunoaștere, citirea, scrierea și matematica.

Găsim, deci, că învățăturile din școlile profeților cuprindeau cel puțin următoarele studii:

1. Înțelepciunea,	8. Moralitatea,
2. Cunoașterea,	9. Legea,
3. Știința,	10. Istoria,
4. Instruirea practică,	11. Citirea,
5. Muzica,	12. Scrierea,
6. Poezia,	13. Matematica.
7. Temperanța,	

Dar, cel mai important lucru dintre toate, în toate, și peste toate, în școlile Domnului, era prezența simțită a Învățătorului divin, Duhul Sfânt. În școlile profeților, Duhul Domnului era influența simțită peste tot, ca o mare putere ce predomina. Pentru prima oară întâlnim una dintre aceste școli în 1Samuel 10:5-12, când Saul a venit „la muntele lui Dumnezeu,” și a întâlnit „o ceată de prooroci pogorându-se” cu instrumente muzicale și profetind. „Duhul lui Dumnezeu a venit peste el,” și „Dumnezeu i-a dat o altă inimă;” el a fost „prefăcut într-alt om,” și „a proorocit în mijlocul lor.”

Ca lucrul acesta să se întâmple cu un bărbat ca Saul, era o minune atât de mare, iar poporul Israel s-a mirat așa de mult încât de atunci s-a născut în Israel proverbul „Oare și Saul este între prooroci?”

Totuși, aceasta era doar o manifestare obișnuită a Duhului în școală. Fiindcă, găsim după aceea că Saul, datorită neascultării față de Dumnezeu și a geloziei față de David, s-a despărțit de Duhul, și căuta în mod constant să ucidă pe David. David a fugit și a scăpat. „S-a dus la Samuel la Rama,” „apoi s-a dus cu Samuel și a locuit la Naiot. Au spus lucrul acesta lui Saul și au zis: „Iată că David este în Naiot, lângă Rama.” Acolo se afla o școală a profeților. „Saul a trimis niște oameni

să ia pe David. Ei au văzut o adunare de prooroci care prooroceau, cu Samuel în frunte. Duhul lui Dumnezeu a venit peste trimișii lui Saul, și au început și ei să proorocească. Au spus lui Saul lucrul acesta; el a trimis alți oameni, și au proorocit și ei.”

Când a văzut Saul că primii oameni trimiși au cedat, cu siguranță a doua oară a trimis oameni despre care se gândea că nu vor ceda. Iar când a aflat că și aceștia au cedat, s-a decis să nu mai aibă încredere în oameni trimiși, - va merge el însuși. Așa că, în hotărârea lui mânioasă, „s-a dus el însuși la Rama,” și a întrebat „Unde este Samuel și David? I s-a răspuns, „Sunt în Naiot, lângă Rama.” Și s-a îndreptat spre Naiot, lângă Rama. Duhul lui Dumnezeu a venit și peste el; și Saul și-a văzut de drum proorocind.”

Toate acestea arată, și au fost scrise pentru a ne spune nouă, că Duhul Sfânt era manifestat așa deplin încât oameni aspri, împietriți, până și oameni deosebit de lipsiți de spiritualitate, puteau fi atinși și subjugăți de influența harului Său, oricând veneau în contact cu școala. Arată de asemenea că Duhul lui Dumnezeu în aceste școli se manifesta prin profeție. Așadar Duhul care umplea și domina școala, era Duhul Profeției. „Duhul Proorociei” este „mărturia lui Isus” (Apoc. 19:10), manifestată prin sfat și învățătură. Așa că, Însuși Isus Hristos, prin Duhul Profeției, era adevăratul Conducător al școlilor profeților.

Și toate acestea au fost scrise ca să ne învețe pe noi, pentru timpul nostru, că în școlile Domnului, marele călăuzitor și învățător trebuie să fie Spiritul Profeției, mărturia lui Isus, și că Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie curtat până când va deveni o influență simțită peste tot și puterea care să țină totul sub stăpânire, în orice școală înființată în numele Domnului.

Lucrurile acestea au fost scrise în Biblie pentru noi. Ele se centrează și sunt accentuate în cartea lui Daniel în mod deosebit pentru zilele din urmă. Noi suntem acum în zilele de

pe urmă. Instruirea oferită, cursurile de studii urmate în școlile profeților, este instruirea pentru școlile Domnului din orice vreme. Aceasta este instruirea potrivită astăzi pentru orice școală ce are vreo pretenție de a fi o școală creștină.

Pe când era încă foarte tânăr, Daniel era „priceput în orice înțelepciune.” Aceasta era partea cea mai importantă a educației sale.

Ce este înțelepciunea? De unde vine ea? Cum se obține? Și ce legătură are cu educația în general?

„Dar înțelepciunea unde se găsește? Unde este locuința priceperii? Omul nu-i cunoaște prețul, ea nu se găsește în pământul celor vii. Adâncul zice: ‚Nu este în mine’; iar marea zice: ‚Nu este la mine.’ Ea nu se dă în schimbul aurului curat, nu se cumpără cântărindu-se cu argint. ...

De unde vine atunci înțelepciunea? Unde este locuința priceperii? Este ascunsă de ochii tuturor celor vii, este ascunsă de păsările cerului. Adâncul și moartea zic: ‚Noi am auzit vorbindu-se de ea.’

Dumnezeu îi știe drumul, El îi cunoaște locuința. ... când a dat legi ploii, și când a însemnat drumul fulgerului și al tunetului, atunci a văzut înțelepciunea și a arătat-o, i-a pus temeliile și a pus-o la încercare. Apoi a zis omului: ‚Iată, frica de Domnul, ACEASTA ESTE ÎNȚELEPCIUNEA, depărtarea de rău, este priceperea.” (Iov 28:12-28). Și „Domnul dă înțelepciune.” (Prov. 2:6).

Este sigur, deci, că teama de Domnul era o parte esențială a educației din școlile profeților. Întrucât doar Dumnezeu cunoaște adevărata înțelepciune, și fiindcă El este Cel care o dă, se cerea să fie studiat ceea ce Dumnezeu descoperise despre Sine, pentru ca ei să-L poată cunoaște pe adevăratul Dumnezeu și atributele Lui. Fiindcă nu se puteau teme, - avea reverență față de El – decât dacă Îl cunoșteau. Și pentru a studia ceea ce Dumnezeu descoperise, era necesar studiul scrierilor sacre, - scrierile lui Moise și ale celorlalți profeți.

Fiindcă „frica de Domnul este începutul înțelepciunii (cunoașterii – KJV),” este cert că înțelepciunea era studiul cel mai important în școlile profeților. Trebuia să preceadă orice alt studiu. Mai mult, nu doar era precedent oricărui alt studiu, ci era elementul de căpetenie, principiul călăuzitor, în toate celelalte studii. Și deoarece cunoașterea lui Dumnezeu este esențială pentru a avea teamă de Dumnezeu, iar cunoașterea sigură a lui Dumnezeu se obține doar prin descoperirea pe care o dă El despre Sine și despre atributele Sale, este cert că Sfintele Scripturi erau baza esențială a tuturor studiilor, călăuza în fiecare curs de cercetare, și ultimul cuvânt în orice problemă.

Înțelepciunea este „teama de Domnul,” iar „teama de Domnul este începutul cunoașterii.” Tot ceea ce poate cunoaște cineva în lumea aceasta fără teamă de Domnul, va dispărea în „puțină vreme,” pentru totdeauna: în timp ce acela care cunoaște teama de Domnul, va rămâne în veac. Ceea ce învață acesta în acord cu teama de Domnul, va rămâne de asemenea pentru totdeauna, împreună cu el; și pentru totdeauna va fi deschis în fața lui tot universul necuprins, cu toate posibilitățile obținerii de mai multă cunoaștere. În acest fel, cel care se teme de Domnul are de asemenea, prin aceasta, pentru toată veșnicia, toate lucrurile; în timp ce, orice ar putea avea fără teama de Dumnezeu, în realitate nu poate avea nici măcar atât, fiindcă în scurtă vreme toate acestea vor trebui să dispară, împreună cu el. Astfel, prin însăși natura lucrurilor, teama de Domnul este cea mai importantă dintre toate lucrurile, și din acest motiv este pe drept începutul cunoașterii, la fel cum este începutul oricărui alt lucru.

De asemenea, trebuie păstrat în minte, că teama de Domnul era învățată acolo în mod distinct. Învățarea lucrurilor despre Dumnezeu nu era restrânsă doar la învățarea doctrinelor sau a altor subiecte din Scripturi; nu era o învățare a teologiei sau a lucrurilor despre Dumnezeu. Se învăța teama de

Domnul, ca un element distinctiv în experiența individuală. Studenții erau învățați despre ce este teama de Domnul, despre modul în care să se apropie de El, cum să I se roage, cum să se supună Lui, cum să comunice cu El, cum să curteze Duhul Lui cel Sfânt, cum să fie conduși de Duhul, cum să trăiască împreună cu Dumnezeu, cum să umble împreună cu El, cum să-L aibă pe Dumnezeu prezent în viețile lor, cum să știe că sunt întotdeauna în prezența Lui, cum să Îl aibă pe El drept însoțitor în tot ceea ce făceau în viețile lor de fiecare zi – pe scurt, cum să dea slavă lui Dumnezeu în trupul, sufletul și duhul lor, prin fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă.

Toate acestea înseamnă studierea înțelepciunii. Înțelepciunea era subiectul de studiu cel mai important, care își avea influența în toate celelalte, în școala Domnului. Iar Daniel ne este prezentat ca o mostră despre ce poate produce o astfel de învățare. Haideți să lăsăm ca o astfel de învățare să pătrundă din nou școlile Domnului, și din nou să înceapă să fie produși oameni ca Daniel.

Capitolul 11

Studiul cunoașterii

Cea de a doua trăsătură din educația lui Daniel și a celor trei tovarăși ai lui, și o trăsătură a instruirii din școlile Domnului, este cunoașterea. Tinerii aceștia erau „iscusiți în cunoaștere.”

Așa cum am văzut, cuvântul tradus prin „cunoaștere” implică informație dobândită prin gândire și aplicare, prin studiu, investigare și căutare. Acest gând apare și în alte versete ale Scripturii: „dacă strigi după cunoaștere și îți înalți vocea pentru înțelegere, dacă o cauți precum argintul și o cercetezi ca pe tezaure ascunse (o cauți ca pe niște comori ascunse – KJV), Atunci vei înțelege teama de Domnul și vei găsi cunoașterea lui Dumnezeu.” (Prov. 2:3-5, Fidela). Așa cum am văzut, cunoașterea este complementul înțelepciunii; și nu poate fi separată de înțelepciune, care ea însăși este teamă de Domnul și începutul cunoașterii. În consecință, la fel ca înțelepciunea, cunoașterea este darul lui Dumnezeu; fiindcă „din gura Lui vine cunoaștere și înțelegere” (Prov. 2:6, Fidela). El „învață pe om cunoaștere” (Ps. 94:10, Fidela).

Și „Cel ce învață pe om cunoaștere, nu va cunoaște?” Această întrebare este propusă chiar de Inspirație: și este pusă în așa context încât nu poate exista alt răspuns decât că El este însuși Izvorul cunoașterii.

Mai întâi se întreabă (Ps. 94:9): „Cel ce a sădit urechea, s-ar putea să nu audă?” Urechea este un instrument minunat, adaptat pentru a capta sunete. Atunci când a fost făcută urechea, s-a ținut cont de știința despre sunete, iar instrumentul a fost adaptat potrivit științei. Iar înainte să fi fost făcut acest instrument de auzit, Cel care a făcut uimitoarele lui adaptări, a știut ce înseamnă să auzi. Apoi se pune întrebarea, „Cel ce a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă?” Ochiul este un minunat instrument, adaptat pentru lumină. Când a fost făcut

ochiul, s-a ținut cont de știința despre lumină, iar instrumentul a fost adaptat după această știință. Iar înainte de a fi fost făcut instrumentul pentru văzut, Cel care l-a făcut a știut ce înseamnă să vezi. Iar întrebarea finală, este: "Cel ce învață pe om cunoaștere, nu va cunoaște?" Mentea omului este o creație uimitoare, adaptată pentru cunoaștere. Când a fost făcută mintea omului, s-a ținut cont de întregul domeniu al cunoașterii și de întreaga știință despre aceasta, iar mintea a fost adaptată după această știință și după acest domeniu. Iar înainte de a fi făcut această facultate uimitoare a cunoașterii, Cel care a făcut-o a știut ce înseamnă să știi. De aceea, doar în El se află Izvorul cunoașterii. Doar de la El poate veni adevărata cunoaștere; doar de la El poate veni adevărata știință a cunoașterii.

Dintr-o dată, aceasta Îl descoperă pe El drept singurul Învățător adevărat al omului. Și tocmai aceasta este poziția în care El se prezintă pe Sine: „Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, te învăț ce este de folos.” (Isaia 48:17). „Cel desăvârșit în cunoaștere este cu tine;” și „cine învață ca El?” (Iov 36:4, 22).

„El învață pe om cunoaștere.” Ceea ce învață El este doar cunoaștere: este ceea ce poate fi cunoscut, nu doar teorie. Nu este doar ipoteză, bănuială sau presupunere; este certitudinea cunoașterii. Iar El face aceasta așa cum face toate celelalte lucruri – prin Cuvântul Său: fiindcă „din gura Lui vine cunoaștere.” Într-unul dintre capitolele anterioare, am văzut că doar adevărul poate fi cunoscut; și că, din acest motiv, adevărul este primul lucru esențial pentru cunoaștere. Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărul esențial, original și final. De aceea, acest Cuvânt este calea deschisă și sigură spre certitudinea cunoașterii.

Acest gând ne conduce la a lua în considerare un alt sens foarte important în care teama de Domnul este începutul cunoașterii, și care ilustrează cât de cert este că înțelepciunea

și cunoașterea sunt inseparabile. Dacă o persoană nu cunoaște în mod corect un lucru, nu este sigur de cunoașterea lui, nici de el însuși în cadrul acestei cunoașteri. Certitudinea este esențială pentru o cunoaștere veritabilă. „Cunoașterea” derivată din bănuieli nu este adevărata cunoaștere; este doar o bănuială. Fiindcă tot ceea ce se poate deriva dintr-o bănuială este o bănuială. „Cunoașterea” adunată pe baza unei „ipoteze funcționale” nu este cunoaștere veritabilă: nu este certitudine. Tot ceea ce poate ieși dintr-o ipoteză, „funcțională” sau altfel de ipoteză, este o ipoteză. Și chiar dacă, după teoria probabilităților, concluzia derivată dintr-o ipoteză poate fi considerată ca având „un grad înalt de probabilitate,” totuși natura ei esențială este tot de „probabilitate”, și nu de absolută certitudine. „Cunoașterea” aceasta este însoțită de o „incertitudine dureroasă” și de asemenea de conștiința acesteia, ceea ce anulează ea însăși orice calitate esențială a ei de a fi adevărată cunoaștere.

Pe de altă parte, cine începe, în temere de Dumnezeu, cu adevărul lui Dumnezeu drept temelie, tocmai prin aceasta începe cu certitudinea cunoașterii. Începând astfel cu certitudinea cunoașterii fiindcă începe cu certitudinea adevărului, și sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu care este Duhul Adevărului, continuând să cunoască doar adevărul, studentul înaintează nu în mod ezitant din cauza incertitudinii, ci în mod ferm și sigur din cauza certitudinii cunoașterii dobândite. Fiindcă în felul acesta sunt studiate Cuvântul și lucrările lui Dumnezeu, „Duhul Sfânt face să străfulgereze convingerea înăuntrul minții. Aceasta nu este convingerea pe care o produce raționarea logică; ci, dacă mintea nu a devenit prea întunecată pentru a cunoaște pe Dumnezeu, ochiul prea neclar pentru a-L vedea, urechea prea insensibilă pentru a auzi vocea Lui, o înțelegere mai adâncă va fi pătrunsă.”

Este adevărat că acesta nu este modul uzual de a căuta cunoașterea; dar este modul corect. Modul lumii este de a

începe cu „o supoziție, bănuială sau presupunere,” drept bază. Dar, nu este infinit mai bine, nu este infinit mai sensibil, să începi cu certitudinea adevărului, decât să începi cu o bănuială? Și nu este adevărul lui Dumnezeu o temelie mai sigură decât este bănuiala omului?

Este în natura lucrurilor că mintea omului trebuie să aibă un fundament pe care să clădească, o bază de la care să pornească, o premisă de la care să raționeze. Cu privire la aceasta oricine este de acord. Punctul de unde pornește diferența între creștinism și lume este cu privire la: Care să fie acest fundament, această bază, această premisă? Și cine să o furnizeze? Să fie certitudinea? Sau să fie îndoiala? Să fie certitudinea adevărului lui Dumnezeu? Sau să fie incertitudinea bănuielii unui om? Să fie furnizată de Dumnezeu? Sau de om? Să fie derivată de la Izvorul adevărat și curat al cunoașterii? (continuarea lipsește)

A treia trăsătură a educației lui Daniel este aceea că a înțeles știința. Aceasta nu era decât complementul celei de a doua, după cum a doua este complementul celei dintâi. Acestea trei sunt înțelepciunea, cunoașterea și știința. Înțelepciunea este teama de Domnul; aceasta este începutul cunoașterii. Daniel a fost „priceput în înțelepciune;” a fost priceput în teama de Domnul. Aceasta fiind începutul cunoașterii, Daniel a pornit de la acest început, spre complementul ei, - a observat fapte și a studiat lucruri, și în felul acesta a ajuns „iscusit în cunoaștere;” iar apoi, de la aceasta a pornit spre complementul acesteia, clasificându-și și sistematizându-și cunoștințele, fel în care a înțeles știința.

Aceasta este ordinea divină în educație: mai întâi, teama de Domnul; apoi cunoașterea, și în al treilea rând, știința. Mai întâi, teama de Domnul ca început și bază a întregii cunoașteri; în al doilea rând, cunoașterea, dobândită în urma observării atente a faptelor și a studierii cu sârguință a lucrurilor, în lumina certitudinii adevărului și pornind de pe această temelie; iar în al treilea rând, știința, ca rezultat al acestei cunoașteri clasificate și sistematizate.

Dar unde a găsit Daniel, sau învățătorii lui, o știință formulată, sau un îndrumător în știință ce să poată fi folosit drept materie de studiu în școală, sau ca o parte materială a educației generale? – Fără ezitare se poate spune, și afirmația să fie adevărată, că toate acestea erau lucruri pe care oricine le putea cunoaște în Israel de sute de ani, sau cel puțin principiile cunoașterii se găseau în Sfintele Scripturi, Biblia de pe vremea aceea.

Solomon a trăit și a învățat cu patru sute de ani înainte ca Daniel să învețe în școală. Solomon era „mai înțelept decât toți oamenii.” Și ceea ce a cunoscut Solomon, nu a păstrat

pentru sine, nu a limitat sfera cunoașterii la propria lui persoană; ci i-a învățat pe oameni. A dat cunoștințele lui tuturor oamenilor; le-a popularizat. A făcut-o într-un mod așa de clar și simplu, încât oamenii de rând puteau înțelege.

Solomon a înțeles profund ceea ce noi numim acum botanică, zoologia, ornitologie, entomologie, ihtiologie și meteorologie. Fiindcă el „a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid;” aceasta se numește „botanică.” El „a vorbit, de asemenea, despre dobitoace;” și aceasta se numește „zoologie.” A vorbit „despre păsări;” adică „ornitologie.” Apoi „despre târătoare;” ceea ce se numește „entomologie,” și a vorbit „despre pești;” ceea ce se numește „ihtologie.” A vorbit despre felul în care își schimbă vântul direcția „în aceleași rotituri,” despre nori și despre ploaie: și aceasta este „meteorologie.” Solomon a știut despre toate aceste științe mai mult decât a știut vreun om din zilele noastre despre una dintre ele. Și i-a învățat despre ele pe toți oamenii; fiindcă „el a vorbit” despre toate acestea. (1 Împărați 4:33; Ecles. 1:6, 7; 11:3, 4).

Nu spunem că Solomon a învățat „botanica” așa cum o învățăm astăzi, nici „zoologia,” nici „ornitologia,” nici „entomologia,” nici „ihtologia,” nici „meteorologia.” Nu spunem deloc că el a învățat „știința”, așa cum se învață astăzi, nici așa cum o sugerează cuvintele acelea mari; adică nu a vorbit despre știința în abstract. El nu a vorbit despre „botanică;” el „a vorbit despre copaci, de la cedrul din Liban până la isopul care crește pe zid.” El nu a vorbit despre „zoologie,” ci a vorbit „despre dobitoace.” Nu a vorbit despre „ornitologie,” ci a vorbit „despre păsări.” Nu a vorbit despre „entomologie,” ci „despre târătoare.” Nu a vorbit despre „ihtologie,” ci a vorbit „despre pești.” Nu a vorbit despre „meteorologie;” a vorbit despre vânt în „aceleași rotituri,” și despre întoarcerea „tuturor râurilor” din mare spre locul de unde își încep din nou alergarea „spre mare.”

Aceasta înseamnă că el nu a rostit discursuri bine învățate și pompoase despre aceste subiecte; el a vorbit despre lucrurile însăși. A studiat florile și a vorbit despre ele; nu despre flori smulse, făcute bucăți, și fiecare parte desemnată printr-un termen aproape imposibil de pronunțat, și încă într-o limbă străină, - nu așa, ci a studiat florile așa cum cresc ele în grădină, pe câmp sau în pădure, în felul în care le face Dumnezeu să crească, îmbrăcate în frumusețe vie. Iar lecția pe care Dumnezeu o transmite prin fiecare floare a fost învățată de la floare așa cum este ea: de exemplu micuța violetă așa de frumoasă, care crește cu modestie printre firele de iarbă. În același fel a studiat animalele sălbatice, păsările, târătoarele și peștii, și a vorbit despre ele așa cum le-a văzut cu ochii, vii, și așa cum le vedeau toți căroră le-a „vorbit.” Fiindcă Solomon a dobândit învățătura lui pentru că și-a „pus inima” să cerceteze și să adâncească „cu înțelepciune tot ce se întâmplă sub ceruri.” Și așa cum a învățat el, așa i-a învățat pe alții.

Acesta este modul în care era predată și învățată știința în Israel, unde teama de Domnul era începutul oricărei cunoașteri, îndrumătorul în oricare studiu, și temelia oricărei științe. Era o studiere a lucrurilor, mai degrabă decât un studiu despre lucruri. Și exact aceasta este astăzi diferența între modul corect și cel greșit de a studia știința. Modul corect este de a studia lucrurile; modul greșit este de a studia despre lucruri. Studiind în modul corect, studentul învață întotdeauna ceva; în timp ce, studiind în modul greșit, învață doar despre ceva. Modul corect îi dă o cunoaștere practică; modul greșit îi dă doar teorii abstracte, pe care nu are dibăcia de a le reduce la nivelul practic.

Știința aceasta veritabilă a rămas națiunii după ce Solomon a murit. O mare parte din ea a fost pusă în scris, și astfel a fost accesibilă atât învățătorilor cât și studenților. Dar mai mult de atât, lecțiile le aveau tot timpul sub ochii lor în

animale și păsări, în târâtoare și în pești, în copaci și în flori, în cer și în mare, în razele de soare și în ploaie, în vânt și în nori.

Știm că în mod uzual se presupune că „Iudeii nu înțelegeau știința,” că numai păgânii s-au ocupat de știință. Cât de greșit este acest punct de vedere se vede clar din faptul că deși pe vremea când Daniel a fost dus captiv, Babilonul este considerat de aceleași persoane ca fiind în fruntea lumii în ce privește realizările științifice, totuși când acești patru tineri iudei au fost examinați acolo după trei ani de studii, împăratul i-a găsit „de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui.” Dan 1:20. Acei vrăjitori și cititori în stele, etc., erau oamenii de știință ai Babilonului. Unii dintre ei erau profesori în școala din Babilon, unde Daniel a fost obligat să meargă pentru a studia. Totuși, când a sosit ziua examinării, Daniel și tovarășii lui s-au dovedit a fi de zece ori mai bine informați decât toți aceștia. Niciun om din lumea aceasta nu poate învăța pe nimeni de zece ori mai mult decât știe el însuși. De aceea, este cert că Daniel și tovarășii lui nu au obținut de la acești profesori această mare cunoștință. Ei au obținut-o din Scripturile lor, fiind învățați de Duhul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ei au continuat în Babilon același sistem de studiu pe care l-au folosit înainte la școala din Ierusalim; și, în tot ceea ce era adevărată cunoaștere între studiile babiloniene, modul lor de a învăța le-a dat un avantaj de zece ori mai mare decât cel al profesorilor lor din Babilon.

O altă ilustrație despre cât de greșită este supoziția că Iudeii nu au înțeles știința, în timp ce păgânii au înțeles-o, este faptul că în cărțile de astăzi, și în manualele școlare standard, la fel, este tipărit și suntem învățați că Anaximander, un grec, a inventat cadranul solar în jurul anului 550 î.Hr., în timp ce cadranul solar se folosea deja la Ierusalim în timpul domniei lui Ahaz, cam cu vreo două sute de ani înaintea acestei date. (Isaia 38:8; 2Împărați 20:11; 16:1). Este posibil ca pentru

grecii întârziați, cadranul solar al lui Anaximander să fi fost o invenție nouă, „o mare descoperire științifică,” dar în ce ne privește pe noi, refuzăm să credem cărțile ce spun despre cadranul solar că a fost inventat de Anaximander, sau de oricine altul, la două sute de ani după ce acesta era deja în folosință normală la Iudei în Ierusalim. Adevărul este că numai printre Iudei se cunoștea știința cea mai pură și reală pe care ajunsese să o cunoască lumea, cel puțin până în vremea lui Daniel. Iar atunci când se vor fonda din nou școli în care să fie învățată știința așa cum a fost învățată în școala în care a învățat Daniel, atunci din nou vor fi fundați în știință oameni ca Daniel – adică tineri care vor cunoaște de zece ori mai mult decât cunosc până și profesorii din școlile în care teama de Domnul nu este considerată ca având vreo legătură cu știința.

Nu s-a făcut niciodată o greșală mai mare, nu s-a produs niciodată o pierdere mai mare, nici din partea bisericii, nici a lumii – și a fost făcută de ambele – decât greșeala de a separa teama de Domnul, religia – de știință.

Atunci când a dominat lumea, biserica a susținut că teama de Domnul era o chestiune cu totul aparte, și că nu avea nicio legătură cu observarea faptelor și cu studierea lucrurilor; și astfel, religia aceea nu a avut nimic a face cu știința. În consecință, cei mai „pioși,” „sfînții,” s-au îndepărtat de realități și lucruri, s-au închis în mănăstiri și chilii, ori s-au postat pe vârful unor stâlpi, dedându-se „meditației divine,” și petrecându-și timpul în „închinare,” încercând de câte ori se pot apleca și prosterna pe oră. Sau își petreceau timpul trasând distincții extrem de fine în doctrine, și prezentând în teologie teorii exagerat de subtile, iar apoi expunând drept „eretici” și vânându-i pe toți aceia care nu aveau la distincțiile lor speciale, în timp ce nici măcar ei nu le puteau prezenta în mod clar. Apoi, pe măsură ce sporeau distincțiile teologice, desigur, se înmulțeau și „erezile.” Pentru că se înmulțeau „erezile,” s-au ținut concilii pentru a stabili cine sunt „ereticii.” Pentru a

stabili cine sunt „ereticii,” conciliile au fost obligate în mod autoritar să interpreteze Cuvântul lui Dumnezeu. Conciliile diferite, interpretau în mod diferit acest Cuvânt. Apelurile s-au îndreptat atunci spre episcopul de Roma, ca fiind cel mai mare dintre episcopii „creștinătății.” Și astfel s-a ajuns ca episcopul de Roma să devină singurul oracol prin care Cuvântul lui Dumnezeu putea fi interpretat în mod corect, nu doar pentru biserică, ci și pentru știință. În felul acesta s-a dezvoltat infailibilitatea „bisericii,” care nu era altceva decât infailibilitatea episcopului de Roma, drept glasul cel mai important „în biserică,” fiindcă oriunde se investește o interpretare autoritară a Cuvântului lui Dumnezeu, sau se pretinde aceasta, acolo se ascunde și infailibilitatea sau pretenția de infailibilitate.

Lumea, pe de altă parte, desigur a susținut că teama de Domnul era o chestiune cu totul aparte, și nu avea nicio legătură cu observarea realității și cu studierea lucrurilor; și astfel a susținut că religia nu are „nimic de a face cu știința.”

În felul acesta s-a născut conflictul între religie și știință. Conflictul acesta a continuat să fie întreținut de partea lumii. Dar din timpul Reformațiunii, s-au făcut eforturi din partea bisericii pentru a lega religia de știință. Însă, în efortul acesta, a fost pusă drept standard „știința,” așa cum a fost dezvoltată de lume, iar teama de Domnul – religia – a fost făcută să se conformeze ei. Dar, „știința” aceasta a fost clădită fără teamă de Domnul, și, în multe cazuri, direct opusă acesteia. Iar când aceasta a fost acceptată de biserică drept standardul căruia trebuie să se conformeze teama de Domnul, și prin care trebuie să fie măsurată teama de Domnul, „știința,” și încă știința pe nedrept numită astfel, a devenit începutul cunoașterii, iar teama de domnul sfârșitul; în loc ca teama de Domnul să fie începutul, iar știința – adevărata știință – sfârșitul. Știința a fost făcută capul, iar teama de Domnul, coada. În felul acesta Cuvântul lui Dumnezeu, singurul prin

care se poate dobândi teama de Domnul, chiar de biserică a fost socotit subordonat „științei” umane, chiar opuse. Cuvântul lui Dumnezeu a trebuit să fie interpretat de „știința” aceasta umană și antagonică: așa se face că oameni necredincioși, chiar atei, prin intermediul acestei științe de a cărei păreri a început să țină cont biserica, au devenit singure oracole prin care Cuvântul lui Dumnezeu poate fi interpretat corect chiar și pentru biserică. În felul acesta se dezvoltă cu rapiditate infailibilitatea „științei,” care, atunci când va ajunge la culme, nu va fi decât infailibilitatea unui *dictum* al vocii celei mai de seamă din rândul oamenilor de știință, vorbind *ex cathedra*.

Adevărul etern este că religia veritabilă și știința veritabilă sunt inseparabile. Nici în cazul lui Solomon, nici al lui Daniel, nu a existat vreun conflict între religie și știință. Nici într-unul dintre aceste cazuri nu a existat vreo divergență între religie și știință: așa că nici la Solomon, nici la Daniel nu a existat vreo ajustare, după cum nu a fost nici conflict, între religie și știință. Pentru ambii acești oameni, știința a fost ceea ce întotdeauna este – complementul religiei.

Adevărata știință este complementul adevăratei religii, - și este doar complementul; nu este esența. Teamă de Domnul este începutul cunoașterii, și este doar începutul. Nu este menită a fi altceva, decât începutul cunoașterii. De aceea, cine nu primește teama de Domnul, și nu o folosește pentru dobândirea cunoașterii, face o greșală enormă. Iar cine primește teama de Domnul, și o folosește pentru dobândirea cunoașterii, și se oprește înainte să ajungă cunoașterea lui la gradul și caracterul de știință, la fel de mult frustrează adevăratul scop pentru care primește teama de Domnul. Cine primește ceea ce este începutul științei, este obligat tocmai prin aceasta, atât cât depinde de el, să înainteze și să ajungă la capătul acelei științe al cărei început l-a primit.

În felul acesta, având teama de Domnul drept început al științei, iar știința drept însoțitor inseparabil al temerii de

Domnul; având Cuvântul lui Dumnezeu drept mijlocul de a cunoaște teama de Domnul, și același Cuvânt drept temelie a oricărei științe; având Duhul Sfânt drept marele învățător și singurul interpret al Cuvântului lui Dumnezeu; adevărata religie și adevărata știință vor fi unite, vor fi una și inseparabile, acum și întotdeauna: iar infailibilitatea va rămâne acolo unde îi este locul – la Dumnezeu, Autorul atât al adevăratei religii cât și al adevăratei științe.

Doar Dumnezeu este Autorul adevăratei științe; iar Cuvântul Lui este unica temelie sigură a acesteia pentru om.

În toate școlile creștine trebuie să fie predată știința, care este cunoaștere. Întrucât sunt școli creștine, în ele trebuie să se învețe știința divină, cunoașterea divină – nu știința umană. Fiindcă Domnul Hristos, marele Învățător din orice adevărată școală creștină, „nu a introdus în învățătura Lui nimic din știința oamenilor.” „Maiestatea Sa nu se putea contopi cu știința umană, care, într-o zi, se va rupe de marea Sursă a oricărei înțelepciuni. Subiectele științei umane nu s-au găsit niciodată pe buzele Lui sfințite.”

În orice domeniu de gândire sau instruire există o știință divină, și o știință umană. Iar acestea sunt contrare una alteia, deoarece tendința constantă a științei umane este de a se despărți de Sursa adevăratei înțelepciuni. Cu adevărat, însăși natura științei umane – care, țineți minte, este doar cunoaștere omenească – este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu.

Există trei mari științe de bază: știința mentală, știința morală, și știința fizică. Toate celelalte feluri de știință nu sunt decât ramuri ale acestora. Iar acestea trei sunt așa de strâns înrudite încât niciuna nu este completă fără celelalte, nici nu poate fi.

Cea dintâi dintre toate științele, în importanță, de fapt și în natură, este știința mentală. De aceea, în orice sistem de învățare mai întâi vine, în mod natural, învățarea științei mentale.

Știința mentală, sau psihologia, dacă cineva vrea să o trateze ca pe o „ologie,” este știința minții. Și întrucât mintea este cea cu care facem orice lucru conștient sau inteligent, prin natura lucrurilor, în orice învățare, cunoașterea și instruirea minții este mai întâi de toate.

Apoi: unicul scop real al educației „este de a restaura chipul lui Dumnezeu în suflet.” Iar noi slujim legii lui Dumnezeu cu mintea. Nu este dar mai mare cu care să poată fi înzestrat orice suflet, decât slujirea legii lui Dumnezeu. Nu poate fi atinsă o poziție mai înaltă sau mai onorabilă, de orice ființă creată, decât aceea de a sluji legea lui Dumnezeu; aceasta înseamnă să fie, în întreaga sa ființă, în armonie atât de completă cu Dumnezeu încât fiecare gând, fiecare motiv, și fiecare acțiune să fie desăvârșita reflectare a voinței lui Dumnezeu. Iar slujirea aceasta este îndeplinită „cu mintea.” Mintea este rădăcina din care odrăslesc toate celelalte din individ: mintea este pivotul în jurul căruia se rotesc toate celelalte. Așa stând lucrurile, este sigur că, în însăși natura lucrurilor în existența individului, în orice educație cunoașterea minții este de primă importanță.

Întrucât „mental” înseamnă minte, știința mentală este știința minții. Și pentru că „știința” este cunoaștere, știința minții este cunoașterea minții.

Atunci, cum poate fi câștigată adevărata cunoaștere a minții? Investigarea oricărui subiect se face cu mintea; cunoașterea oricărei alte științe se câștigă cu mintea. Prin microscop mintea poate studia și cunoaște cele mai încălcite complicații, organismele cele mai minuscule, și manifestările cele mai subtile din lumea naturală. Prin telescop mintea poate studia planete aflate la o distanță aproape infinită, învățând despre caracteristicile acestora. Astfel, prin aceste mijloace și prin altele asemănătoare, mintea poate explora întregul domeniu al naturii. Dar cum poate mintea să investigheze mintea? Cum poate mintea să exploreze domeniul minții? Poate mintea însăși să facă aceasta referitor la ea însăși? Poate mintea să se pună undeva în spatele ei însăși, să se pună pe ea sub un microscop mintal alcătuit tot de ea, și astfel, ea însăși, prin ea însăși, să se investigheze pe ea însăși? Un astfel de lucru nu este doar mintal ci și fizic, imposibil.

Cu mintea investigăm toate lucrurile. Dar pentru a investiga și a cunoaște mintea însăși, trebuie să avem o altă minte, la fel de real după cum pentru a investiga și a cunoaște orice lucru trebuie să avem mintea însăși. Mintea individuală nu se poate pune în spatele ei însăși, nu se poate examina și analiza pe ea însăși; dar mintea individuală poate găsi în spatele ei o altă Minte, prin care se poate ajunge la cunoașterea adevărată și sigură a minții individuale. Mintea aceasta este Mintea cu care începe și se termină totul; și astfel este Sursa întregii cunoașteri și a adevăratei științe a minții. Oricine vrea să găsească o cunoaștere sigură, adevărata știință a minții, să-L întrebe pe Cel care este Sursa minții. Când aflăm ce a spus Dumnezeu despre minte, prin aceasta aflăm adevărata cunoaștere a minții.

Dumnezeu a spus că El a făcut pe om după chipul Său. Omul a fost făcut să reprezinte, să reflecte, să manifeste pe Dumnezeu, - nu pe sine. Dumnezeu a făcut mintea omului astfel încât fiecare facultate a ei să fie facultatea Minții divine: să fie cele mai înalte mijloace create de a exprima, de a reprezenta Mintea divină.

Toate lucrurile create sunt doar expresia gândului lui Dumnezeu; fiindcă „cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului, și toată oștirea lor, prin suflarea gurii Lui.” „Căci El zice și se face.” Prin Cuvântul lui Dumnezeu „au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute.” Cuvântul este expresia gândului, iar gândul este produsul minții. Fiindcă toate lucrurile create sunt produsul cuvântului lui Dumnezeu, înseamnă că sunt doar forme de exprimare ale gândului lui Dumnezeu, nenumărate forme de exprimare. Crearea omului – crearea minții – a fost încununarea creațiunii; de aceea, mintea omului este cel mai înalt mijloc creat pentru a reflecta, a re-prezenta, a exprima, gândul lui Dumnezeu.

Observați ilustrația dată în mod divin despre aceasta: după ce Dumnezeu a făcut pe om singur, a făcut să treacă prin fața lui toate animalele și păsările, „ca să vadă cum are să le numească.” Nu ca să le dea nume, după cum citesc mulți în mod greșit; ci cu adevărat „ca să vadă cum are să le numească.” A fost o testare a minții omului. Toate lucrurile create fiind produsul minții lui Dumnezeu, erau expresii diferite ale gândului lui Dumnezeu. Pe când fiecare făptură trecea prin fața omului, în mod instantaneu intelectul lui pătrundea până în miezul ei, mintea lui citea gândul lui Dumnezeu exprimat în ea, iar acel gând îl reproducea rostind cuvântul ce definea natura și caracteristica esențială a fiecăreia. Căci „orice nume pe care îl dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele.” Orice nume pe care îl dădea omul, exact acela era. Aceasta demonstrează că mintea omului era atât de vastă încât cuprindea cu înțelegerea ei toată creația; că era atât de multilaterală și de o perfectă elasticitate încât pătrundea imediat caracteristicile creației nespuse de variate; că se mișca ușor cu o așa absolută precizie încât detecta în mod instantaneu natura esențială și distinctivă a fiecărui lucru creat, indiferent cât de subtilă ar fi fost această distincție; și că propria lui personalitate, prin propria lui voință liberă, era atât de perfect supusă Voinței divine, era în armonie atât de perfectă cu Mintea divină, încât gândul acestei Minți, indiferent în ce formă era exprimat, era prins instantaneu de mintea lui și devenea gândul lui, așa că el gândea gândurile lui Dumnezeu.

Totuși, aceasta nu a fost totul. Omul nu a găsit și nu a gândit gândurile lui Dumnezeu doar prin cuvântul lui Dumnezeu exprimat în creația vizibilă. Cuvântul lui Dumnezeu a venit la om în mod direct. Dumnezeu a vorbit omului în mod direct, așa că omul a comunicat cu Dumnezeu prin gândurile lui Dumnezeu ce i-au fost comunicate în mod direct prin cuvânt și prin Duhul lui Dumnezeu. Aceasta, în

sensul cel mai înalt, a făcut ca mintea omului să fie mijlocul cel mai înalt creat pentru a reflecta Mintea divină, a exprima gândul lui Dumnezeu, a glorifica pe Dumnezeu. Acesta este omul, aceasta este mintea, așa cum a fost omul atunci când l-a creat Dumnezeu.

Dar în fața omului a venit un alt cuvânt, opus cuvântului lui Dumnezeu, care transmitea gândul și mintea unuia ce se împotriva lui Dumnezeu. Omul avea cuvântul lui Dumnezeu. Atât timp cât el a primit și a păstrat acel cuvânt, și prin aceasta a primit și a păstrat gândul și mintea Celui al cărui era cuvântul, prin aceasta avea mintea lui Dumnezeu ca minte călăuzitoare pentru el. Una dintre exprimările acestui cuvânt a fost: „Din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” Celălalt cuvânt, care i s-a adresat acum, a spus: „Hotărât că nu veți muri, dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” Acest alt cuvânt, opusul cuvântului lui Dumnezeu, a fost ascultat, a fost primit gândul exprimat prin el, și prin aceasta a fost primită mintea celui a cărui erau gândul și cuvântul. Apoi, cu mintea aceasta aflată în opoziție, totul a fost văzut invers: pomul care nu era nicidecum bun pentru hrană, și nici nu era de dorit pentru a face pe cineva înțelept, a fost văzut acum exact în felul în care nu era. „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.” În felul acesta, când a venit Satana rostind cuvintele lui, transmițând gândul și sugestia minții lui rele; și când a fost acceptat cuvântul acesta străin împreună cu gândul și sugestia rea în locul cuvântului și al gândului minții lui Dumnezeu; atunci mintea rea a vrăjmașului a fost primită și a devenit mintea călăuzitoare a omului, în locul minții lui Dumnezeu. Mintea aceasta fiind

mintea Satanei, este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, fiindcă nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu se poate supune. Așa se explică de ce mintea omului în starea de păcat, mintea naturală „mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu,” și „nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună” (Romani 8:7 - KJV).

De acum, fiind plin de mintea rea a vrăjmașului, cu dorințele ei perverse și cu ambițiile ei rele, omul a reflectat chipul și rușinea celui care îl condusese în păcat; în loc să reflecte ca înainte chipul și slava Celui care îl crease în neprihănire și adevărată sfințenie. La fel de sigur după cum înainte de a păcătui omul reflectase chipul și slava Făcătorului său spre neprihănire, tot așa după ce a păcătuیت a reflectat chipul și rușinea seducătorului său spre păcat.*

Adevărul despre aceasta se vede în fiecare trăsătură a purtării omului imediat după păcătuirea lui. Nu la mult timp după ce slava s-a îndepărtat de la el din cauza păcatului, lor le-a fost rușine în fața Celui în a cărui prezență altădată se desfătaseră. Acum, când au auzit glasul lui Dumnezeu, în loc să fie plini de bucurie, le-a fost frică, și au căutat să se ascundă de El, și chiar au crezut că se pot ascunde, și că s-au ascuns de El. Aceasta nu este mintea care gândește gândurile lui Dumnezeu. Ci este tocmai reflectarea minții avute de Lucifer în cer, care, fără să înțeleagă planul lui Dumnezeu, a gândit că își poate ascunde de Domnul propriile lui planuri.

Apoi, când Domnul l-a întrebat pe om, „Ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” în loc să răspundă în mod direct și onest, „Am mâncat,” el a răspuns indirect și evaziv, implicând în vinovăție atât pe Domnul cât și pe femeie, înainte de a se recunoaște pe sine vinovat. El a zis, „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.” Iar când Domnul a întrebat-o pe femeie, „Ce ai făcut?” în loc să răspundă direct și deschis, ea a prezentat la fel pe altcineva înaintea ei, protejându-se pe sine,

așa cum făcuse bărbatul. Ea a zis, „Șarpele m-a amăgit, și am mâncat din pom.”

O astfel de minte nu a fost pusă în om de Domnul. Totuși, oricine știe că tocmai această minte se află în mod natural în întreaga omenire, până în ziua aceasta. Oricine știe că nu este în omul natural aceea de a mărturisi o greșeală în mod deschis, franc, și imediat. Impulsul spontan din orice suflet uman este de a se eschiva și de a se proteja pe sine în spatele a orice sau a oricui din lume, și de a căuta să apară el curat, implicând pe altul. Și dacă nu poate scăpa pe deplin, cu toate acestea, dacă trebuie să apară și el vinovat, atunci pe el trebuie să cadă gradul cel mai mic de vinovăție cu putință. O astfel de dispoziție nu a fost pusă în omenire de Domnul: Nu vine de la Domnul. Este de la Satana. Este dispoziția, este tocmai mintea și spiritul lui Lucifer, cel dintâi care conduce pe calea păcatului.

Dar Domnul în iubirea și mila Sa nu a vrut, și nu a lăsat omenirea înrobită și distrusă prin posesia unei astfel de minți. „Domnul Dumnezeu a zis șarpelui, ... Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.” Prin cuvintele acestea pline de har, Dumnezeu a străpuns și a sfâșiat lințoliul de întunecime totală în care mintea Satanei învăluisese omenirea. Prin aceste cuvinte a făcut ca lumina divină să strălucească în mintea întunecată a captivului făcut sclav, ce sta neputincios. Iar lumina aceasta este „adevărata lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.” Vrajmășia aceasta împotriva Satanei, ura față de rău, pe care Dumnezeu o pune prin aceste cuvinte în mintea fiecărei persoane care se naște în lume, determină pe orice suflet să urască răul și să dorească binele, și să tânjească după eliberare din sclavia răului și după odihna și desfătarea plină de slavă în ce este bine. Și pentru că eliberarea aceasta se găsește numai în Hristos, făgăduința de a pune dușmănie între Satana și

omenire, este făgăduința darului lui Hristos, „Dorința tuturor națiunilor.”

Așa se face că „Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat o minte.” (1Ioan 5:20, KJV). Așa se face că din ceasul în care cuvintele acelea pline de har au fost rostite omului păcătos în grădină, cel dintâi cuvânt adresat de Dumnezeu întregii omeniri este, „Pocăiți-vă” adică schimbați-vă mintea. Întoarceți-vă mintea de la mintea călăuzitoare a Satanei, la mintea călăuzitoare a lui Dumnezeu; „Să aveți în voi gândul (mintea – KJV) acesta, care era și în Hristos Isus.” Așa se face, și așa este posibil ca despre toți cei ce primesc acest sfat divin să se poată spune, „Noi avem mintea lui Hristos.”

În felul acesta, Mintea absolută și Autorul minții omului a vorbit în ce privește subiectul minții; și a descoperit în mod clar că există două minți ce licitează pentru alegerea și studiul oamenilor. Și fiecare om este liber să aleagă dintre cele două minți pe care o vrea să-i fie minte călăuzitoare și pe care o vrea ca subiect în studiul său despre știința mentală. Care dintre acestea două merită să fie aleasă de oameni drept teren de studiu în știința mentală?

Despre una dintre minți, mintea omului așa cum este, mintea firească, Sursa minții a spus: „mintea carnală este dușmănie împotriva lui Dumnezeu (Rom. 8:7, Fidela). Acesta este adevărul spus de Cel care este Izvorul cunoașterii. De aceea, înseamnă că orice știință omenească despre mintea umană, psihologia omenească, nu poate fi decât știința dușmăniei împotriva lui Dumnezeu; iar studiul oricărei științe umane despre mintea omenească, studiul psihologiei omenești, nu poate fi decât studierea a ceea ce este dușmănie împotriva lui Dumnezeu.

Dar ce folos există, ce folos poate exista, în a studia dușmănia împotriva lui Dumnezeu? Să zicem că mintea aceasta, care este dușmănie împotriva lui Dumnezeu, este studiată și analizată și toate fenomenele ei sunt notate, de către

mintea care este dușmănie împotriva lui Dumnezeu. Ce va avea studentul după toate acestea? Doar dușmănie împotriva lui Dumnezeu. Ce va ajunge să cunoască? Doar vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu. Și nu va știi aceasta; el va crede că este altceva. Dacă ar știi cu adevărat că este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, cu siguranță nu ar studia-o deloc. Cu siguranță, atunci, în nicio școală creștină nu ar fi studiată nicio știință omenească despre minte. Cu siguranță, este destul să știi ce este, să știi că este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, fără să mai pierzi timpul cu un studiu detaliat al ei.

Despre cealaltă minte, mintea omului așa cum a fost, mintea originală și spirituală, Originea minții a spus că este „mintea lui Hristos,” care este „Dumnezeu manifestat,” în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii,” și care este „Dumnezeu.” El a spus să este mintea Aceluia care este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.” Este mintea Aceluia care, într-un cuvânt, este „Dragoste,” și care este Izvorul înțelepciunii și cunoașterii – al filozofiei și științei.

Aceasta este o minte care este mai presus de toate vrednică de cea mai devotată aplicație în cel mai profund studiu. Este o minte a cărei cunoaștere este doar o continuă inspirație și o eternă binecuvântare. Este însăși Mintea divină. Cunoașterea acestei Minți este prin natura lucrurilor cunoaștere divină. Iar cunoașterea aceasta este deschisă pentru noi în mod nestingherit. Da, chiar Mintea aceasta ne este dată în mod liber. Căci El ne-a dat în mod liber Duhul Lui etern; și este una dintre funcțiile acestui Duh etern de a ne face cunoscut lucrurile lui Dumnezeu, de a lua lucrurile lui Dumnezeu și a ni le descoperi, de a măsura adâncimile infinite ale planului etern al lui Dumnezeu, de a aduce la lumină comori de iubire, înțelepciune și cunoaștere de Dumnezeu, de a le clarifica în mințile noastre și de a le sigila în înțelegerea

noastră. De aceea avem îndemnul divin, „înnoiți-vă în duhul minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.” Transformarea aceasta a vieții și caracterului, a trupului, sufletului și duhului, prin reînnoirea minții prin credința în Isus Hristos, - aceasta este știință mentală, aceasta este psihologie, aceasta este adevărată știință, și vrednică de cea mai destoinică și intensă aplicație a puterilor profesorilor și studenților. Iar știința aceasta este divină. De aceea, există o știință divină a minții, - o psihologie divină deschisă pentru toți profesorii și studenții din toate școlile. Să nu fie studiată, așadar, știința aceasta mentală în toate școlile creștine?

Cunoașterea minții trebuie să fie compusă din o cunoaștere a caracteristicilor, operațiilor și fenomenelor minții.

Intenția științei omenești a minții este de a consta într-o cunoaștere sistematizată a caracteristicilor, operațiilor și fenomenelor minții umane.

Intenția științei divine este de a consta într-o cunoaștere sistematizată a caracteristicilor, operațiilor și fenomenelor minții divine.

Care dintre aceste câmpuri de studiu al științei mentale – cel uman sau cel divin – prezintă perspectiva cea mai favorabilă unui studiu folositor?

Pentru cineva care crede că există o Minte divină, și că aceasta este într-un anume fel accesibilă investigației din partea omului, există vreun temei posibil de a face comparație între mintea umană și cea divină pentru a afla care teren de studiu este mai folositor?

Nu este foarte limpede că întrucât există o Minte divină, și întrucât Mintea aceasta este accesibilă investigării din partea omului, cu siguranță știința despre această Minte prezintă un teren de studiu cu atât mai promițător față de cea umană, cu cât mintea divină este superioară minții umane?

Când cineva crede că există o Minte divină, și că aceasta este accesibilă cercetării de către om, dar alege ca mintea umană să fie domeniul studiului său în cadrul științei mentale, prin aceasta pune mintea umană în locul celei divine, o așează în mod practic mai presus de cea divină, arătând astfel că declarația lui de a crede în cea divină este doar un consimțământ, fără greutate și fără efect în viața lui.

„Prea iubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune.” Evrei 6:9. Există o Minte divină. Mintea aceasta divină este deschisă studierii ei de către om. Omul este invitat și bine venit să cerceteze natura și operațiile acestei Minți divine.

Operațiile minții, fie divine fie umane, se desfășoară prin gânduri. Și în primul rând, gândul se exprimă prin cuvânt. Gândul divin este exprimat în Cuvântul divin. Iar atunci când sunt exprimate gândurile divine, ceea ce nu se întâmplă cu alte gânduri, cuvintele sunt de fapt lucruri. Fiindcă „La început era Cuvântul” (Ioan 1:1), și „lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu” (Evrei 11:3); „căci El zice, și se face” (Ps. 33:9).

Prin cuvântul Domnului au fost făcute toate lucrurile care există. Și deoarece cuvântul este expresia gândului, este limpede că toate lucrurile care există, sunt doar diferite forme de exprimare ale gândului lui Dumnezeu. Chiar așa zice Scriptura: „Căci Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne, și eu cânt de veselie, când văd lucrarea mâinilor Tale. Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, și cât de adânci sunt gândurile Tale!”

De aici se înțelege că metoda potrivită de a studia toate lucrurile care există, este de a le studia ca expresii ale gândului lui Dumnezeu, și de a descoperi care este gândul exprimat în acestea. Acesta este studiul, obținerea cunoașterii, Minții divine; și aceasta, în sine, este știința mentală divină. În felul acesta toată creația este terenul de studiu al științei mentale; și tot studiul naturii, dacă este corect înțeles, este studiul științei Minții divine.

Cea dintâi ocupație în care s-a angajat omul abia atunci creat, desăvârșit și drept, a fost de a citi gândurile lui Dumnezeu, de a studia fenomenele Minții divine. Omul a fost chemat în mod deslușit la această ocupație de Creatorul Însuși, Cel care i-a și dat-o. Și chiar dacă a fost mai mult decât atât în acest eveniment, aceasta este în sine o instrucțiune divină pentru toată omenirea că prima dintre toate ocupațiile pe care se cuvine să o aibă omul este, sub o călăuzire divină conștientă și recunoscută, de a citi gândurile și a studia fenomenele minții lui Dumnezeu în minunatul lui câmp de studiu al creației.

Totuși, acest câmp al întregii creații, așa minunat, nu este totul din întregul câmp, așa de vast, al științei mentale. Mai este unul, chiar mai minunat: „Domnul se gândește la mine” (Ps. 40:17). „Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de nenorocire” (Ier. 29:11). Gândurile acestea sunt gândurile Lui cu privire la salvarea păcătoșilor, la răscumpărarea celui pierdut, și sunt exprimate în Cuvântul mântuirii Lui, evanghelia Domnului Isus Hristos. Fiindcă evanghelia aceasta este descoperirea „planului veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus Domnul nostru.”

Aceste două mari domenii ale științei mentale – gândurile lui Dumnezeu exprimate în creație și gândurile lui Dumnezeu exprimate în mântuire – sunt terenurile de studiu ale lui Solomon, cel mai înțelept om ce a trăit după Adam. Dar acum, de când omul a devenit supus păcatului, terenul de studiu al gândului lui Dumnezeu din cadrul mântuirii, are întâietate; deoarece omul trebuie să fie scos din întunericul și stricăciunea minții în care a ajuns, sedus fiind de Satana, înainte de a putea citi în mod corect gândurile lui Dumnezeu exprimate în creație. Potrivit cu aceasta, deși Solomon și-a pus inima să cerceteze și să studieze toate lucrurile care se fac sub ceruri, și a avut foarte mare succes în aceasta, el a făcut-o „în înțelepciune,” care este „teama de Domnul.” La fel, el înalță

de asemenea înțelepciunea, teama de Domnul, drept cel mai de preț și mai de dorit dintre toate lucrurile” (Prov. 3:15).

Din acest motiv, la fel pentru Hristos, Omul model al tuturor veacurilor, și cel din urmă Adam, gândul lui Dumnezeu exprimat în mântuire a fost câmpul de studiu de importanță transcendențială cu care mintea omului trebuia să se ocupe: nu că prin aceasta ar fi exclus domeniul creației, ci pentru că este singura cale reală de a ieși la lumina în care gândul lui Dumnezeu exprimat prin creație poate fi văzut clar și citit în mod corect.

Gândul lui Dumnezeu din domeniul mântuirii, evanghelia lui Hristos, este de o importanță transcendențială în ce privește priceperea profunzimii înțelesului din celălalt domeniu al gândului lui Dumnezeu, nu doar pentru oamenii de pe pământ și în păcat. Este chiar și pentru lumile necăzute și pentru inteligențele scilipitoare ale cerului însuși. Gândul lui Dumnezeu, cuprins în planul Lui din veșnicii, și exprimat în Cuvântul Lui, al evangheliei, sunt știința cea mai înaltă pentru inteligențele cerești. Fiindcă predicarea „bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos” are drept scop de a „pune în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Efes 3:8-11).

Iar când aceasta se va predica „prin Duhul Sfânt trimis din cer,” „îngerii doresc” cu deosebit interes „să privească,” pentru a putea privi înțelepciunea nespus de felurită descoperită prin operația Minții divine în realizarea acestui plan veșnic. (1Petru 1:12.)

Așadar, sunt două domenii infinite în cadrul științei Minții divine, deschise în fața cercetării omului. Iar ambele sunt centrate în Isus Hristos; fiindcă în ambele, toate

fenomenele sunt expresia gândului Minții divine; și deoarece gândul este exprimat prin cuvânt, iar Isus Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu, astfel, fie că e vorba de creație sau de răscumpărare, Isus Hristos, fiind Cuvântul lui Dumnezeu, este expresia gândului lui Dumnezeu. Și fiindcă Isus Hristos este expresia gândului lui Dumnezeu în aceste două minunate câmpuri de operațiune ale Minții divine, este foarte clar că fără El, gândurile exprimate în aceste câmpuri de studiu, nu pot fi înțelese.

Având în vedere aceste lucruri, nu este foarte clar și ușor de înțeles, de ce „Isus nu a introdus în învățătura Lui nimic din știința oamenilor,” de ce „Maiestatea Lui nu se putea contopi cu știința omenească,” de ce „subiectul științei omenești nu s-a găsit niciodată pe buzele Lui sfințite,” și de ce „știința omenească se va despărți într-o zi de marea Sursă a oricărei înțelepciuni”?

Iar când oamenii părăsesc acest minunat domeniu dublu de studiu al științei Minții divine, petrecându-și timpul și efortul pe terenul întunecat și îngust al operațiunii minții omenești, care este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, este adevărat că părăsesc frumoasele ape care curg din zăpada Libanului, apele care curg din Stânca acestui câmp, pentru a se adăpa cu „apele întunecate din vale”, da, s-au întors spre „canalele de rând”? Iar dacă fac aceasta, este de mirare că „rezultatul” constă în producerea de „inimi uscate în școală și în biserică”?

Nu este un motiv acesta pentru ca în școlile creștine să se învețe drept știință mentală, doar știința care se ocupă cu Mintea divină?

* Oricine dorește să studieze mai adânc subiectul despre această altă minte, o poate face citind capitolul 21 din „Imperiul Ecclesiastic.”

Capitolul 15

Studiul științei morale

Știința morală trebuie să fie învățată în fiecare școală creștină. Aceasta nu este mai puțin importantă decât învățarea științei mentale, deși, prin natura lucrurilor, este a doua după știința mentală, deoarece poate fi studiată doar cu mintea.

Principiile morale drepte pot fi discernute numai cu o minte dreaptă. De aceea, adevărata știință morală poate fi înțeleasă doar cu ajutorul adevăratei științe mentale. Astfel, deși în acest sens știința morală este a doua în ordine după știința mentală, nu este mai puțin importantă; de fapt cele două sunt legate în mod inseparabil.

Deși vorbim despre acestea ca „știință mentală” și „știință morală,” tratându-le ca pe niște științe, ceea ce de fapt și sunt, nimeni să nu cadă în greșeala de a crede că aceste științe sunt niște lucruri încâlcite, obscure și confuze sub forma unor fraze lungi și pompoase, dincolo de posibilitatea de înțelegere a oamenilor de rând. Nu sunt așa. Adevărata știință este întotdeauna simplă și ușor de înțeles. Cu cât este mai aproape de adevăr, și cu cât este mai bine înțeleasă, orice știință este mai simplă și mai ușor de prezentat clar celor ce doresc să o cunoască.

„Principii morale,” este denumirea uzuală pentru virtute: așa că știința morală, sau știința principiilor morale, este știința virtuții. Iar virtutea ține de ceea ce este drept, ceea ce este bun, adevărat, curat. Are de a face cu conduita, iar conduita ține de caracter. Cu alte cuvinte, știința morală este știința despre caracter. Iar știința este cunoaștere. Mai complet exprimat cu alte cuvinte, întrucât moralitate înseamnă caracter, iar știința este cunoaștere, știința morală este cunoașterea

caracterului; știința despre moralitate este cunoașterea despre caracter.

Care va fi, atunci, domeniul de studiu pentru știința morală? Care anume Caracter va fi temelia și subiectul acestei cunoașteri? Va fi caracterul uman, sau caracterul divin? Sau, mai bine zis, în școlile creștine se va studia știința morală umană, sau știința morală divină?

Întrucât aceste școli se declară a fi creștine, unica știință morală ce poate fi studiată în mod logic, este știința morală creștină. Caracterul creștin este caracterul lui Isus Hristos, iar caracterul lui Hristos este caracterul lui Dumnezeu; de aceea, unica știință despre caracter ce poate fi studiată în mod consecvent în orice școală creștină este știința despre caracterul lui Dumnezeu.

În educație, caracterul este totul. În orice adevărată educație, țința supremă, unicul scop către care trebuie să tindă toate celelalte lucruri și la care trebuie să contribuie, este caracterul. Fiindcă este scris că, deși aș putea să am înțelegerea celei mai profunde filozofii, și a tuturor științelor; și chiar dacă aș avea atâta elasticitate a minții și atâta elocvență încât să pot vorbi în limbile oamenilor și în cele ale îngerilor; totuși „nu sunt nimic” dacă nu am dragoste (charity – eng.), care este pur și simplu caracterul suprem, „legătura desăvârșirii.” Am văzut în Grecia și în Roma natura vicioasă și rezultatele dezastruoase ale înaltei educații clasice lipsite de caracter; și al culturii aproape perfecte din punct de vedere mintal și fizic, dar lipsite de moralitate.

Istoria moralității omului este paralelă cu istoria minții omului. Faptul acesta este inevitabil, fiindcă mintea este citadela moralității: „Așa după cum gândește în inima sa, așa este;” „Cu mintea slujesc legii lui Dumnezeu.”

Dumnezeu a făcut pe om integru, după chipul Său, îmbrăcat cu slava Lui, reflectând caracterul Lui. Dumnezeu a făcut pe om ca să rămână în starea aceasta pentru totdeauna:

totuși cu libertatea de a alege să nu rămână. Iar omul a ales să nu stea cu Dumnezeu, ci să meargă pe calea Satanei și a păcatului. În loc să rămână pentru totdeauna de partea lui Dumnezeu și a neprihănirii Lui, omul a ales de partea Satanei și a păcatului lui, domeniul încălcării legii lui Dumnezeu, domeniul imoralității.

Dacă ar fi să întrebăm, „Nu putea face Dumnezeu pe om în așa fel încât să nu poată păcătui?” putem răspunde în deplină siguranță și adevăr, că nu putea. Așa este. Nu-l putea face om în felul acesta. Ca să-l facă în felul acesta trebuia să-l facă lipsit de inteligență, doar un robot animal, incapabil de moralitate. Fiindcă a-l face pe om așa încât pur și simplu să nu poată păcătui, ar fi fost același lucru cu a-l face așa încât să nu poată face binele. Ar fi trebuit să-l facă în așa fel încât să nu poată alege: și a-l face incapabil să aleagă, l-ar fi făcut incapabil de virtute. Libertatea de alegere este esențială pentru moralitate. Dumnezeu a făcut omul să fie moral. De aceea l-a făcut liber să aleagă. Iar El respectă întotdeauna acel lucru al cărui Autor este, adică libertatea de alegere în om. El Însuși nu va trece niciun milimetru peste libertatea omului de a alege pentru sine.

Astfel, în înțelepciunea Lui, Dumnezeu a creat pe om integru, sfânt și liber, doar „cu puțin mai pe jos de îngeri.” I-a dat paradisul să-i fie cămin. I-a dat stăpânire peste pământ și peste orice făptură vie de pe pământ, în calitate de reprezentant al lui Dumnezeu. A făcut să crească din pământ „tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii.” I-a dat tot ceea ce putea să placă ochilor, să încante simțurile și să aducă desfătare minții. A dat toate acestea perechii sfinte pentru a se bucura de ele pentru totdeauna. I-a făcut liberi să se bucure de aceasta sau să refuze. De aceea a pus în mijlocul grădinii și pomul interzis, „pomul cunoștinței binelui și răului.” „Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din

orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” În felul acesta, atunci ca și întotdeauna, a fost stabilit principiul „alegeți astăzi cui vreți să slujiți.” Acesta este principiul divin al autoguvernării, și al guvernării cu consimțământul celor guvernați.

Iar prin exercitarea libertății de alegere, omul a ales să nu guverneze el însuși, ci să se vândă Satanei pentru a fi dus în robia păcatului și în robie față de principiul lipsei de lege – al imoralității. Și chiar acolo, atunci când omul a păcătuیت și a fost pierdut, Hristos S-a oferit pe Sine pentru a-l salva. Iar unicul motiv pentru care omul nu a murit în ziua aceea, chiar în ceasul în care a păcătuیت, este acela că exact atunci Isus Hristos S-a oferit pe Sine pentru el, luând asupra Lui Însuși moartea ce ar fi trebuit să cadă atunci peste om. În felul acesta a dat omului o altă șansă, un timp de supunere la probă, o clipă de răgaz, ca să poată alege viața. Din acest motiv Dumnezeu a putut spune imediat înșelătorului: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.” Acesta este motivul pentru care El este „Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii (Apoc. 13:8 – Fidela),” și de aceea poate spune El întotdeauna, „Am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.”

Aici se poate întreba: pentru că Dumnezeu a făcut omul, și desigur toate ființele inteligente, libere să aleagă, și de aceea libere să aleagă calea păcatului dacă ar fi vrut să aleagă așa, nu ar fi trebuit să ia măsuri de prevenire a acestei posibile alegeri, înainte de a fi făcut pe om? Răspunsul este, că a făcut-o cu siguranță. Și pentru că a făcut și trebuia să facă toate ființele create cu simț moral și astfel libere să aleagă, El a trebuit să ia măsuri de prevedere pentru posibilitatea intrării păcatului, chiar înainte de a fi creat o singură ființă inteligentă. Și El a făcut aceasta. Măsura aceasta de prevedere este doar o

parte din planul acela veșnic pe care l-a alcătuit în Hristos Isus Domnul nostru.

Haideți să ne întoarcem cu gândul la momentul în care nu a existat persoană sau lucru creat; înapoi până la consfăturile eterne ale Dumnezeuirii. Existența lui Dumnezeu nu este o existență satisfăcută de ea însăși. Iubirea Lui nu este iubire de sine. Bucuria Lui nu este deplină atunci când El Însuși se înfășoară în El Însuși, pentru a sta în felul acesta solitar și centrat pe Sine. Iubirea Lui este satisfăcută doar atunci când se revarsă spre cei care vor să o primească pentru a se bucura din plin de ea. Bucuria Lui este deplină doar atunci când transmite unui univers infinit, plin de inteligențe fericite, toată plinătatea bucuriei.

Dacă, cu gândul nostru, am sta alături de Dumnezeu înainte de a fi existat o singură ființă inteligentă creată, dorința Lui este aceea ca universul să fie plin de inteligențe voioase care să se bucure din plin de iubirea Lui. Pentru ca lucrul acesta să se întâmple, trebuie ca toate aceste fapte să aleagă să se bucure de iubirea Lui și de bucuria Lui. Pentru a putea alege aceasta, ele trebuie să fie libere să o aleagă. Și pentru a fi libere să o aleagă, ele trebuie să fie libere și să nu o aleagă: libere să aleagă să nu Îi slujească, să aleagă să nu se bucure de iubirea și bucuria Lui. Ele trebuie să fie libere să Îl aleagă pe El sau pe ele însele, viața sau moartea. Aceasta implică posibilitatea ca unele să nu aleagă calea Sa, ci propria lor cale despărțită de El; și în felul acesta implică posibilitatea pătrunderii egoismului, a pătrunderii păcatului, care este exact opusul a ceea ce El Însuși este. Să refuze El, din acest motiv, să creeze fapte inteligente, pentru motivul că dacă le creează, trebuie să o facă cu posibilitatea apariției păcatului? Dacă aceasta ar fi decizia, rezultatul poate fi doar acela că El trebuie să rămână veșnic centrat pe sine și solitar. Dar aceasta este de asemenea opusul a tot ceea ce este El. De aceea, a decide în felul acesta ar însemna a decide că El trebuie să înceteze să

mai fie Dumnezeu. Dar El nu poate înceta să fie Dumnezeu; „El nu se poate tăgădui pe El Însuși;” de aceea, trebuie să creadă până la infinit.

Și El a creat. A creat făpturi inteligente. Le-a creat libere să aleagă: libere să aleagă calea Lui, sau să aleagă opusul: și de aceea libere de a păcătui dacă ar fi ales aceasta. În același timp, în iubirea Lui infinită și în neprihănirea Lui eternă, a plănuț să Se sacrifice pe Sine pentru a răscumpăra pe toți aceia ce vor păcătui; și să le dea astfel o a doua libertate de a-L alege pe El sau pe ei, viața sau moartea. Iar pe cei care, împotriva la toate acestea, vor alege și a doua oară moartea, îi va lăsa să aibă ceea ce aleg cu persistență. Iar pe cei care vor alege viața – un univers plin de astfel de făpturi – îi va lăsa să se bucure pe deplin de ceea ce au ales: și anume viața veșnică, plinătatea iubirii desăvârșite și a fericirii pentru totdeauna.

Acesta este Dumnezeu, viul Dumnezeu, Dumnezeul iubirii, Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este pe deplin în stare să facă tot ceea ce vrea în cer și pe pământ, și totuși să își lase libere toate ființele create. Acesta este Cel care din zilele veșniciei „face toate lucrurile după sfatul voiei Sale.” Și aceasta este „taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuisă în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile cele din ceruri, și cele de pe pământ. În El” (Efes. 1:9,10). Acesta este „planul veșnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efes. 3:11), prin care Dumnezeu împacă lumea cu Sine.

Totuși, chiar și prin acest act suprem și divin de reconciliere, Dumnezeu nu caută să lege omul de Sine într-o robie absolută și iresponsabilă, în felul în care l-a legat Satana atunci când a fost aleasă calea lui. Dumnezeu respectă întotdeauna libertatea de alegere al cărei Autor este. El nu va obliga nici măcar acum omul să meargă pe calea neprihănirii, nici nu-l va obliga să urmeze acest drum după ce l-a ales.

Atunci când a fost rostit cuvântul acela creator, „Vrăjmășie voi pune” între omenire și dușmanul ei, Dumnezeu a făcut omul din nou liber, ca să aleagă personal pe cine vrea să slujească. Prin cuvântul acela voința omului a fost eliberată, și rămâne mereu liberă, pentru a alege ca să slujească pe acela pe care vrea să îl slujească, pentru a alege eliberarea din robia păcatului sau rămânerea în ea.

Cuvântul acesta al lui Dumnezeu care sădește în fiecare suflet dușmănie împotriva Satanei; ura aceasta față de rău care dorește eliberarea ce se găsește numai în Hristos, - acesta este darul credinței pentru om. Ținta acestei credințe este Hristos, iar Autorul ei este Hristos: în felul acesta El este Autorul și Desăvârșitorul credinței. (Evrei 12:2 – Fidela). În felul acesta sădirea vrăjmășiei eterne între Satana și femeie, și între semințele acestora, a fost începutul descoperirii tainei lui Dumnezeu care „a fost ținută ascunsă timp de veacuri” (Rom. 16:25). „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea” (Gal. 4:4, 5). Atunci au fost văzute și au fost auzite lucruri pe care mulți profeți și oameni neprihăniți ar fi vrut să le vadă și nu le-au văzut, și mulți au dorit să le audă și nu le-au auzit (Matei 13:16, 17). Și atunci, prin cuvintele Celui care a vorbit așa cum nu a mai vorbit niciodată un om, au fost rostite „lucruri ascunse de la facerea lumii” (Matei 13:35.)

Astfel, Hristos prin evanghelia Sa este singura cale de întoarcere de la păcat la neprihănire, de la viciu la virtute, de la imoralitate la moralitate. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți (creați – KJV) în Hristos Isus pentru faptele bune (pentru moralitate), pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efes. 2:8-10). În felul acesta știința morală se află pe același loc cu

gândul de mântuire din cadrul științei mentale, care precede studierea gândului lui Dumnezeu exprimat prin creația originală sau fizică. Gândul, cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu în cadrul creației morale, în lucrarea Lui de a crea sufletul pierdut pentru faptele bune, - pentru moralitatea – pe care la origine le-a poruncit drept cale a omului, trebuie să fie cunoscute și înțelese, înainte ca acestea să poată fi cunoscute și înțelese în mod corect în cadrul creației fizice. Fiindcă doar „prin credință pricepem” sau putem înțelege că „lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3).

De aceea, după înțelepciune, care este teama de Domnul și începutul cunoașterii, Solomon, cel mai înțelept om ce a trăit după Adam, a înălțat moralitatea drept esență a tuturor cărților și a întregului său studiu, drept concluzie a tuturor celor ce au fost spuse, sau care ar putea fi spuse: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om” (Ecles. 12:13). Unul dintre motivele pentru care înțelepciunea se află în fruntea tuturor lucrurilor, este acela că ea „conduce pe calea dreptății,” care este moralitatea. (Prov. 8:20 – KJV). Iar Acel „Unul mai mare decât Solomon,” Omul model al tuturor veacurilor, „al doilea Adam,” de asemenea înalță moralitatea la aceeași poziție: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). Neprihănirea lui Dumnezeu este unica moralitate adevărată. Legea lui Dumnezeu este singura adevărată lege morală. Iar Cartea lui Dumnezeu, învățătura, instruirea lui Dumnezeu, este singura adevărată instruire morală.

Atunci, ce spune Cartea aceasta, instruirea aceasta din partea Celui ce este „desăvârșit în cunoaștere,” despre subiectul moralității? Ce spune despre moralitatea, despre caracterul omului așa cum este: moralitatea omenească? Iată ce spune Cuvântul Celui care învață pe om cunoașterea: „toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat, după cum este scris: „Nu

este nici un om neprihănit, niciunul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar. Gâtlejul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Domnul nu este înaintea ochilor lor.” (Rom. 3:9-18). „Din inima oamenilor ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, viclesugurile, înşelătoriile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia. Toate aceste lucruri rele ies dinăuntru, și spurcă pe om.” (Marcu 7:21-23.)

Aceasta este o schiță a caracterului omenesc făcută de Unul care în mod sigur știe. Iar studierea științei morale umane este doar studierea acestui fel de caracter: sau mai bine zis studierea concepției oamenilor despre acest fel de caracter. Însă cu privire la acesta, concepția oamenilor este cu totul greșită; fiindcă cei ce scriu despre știința morală nu cred despre caracterul omului că este așa cum este descris aici. Ei îl percep ca fiind mult diferit. Dar deoarece știința morală este „știința datoriei umane, bazată pe cunoașterea naturii umane, a originii și facultăților ei de acțiune;” și deoarece concepțiile oamenilor despre natura umană sunt cu totul diferite de ceea ce este în realitate natura umană, iar aceste concepții false despre natura umană sunt clădite sub forma unei „științe morale” pentru ghidarea oamenilor; este foarte limpede că întreaga idee lumească de știință morală este nu doar o „știință pe nedrept numită astfel,” ci este o înșelăciune fatală.

Știința morală este „știința datoriei umane, bazată pe cunoașterea naturii umane, a pornirilor și facultăților ei de acțiune, și pe (cunoașterea) diferitelor relații în care omul, ca ființă morală și socială, este sau poate fi pus.” Și nu trebuie

uitat, în studiul oricărei științe, că o bănuială nu este cunoaștere, presupunerea nu este cunoaștere, ipoteza nu este cunoaștere; ci cunoaștere înseamnă a ști, a ști cu certitudine. Înseamnă a ști, și a ști că știi.

Unde, dar, se poate găsi certitudinea „cunoașterii naturii umane, a pornirilor și facultăților ei de acțiune,” etc.? Cu siguranță, doar la Acela care este desăvârșit în cunoaștere, care este cu adevărat Izvorul cunoașterii, și care învață pe om cunoașterea. Doar aceasta este posibil să fie adevărata cunoaștere a naturii umane. Și doar ceea ce se clădește pe această cunoaștere a naturii umane este posibil să fie adevărata știință morală.

Adevărata cunoaștere a naturii umane așa cum este ea, ne-a descoperit-o în pasajele de descoperire citate mai sus. Dar în mod sigur nicio persoană care crede această revelație, niciuna care primește ca adevăr această cunoaștere a naturii umane, nu se va gândi nici pentru un moment să o folosească drept bază pe care să clădească știința despre datoria umană. Fiindcă această revelație, această adevărată cunoaștere, a naturii umane, arată că tot ceea ce este natura umană, în esență este imoralitate. Iar orice știință ce are aceasta drept bază, în mod clar este o știință imorală, nu morală: este doar știința despre imoralitate. Iar studierea unei asemenea „științe morale” este doar studierea imoralității. Desigur ea nu este percepută ca fiind așa. Din cauza înțelegerii greșite a naturii umane așa cum este în realitate, se presupune despre un asemenea studiu că este un studiu despre moralitatea veritabilă. Dar în lumina adevăratei cunoașteri despre natura umană așa cum este în realitate, este clar ca ABC că studiul despre știința morală omenească este doar un studiu despre imoralitate. Lucrul acesta îl poate testa fiecare personal dacă citește cărțile publicate sub formă de tratate și manuale de știință morală. Acestea vor fi găsite în mod invariabil a fi în esență păgâne, dacă nu în esență papale, ceea ce este și mai

rău. Atât de cu totul adevărat este lucrul acesta încât cu o singură excepție, sau poate două, încă nu am văzut până acum, și nu credem că există în lumea aceasta vreo lucrare despre știința morală, care să nu fie în esență păgână, dacă nu în esență papală. Se întâmplă aceasta deoarece adevărata bază pentru moralitate, temelia divină, nu este discernută: doar umanul persistă în tot. Este pomul cunoașterii binelui și răului: care în esență, și în final este găsit a fi doar al răului. Totuși aceste cărți – cărțile în care nu se află nici adevărată moralitate nici adevărată știință – au fost și sunt folosite drept manuale de știință morală în prelinsele școli creștine. Lucrul acesta nu se poate face. Creștinismul este pomul vieții. (Prov. 3:18).

Adevărata știință morală nu este un studiu asupra naturii umane așa cum este, ci este studiul naturii umane așa cum a fost și cum trebuie să fie. Temelia adevăratei științe morale nu este cunoașterea, chiar dacă este o cunoaștere perfectă, a naturii umane așa cum este, cu pornirile și facultățile ei de acțiune; aceasta, așa cum am văzut, nu poate fi decât o cunoaștere perfectă a imoralității. Cunoașterea perfectă a naturii umane așa cum a fost și așa cum trebuie să fie, cu pornirile și facultățile ei de acțiune – doar aceasta este posibil să fie temelia adevăratei științe morale: aceasta este cunoașterea perfectă a naturii umane perfecte cu pornirile ei perfecte și cu facultățile ei perfecte de acțiune, motiv pentru care este perfecta cunoaștere a moralității perfecte. Cunoașterea aceasta este descoperită în Isus Hristos în natura umană; și se găsește în Cuvântul revelației din ziua în care natura umană s-a îndepărtat de ceea ce a fost și până în ziua în care natura umană va fi pe deplin răscumpărată pentru ceea ce trebuie să fie. Natura umană așa cum este, este oarbă, este în întuneric, este afundată în păcat, și este sub stăpânirea Satanei. Natura umană așa cum a fost și cum trebuie să fie, vede limpede, este în lumină, este eliberată de păcat, și este în împărăția și sub stăpânirea lui Dumnezeu în Hristos. „Te-am

ales din mijlocul norodului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimet, ca să le deschizi ochii, să se întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub stăpânirea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți (să le deschizi ochii, și să-i întorci de la întuneric la lumină, și de la puterea Satanei la Dumnezeu, ca să poată primi iertarea păcatelor, și moștenirea printre cei ce sunt sfințiți prin credința care este în Mine – KJV).” (Fapte 26:17, 18).

Creștinismul, deci, știința creștinismului, așa cum se găsește în Cartea creștinismului – Cuvântul făcut trup, evanghelia lui Hristos – este singura adevărată știință morală.

Care este adevărata natură umană așa cum a fost și așa cum trebuie să fie? Este natura umană împărțându-se cu natura divină. Este natura umană și cea divină unite într-un singur Om divino-uman. Acesta este Hristos, Omul model. El, fiind Dumnezeu, a devenit om. Fiind Divin, a devenit uman. Fiind Cuvântul lui Dumnezeu și Dumnezeu, „a fost făcut trup, și a locuit printre noi plin de har și de adevăr,” „Dumnezeu descoperit în trup,” „Dumnezeu cu noi.” Iar acum natura umană care este „departe” de Dumnezeu, a fost „apropiată prin sângele lui Hristos.” „Căci El este pacea noastră, care din doi (Dumnezeu și om, din divin și din uman) a făcut unul, .. și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia ... ca să facă pe cei doi (Dumnezeu și omul) să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace.” (Efes. 2:14, 15). Și astfel, puterea Lui divină a dat tuturor oamenilor „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să VĂ faceți părtași firii dumnezeiești (naturii divine), după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă.” (2Petru 1:4).

Care este adevăratul caracter al omului adevărat, al omului așa cum a fost și așa cum trebuie să fie? Care este singurul caracter potrivit pentru el? – Este caracterul divin, desigur: caracterul divin manifestat în natura umană. Acesta

este Hristos; și acesta este obiectivul evangheliei lui Hristos pentru totdeauna. De aceea, „mie nu mi-e rușine de evanghelia lui Hristos ... deoarece în ea este descoperită o neprihănire (caracterul) pe care o dă Dumnezeu (a lui Dumnezeu – KJV).” Romani 1:16, 17. Astfel, evanghelia este întotdeauna doar „Dumnezeu descoperit în trup,” „Dumnezeu cu noi,” și „Hristos în voi, nădejdea slavei.”

Care, deci, este acest caracter? Care este certitudinea că putem cunoaște acest caracter, drept temelie pentru știința morală? Iată-o: „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema Numele Meu înaintea ta ... Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.” (Exod 33:19; 34:6, 7). „Dumnezeu este dragoste.” (1Ioan 4:8). „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16). „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea.” (Ier. 31:3).

„Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric,” ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței (știința) slavei (caracterului) lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” Și „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava (caracterul) Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă (din caracter în caracter), prin Duhul Domnului.” (2Cor. 4:6; 3:18).

Acesta este un caracter cu totul vrednic de a fi contemplat cu cea mai mare devoțiune. Aici găsim însăși perfecțiunea moralității. Cunoașterea acestui caracter este adevărata știință morală. Iar studiul sârguincios, serios, însoțit de rugăciune, a binecuvântatei transformări a sufletului, prin

credința lui Isus Hristos și prin puterea Duhului lui Dumnezeu, de la rău la bine, de la ticăloșie la neprihănire, de la caracterul uman la caracterul divin, de la imoralitate la moralitate, - studierea acestor lucruri este studiul adevăratei științe a principiilor morale, și este unica știință morală adevărată.

În domeniul moralității, care este caracterul, fiindcă oamenii au uitat adevărata moralitate și au devenit complet imorali; fiindcă „toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici;” fiindcă „nu este niciunul care să caute pe Dumnezeu” – în afară de cazul că Dumnezeu i-ar fi abandonat complet, era esențial să fie pus în fața oamenilor adevăratul standard în ce privește caracterul, și să fie pus în așa fel încât ei să fie atrași în contemplarea acestuia.

Deși omul a devenit cu totul imoral, Dumnezeu nu l-a putut abandona; deoarece El este „Domnul, Dumnezeu, plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul.” De aceea a formulat pentru om o transcriere a propriului Său caracter într-o așa formă încât să fie în mod specific adaptată la starea și nevoile omului așa cum este el.

Transcrierea aceasta a caracterului Său, acest adevărat standard al caracterului, este formulată în Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci. În timp ce „Dumnezeul naturii și-a înscris existența în toate lucrările Sale,” de asemenea El „a scris Legea Sa în inima omului.” Iată Legea lui Dumnezeu:

„Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei.

I

Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

II

Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos

decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copiii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

III

Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

IV

Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca să o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nicio lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

V

Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău.

VI

Să nu ucizi.

VII

Să nu preacurvești.

VIII

Să nu furi.

IX

Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

X

Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.”

A fost necesar ca Domnul să-și prezinte Legea, transcrierea caracterului Său, în forma aceasta, tocmai din cauza imoralității de fond a omenirii. Fiindcă „Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuiți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoși, pentru cei ce jură strâmb, și pentru orice este împotriva învățaturii sănătoase.” (1Tim. 9:10).

Întrucât aceasta este o descriere a omului așa cum este el în mod natural, în lume, este ușor de văzut cât de perfect adaptată la starea lui, cât de perfect calculată să îl trezească și să-l despartă de sinele lui, este legea aceasta a universalului și eternului „Să nu,” care îi interzice în mod absolut să facă tot ceea ce este natural pentru el să facă. Aceasta descoperă omului adevărata cunoaștere de sine; îi descoperă că este cu totul greșit, cu totul păcătos. În același timp, asupra lui presează acea dușmănie împotriva Satanei implantată în mod divin, ura față de rău și dorința binelui; împreună cu funesta conștiință a faptului că de la el nu este posibil să atingă perfecțiunea de conduită cerută de lege și confirmată de dorința sufletului. În felul acesta conflictul sufletesc se adâncește până când, plin de disperare, strigă: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Apoi, ca răspuns, vine „Dorința tuturor națiunilor,” și i Se face cunoscut; iar după ce este acceptat de el, îl scoate din robia stricăciunii la libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu.

Astfel, „Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit

și mai mult; pentruca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” (Rom. 5:20, 21). Și „Ceea ce Legea nu putea face, din cauză că natura noastră pământească a slăbit acțiunea ei, a făcut Dumnezeu prin faptul că a trimis pe Fiul Său, cu o natură ca natura noastră păcătoasă, pentru a ispăși pentru păcat. El a condamnat păcatul în natura aceea pământească, pentru ca cerințele Legii să poată fi satisfăcute în viețile noastre, trăite acum în ascultare, nu de natura noastră păcătoasă, ci de Duhul.” (Rom. 8:3, 4, traducere din engleză).

Potrivit cu aceasta, „Știm că tot ce este spus în Lege, se adresează celor ce sunt sub autoritatea ei, pentru ca orice gură să fie astupată, și întreaga lume să fie judecată de Dumnezeu. Căci nicio ființă umană nu va sta dreaptă în fața lui Dumnezeu în urma faptelor făcute în ascultare de Lege; fiindcă prin Lege vine înțelegerea clară a păcatului. Dar acum, complet aparte de Lege, este descoperită o neprihănire (un caracter) care vine de la Dumnezeu, și despre care mărturisesc legea și profeții. Este o neprihănire (o moralitate) care vine de la Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, fără deosebire, pentru toți cei ce cred în El. Fiindcă toți au păcătuit (au ajuns imorali), și nu ajung la gloria lui Dumnezeu, dar în mila Lui, sunt îndreptățiți prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu l-a pus mai dinainte, să fie, prin jertfa Lui, prin credința în El, un mijloc de împăcare. Dumnezeu a făcut aceasta ca să-și arate neprihănirea Lui (moralitatea Lui), și pentru că în îndelunga Lui răbdare a trecut cu vederea păcatele dinainte: Dumnezeu a făcut aceasta pentru ca, în vremea de acum, să-și arate neprihănirea Lui, în așa fel încât să fie neprihănit (moral), și să-i facă pe cei ce au credință în Isus să fie dreپți (morali) în fața Lui.” (Romani 3:19-26, traducere din engleză).

Aceasta este calea moral științifică a naturii umane de la ceea ce este, la ceea ce trebuie să fie: să fie cu adevărat morală.

Biblia nu este un tratat care să se ocupe direct și pe larg de știința fizică, așa cum o face cu științele mentală și cea morală. Totuși, tot ce este spus în Biblie în legătură cu oricare dintre științele fizice, este cu certitudine la fel de adevărat ca și tot ce este scris în ea despre oricare alt subiect.

Spre exemplu, Biblia a spus că atmosfera are „greutate” cu trei mii de ani înainte ca Torricelli să descopere și să anunțe aceasta Europei, care a fost uimită din cauza ignoranței în care se afla. Biblia a spus că o stea este diferită de altă stea în strălucire și frumusețe – „în slavă” – cu mai mult de o mie șapte sute de ani înainte ca astronomii să descopere că în mod real există o diferență ce se datorează strălucirii, nu distanței. Biblia a spus că există „vindecare” în razele soarelui, cu două mii două sute și nouăzeci de ani înainte ca știința medicală să descopere aceasta.*

Aceste exemple sunt suficiente drept ilustrație, deși pot fi citate mult mai multe. Declarațiile acestea ale Bibliei au fost adevărate în toate secolele – adevărate din punct de vedere științific. Dacă oamenii ar fi citit Biblia cu ochi unși și cu minți luminate, și dacă ar fi crezut pur și simplu ceea ce a spus ea, atunci ar fi cunoscut adevărurile acestea științifice în toate secolele. Iar oamenii care au crezut declarațiile Bibliei acum o mie șapte sute de ani, sau acum trei mii de ani, au cunoscut aceste adevăruri științifice tot așa cum le cunoaște orice om de știință sau oricine altcineva decând au fost descoperite.

Când Biblia este studiată cu o minte luminată și devotată, se va descoperi foarte repede că în ea este spus mult mai mult despre filozofia științelor naturii și știința fizică decât crede chiar vasta majoritate a creștinilor. Și, pentru că rostește adevărul în deplina perfecțiune a cunoașterii în dreptul tuturor acestor lucruri, Biblia este adevăratul ghid în studiul științei

fizice la fel ca în studiul științei mentale și morale. De aceea, Biblia este cu totul demnă de a fi manualul de știință fizică la fel ca în orice altă ramură de studiu, și ar trebui să i se dea acest loc în orice școală creștină. În cartea aceasta am ocupa prea mult spațiu pentru a ne apuca să trasăm pe larg fiecare aspect din știința fizică atins în Biblie. Aici încercăm doar să trecem repede printr-o schiță ilustrativă a modului în care, a modului demn de încredere în care, Biblia poate fi folosită cel puțin ca un manual de testare în domeniul științei fizice în școlile creștine.

Biblia este baza reală și foarte sigură pentru studiul științei fizice, deoarece conține raportul real și foarte sigur al creațiunii. Originea tuturor lucrurilor este Creația, nu evoluția. Întrucât Creația prin Cuvântul lui Dumnezeu este originea a tot ce există în mod fizic sau spiritual sub mâna lui Dumnezeu, Revelația dată de Cuvântul lui Dumnezeu este sursa reală și demnă de încredere a oricărei instrucțiuni în ce privește știința fizică la fel ca și cea spirituală. Așa cum am indicat deja, adevărata cunoaștere și înțelegere a creației fizice se dobândesc prin exact aceleași mijloace ca și cunoașterea și înțelegerea creației spirituale: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede nu a fost făcut din lucruri care se văd.” (Evrei 11:3). S-a vorbit mult în ultimii ani despre „legea naturală în cadrul lumii spirituale.” Lucrul acesta este bun. Dar mult mai multă nevoie este, și ar fi mult mai folositor, să se discute mult mai mult și să se caute recunoașterea cu reverență și studiul cu devoțiune al legii spirituale în cadrul lumii naturale. Credința, credința este calea cunoașterii și înțelegerii lumii fizice la fel ca și a lumii spirituale: fiindcă toate lumile au ieșit de la Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu, la fel cum și credința vine de la Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu. (Gen. 1:1; Evrei 11:3; Efes. 2:8; Evrei 12:2; Rom. 10:17).

Mulți, chiar dintre creștinii declarați sunt destul de sceptici când se afirmă că pentru creștini Biblia trebuie să fie baza oricărei adevărate educații și manualul pentru orice ramură de studiu. Ei „nu pot vedea cum este posibil așa ceva,” deoarece ei nu cred aceasta; și apoi nu o cred, deoarece nu o pot vedea. Dar singurul temei real pentru această neîncredere este locul extrem de mic pe care Biblia îl ocupă în viețile lor. Locul acesta este atât de mic, atât de îngust și mărginit încât, după aprecierea lor, a face din Biblie temelia întregii educații și manualul pentru orice ramură de studiu, este echivalent cu a nu-i învăța practic nimic pe copii. De aceea, adevărul curat este că atitudinea pe care o ia fiecare în fața acestei propuneri face cunoscut în mod public măsura în care Biblia își găsește locul în viața acelei persoane.

Oricum, se face o greșeală în mod obișnuit în ce privește folosirea Bibliei drept manual pentru toate studiile. Mulți rămân cu ideea că aceasta înseamnă că Biblia trebuie să fie singura carte din care se studiază: singura carte folosită în școală. Chiar dacă ar fi așa, folosită de cei care cunosc Biblia, ar fi mult mai bine decât se face acum în cadrul educației populare. Dar nu despre aceasta este vorba. Există o diferență foarte concretă între un manual și o carte de studiu. Greșeala de a crede că Biblia drept manual înseamnă Biblia singura carte ce se studiază, vine din faptul că în școlile de astăzi toate cărțile ce se studiază sunt denumite manuale. Pentru profesori se presupune că sunt manuale, în timp ce de la elevi să așteaptă să fie cărți de studiu. Dar în loc ca acele cărți de studiu pentru elevi să fie manuale pentru profesori, în nouă cazuri din zece manualele sunt cărți de studiu pentru profesori; Profesorii nu ies din limita manualului, iar elevii abia dacă deschid cartea de studiu.

Biblia este o carte de principii care sunt călăuză sigură pe calea cea dreaptă în tot ce ține de viață. De aceea, Biblia ca manual nu trebuie privită doar ca o culegere de texte în care

găsim sentimente demne, zicale sau moto-uri, din care putem selecta o frază sau un verset ca bază pentru o lectură, sau ca sugestie pentru un studiu temeinic. Biblia ca manual este Biblia drept cartea principiilor divine care sunt viața și călăuza în studiu, lumina ce luminează cărarea studentului, pentru ca adevărul, și doar adevărul să fie cunoscut, atât în filozofie cât și în știință. Folosirea Bibliei ca manual pentru orice studiu presupune a cunoaște din Biblie principiul, a te înrădăcina pe tine în acest principiu făcând din el temelia ta solidă și ghidul tău sigur, și apoi, de pe această temelie și în lumina acestui principiu, să folosești tot domeniul naturii, al revelației și al experienței umane drept carte de studiu.

* Pe baza autorității acestui singur text din Scriptură, scriitorul acestei cărți, într-o adresă publică, a recomandat medicilor să caute vindecarea în razele soarelui, înainte ca Dr. Finsen să-și fi făcut descoperirea lui științifică a acestui străvechi adevăr biblic științific.

Capitolul 16

Studiul științei fizice – Anatomia

Dintre toate subiectele din sfera științei fizice, subiectul cel mai de interes pentru om, cel care se întrepătrunde în modul cel mai deplin și vital cu viața sa, este acela al științei despre corpul său: cunoașterea modului în care este alcătuit, a modului în care trebuie păstrat, și cunoașterea funcțiilor lui. Lucrul acesta este adevărat de asemenea și datorită faptului că omul însuși este coroana creațiunii, ba mai mult, deoarece despre el Inspirația a declarat că este „făcut în chip tainic și minunat.”

Ca ilustrație perfectă a principiului Biblia ca manual în știință, și ca ilustrație a învățaturii și științei cu adevărat creștine, autorului i se permite să prezinte o adresă despre „Cum să studiem Anatomia,” de Stephen Smith, M.D.LL.D., din New York City, prezentată studenților de la Departamentul Medical din cadrul Syracuse University, Oct. 13, 1902, și publicat în Medical Record, Ian. 3, 1903*.

„O cunoaștere practică și precisă a mecanismului corpului uman stă la baza adevăratului succes în urmărirea profesiei medicale. Este de cea mai mare importanță, de aceea, ca de la început să adoptați un plan de studiu care, în timp ce fascinează, absorbindu-vă astfel toată atenția, tinde puternic să fixeze cu fermitate în memoria dumneavoastră relațiile asociate dintre funcție și structură. Doar când aceste relații sunt atât de profund înțelese și reținute în minte că structura sugerează imediat funcția, și funcția sugerează structura, doar atunci anatomia devine accesibilă în toate situațiile de urgență din cadrul practicării zilnice a medicinei și chirurgiei.

Nu se poate nega că metoda actuală de a studia anatomia nu aduce, de regulă, acest rezultat. Cât de rar se întâmplă ca un student să devină atât de interesat de studiul anatomiei încât în zelul și în căutarea lui să-și neglijeze

celelalte studii, sau să-și sacrifice plăcerile și amuzamentele! Și, ce este și mai important, cât de rar întâlnim un practician care să-și poată aminti repede anatomia și funcțiile exacte măcar ale celor mai importante organe și structuri ale corpului! Dacă examinăm critic manualele moderne de anatomie, în scopul de a determina adaptarea acestora la dublul scop de a inspira studentul cu o iubire reală față de știință, și de a-și putea folosi instantaneu cunoștințele în practică, vom fi convinși că nu aduc niciun rezultat; și nu este dificil să explicăm cauza eșecului. Cursul studiului lasă mult de dorit în ce privește sistemul, sau ordinea și cursul logic al structurilor corpului, care apelează la facultăți inventive și constructive. În loc de a fi tratate ca o entitate, în care fiecare organ și structură contribuie în proporția corespunzătoare la aparatul complet, diferitele părți sunt studiate într-o manieră fragmentată și lipsită de legătură, care în mod necesar face să-și piardă interesul chiar și geniul cel mai inventiv. Faptul care se pierde cu totul din vedere este că anatomia este o știință a naturii, și că, la fel ca toate științele naturii, are un curs perfect logic, care, atunci când este descoperit în modul potrivit, conduce mintea pe nesimțite de la studiul părților simple la aranjarea lor în forme complexe, așa cum este ilustrat din abundență în știința botanicii, a chimiei sau biologiei. Însă nici manualele de anatomie, nici profesorii acestei ramuri fundamentale a educației medicale nu adoptă sistemul natural de a învăța știința aceasta. Dimpotrivă, schema de studiu este în așa fel alcătuită încât să împiedice asocierea relațiilor, și de aici continuitatea gândirii, din partea studentului. De aceea, acestuia i se cere în mod constant să memoreze fapte abstracte fără legătură între ele. Luați, spre exemplu, experiența din cursul anului trecut a unui student la medicină de la unul dintre cele mai moderne colegii medicale ale noastre. El spune că prima lui lecție de anatomie a fost o descriere a părților exterioare ale claviculei; a doua a fost o descriere similară a

scapulei; a treia un studiu similar al femurului. În același timp nu a învățat nimic despre structura oaselor, nici despre rolul lor în cadrul scheletului. Când a fost întrebat, s-a văzut că era convins că succesul lui ca student depindea doar de abilitatea lui de a reține și repeta prompt termenii pe care îi găsea în manualul său. Organismul minunat pe care îl studia nu prezenta pentru el mai multă atracție decât ar fi prezentat o limbă străină pentru un student căruia, pentru a o învăța, i s-ar fi cerut mai întâi să-și încarce memoria cu cuvintele ei din dicționar. Metoda curentă de a studia anatomia poate fi comparată cu studierea unei filaturi de bumbac care ar începe cu studierea unui fus și învățarea tuturor părților lui, apoi cu examinarea unei roți aflate la distanță, memorând amănunțit fiecare detaliu al construcției ei, și procedând astfel până când este studiată toată mașinăria pe fragmente separate. Este evident că niciun student nu ar fi serios interesat de un astfel de studiu, nici cunoașterea lui în ce privește mașinăria nu l-ar face inginer expert. Poate că ar fi capabil să răspundă la fiecare întrebare legată doar de termenii din carte, și totuși ar avea foarte puține informații folositoare sau folosibile dacă i s-ar cere să remedieze defectele mașinii.

Dar o experiență de mulți ani în predarea anatomiei m-a convins că se poate urma un curs de studiu care va interesa profund de la început studentul obișnuit, și îl va face în stare să-și însușească rapid și să-și fixeze bine în memorie, cele mai mici detalii legate de funcția sau structura țesuturilor. Așadar, cum să fie studiată anatomia? Răspund, exact așa cum ați începe, ați continua și termina studiul oricărui alt mecanism cu a cărei structură și funcții ați dori să ajungeți la fel de familiari ca inventatorul. Este evident că pentru a obține o cunoaștere atât de precisă a unei mașini, trebuie să o studiați alături de schița urmată de inventator în proiectarea părților ei componente. Aceasta va cere să vă puneți în așa relație cu el încât să aveți în minte gândul lui de la prima concepție despre

nevoia de un astfel de aparat sau organism, până la realizarea lui sub forma instrumentului desăvârșit. Aici se găsește farmecul și fascinația din studiul anatomiei, dacă adoptați metoda logică pe care a urmat-o inventatorul atunci când a creat mașina. De la începutul studiilor voastre veți fi conduși să gândiți gândul Creatorului, și pe măsură ce mecanismul minunat al corpului omenesc este dezvăluit în mod treptat, veți fi din ce în ce mai inspirați cu cele mai alese concepții despre înțelepciunea și puterea divină. Contemplând dovada existenței unui plan în creație, psalmistul a cântat: „Cât de scumpe îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule! Cât de mare este numărul lor!”

Fără îndoială cel mai bun instructor al unei persoane care vrea să studieze o mașină atât de bine încât să poată deveni inginerul ei, este inventatorul însuși, fiindcă în timp ce își descrie propria lucrare, în mod natural devine foarte entuziast și redă în modul cel mai exact și detaliat tot ce este legat de conceperea, proiectarea și construirea invenției sale. Pe măsură ce studentul urmează firul gândurilor, el prinde inspirația inventatorului, și pe măsură ce fiecare trăsătură nouă a structurii este dezvoltată în ordine și în succesiune logică, mintea lui este cuprinsă de entuziasmul profesorului său, și pe nesimțite este transformat într-un inventator, un arhitect, creator, și fără a fi conștient de aceasta, lucrul studiat devine al lui. O astfel de strategie va conduce studentul să înceapă cu felul în care a conceput inventatorul prima oară mașina care urma să fie inventată. Această primă concepție este întotdeauna precedată de recunoașterea unei funcții ce trebuie realizată, și de lipsa unui aparat sau organism care să o realizeze. Cu alte cuvinte, legea universală ce guvernează invențiile cere ca funcția ce trebuie îndeplinită să fie recunoscută înainte ca structura să fie plănuită. Istoria fiecărei invenții arată că a apărut în urma unei nevoi recunoscute după o mașinărie care să îndeplinească un scop dat, și că în

construirea ei fiecare parte a fost în așa fel plănuită încât, în timp ce îndeplinea funcția ei specială, contribuia ca forță sau factor la mecanismul complet necesar pentru realizarea cu succes a marelui ei scop. Am putea, și ar trebui, să aplicăm aceeași metodă la studiul structurii corpului uman. Mai întâi trebuie să recunoaștem bine funcția ce trebuie îndeplinită înainte să începem să construim aparatul adaptat pentru îndeplinirea funcției. În aceasta constă secretul inventării cu succes a oricărui mecanism folositor. Studentul care începe studiul anatomiei și îl urmează cu hotărâre în acest spirit, este de la început un inventator, și recunoaște în mod constant funcții care trebuie îndeplinite, și în mod constant își folosește toate energiile pentru a plănui dispozitive pentru realizarea acestor funcții. El nu doar pătrunde în gândurile Creatorului, dar el însuși devine creativ. În felul acesta o inspirație veritabilă stimulează fiecare facultate inventivă a minții sale, și în loc de a fi doar un agent pasiv, care primește și depozitează în memorie termeni tehnici uscați și adesea nefolositori, el devine un cercetător și un explorator activ în acest nou domeniu al științei.

Desigur, un curs de studiu al anatomiei aranjat în așa fel încât studentul să fie adus de la început într-o relație așa de strânsă cu Creatorul mecanismului uman încât să gândească gândurile Lui, presupune să-L urmărești pe Creator începându-și lucrarea, continuând-o și terminând-o după metodele care guvernează toate invențiile. Să vezi cum Creatorul a descoperit o nevoie în creație, o funcție neîndeplinită, și apoi a trecut la inventarea unui instrument care să vină în întâmpinarea acelei nevoi și care să îndeplinească acea funcție. În adoptarea acestei teorii, trebuie să înțelegem crearea directă a omului ca o ființă nouă și originală creată, în mod specific adaptată în fiecare structură pentru un scop dat, iar studiul nostru trebuie să meargă în paralel cu pașii pe care deja i-am indicat, adică: mai întâi de toate înțelege funcția ce trebuie îndeplinită de

această nouă creație, apoi urmează proiectarea structurii până la forma ei deplină în organismul complet.

Criticile ce vor fi aduse acestei scheme de studiu, sunt evidente. Se va declara că ignorăm teoria modernă a evoluției, și că insuflăm idei învechite legate de creație, idei care pot da direcții greșite studentului. În apărarea metodei se poate spune că același rezultat poate fi atins dacă urmăm doctrina evoluției însă, în acest caz, schema va fi în mod necesar încălțată și complicată în așa măsură încât va crea confuzie studentului medical mediocru. Pe lângă aceasta, sunt folosiți termenii creației deoarece sunt mai sugestivi pentru adevărurile anatomiei decât orice alți termeni ce ar putea fi folosiți. Probabil cea mai importantă mărturie în favoarea acestei metode de a preda anatomia, este cea folosită de Profesorul Huxley, marele susținător al teoriei evoluției. Într-una din ultimele lui prelegeri, descriind procesul de dezvoltare al unui ovul pe măsură ce diferitele lui stadii se văd cu ajutorul unui microscop puternic, succedându-se într-o ordine pline de simetrie, el a fost înregistrat spunând:

„Posibilități necunoscute dormitează în globul acela semifluid. Doar o măsură moderată de căldură să ajungă în leagănul lui apos, și materia plastică suferă schimbări atât de rapide, totuși atât de sigure și urmărind un plan în succesiunea lor, încât le putem compara doar cu cele operate de un operator dibaci pe o bucată de lut lipsită de formă. Vedem ca și cum un modelator îndemânat ar da formă masei plastice cu ajutorul unei mistrii; ca și cum un deget delicat ar trasa linia ce urmează să fie ocupată de coloana vertebrală și ar modela conturul corpului, ciupind dintr-o parte capul, iar din cealaltă coada, fasonând coaste și mădule într-un mod atât de artistic încât, privind oră după oră, observatorul este aproape involuntar stăpânit de impresia că un ajutor pentru vedere mai sensibil decât acromaticul i-ar descoperi vederii artistul

ascuns, cu planul în față, străduindu-se cu deosebită măiestrie să-și desăvârșească lucrarea.’

Un scriitor foarte distins, vorbește despre acest citat după cum urmează:

„Cele de mai sus sunt cuvintele lui Huxley. Aceasta înseamnă că biologul cel mai renumit din Europa (potrivit cu Virchow), când ajunge să descrie dezvoltarea vieții, o poate face doar în termenii creației.’

Împreună cu remarcile acestea explicative, propun dezvoltarea schiței unui curs de studiu al anatomiei bazat pe „Termenii Creației.’ Dacă ne apropiem de subiect ca inventatori, și acesta este adevăratul spirit cu care începem studiul, prima noastră întrebare ar trebui să fie legată de modul în care a apărut concepția că omul trebuia să fie creat. Ce condiții anume existente, au cerut crearea omului? Am putea, probabil, să ajungem la o concluzie corectă dacă am analiza organismul lui existent, dar, întrucât în narațiunea Bibliei există o declarație despre cauza imediată a creării lui, și întrucât acesta este singurul raport de acest fel din istoria omenirii, și corespunde scopului nostru, îl vom adopta.

Referindu-ne deci la raportul despre creație așa cum este dat în Geneza, învățăm că pământul a fost pregătit pentru lucruri vii, și într-un mod ordonat au apărut iarba, tufișurile, pomii, viețuitoarele din ape, păsări înaripate, vitele, târătoarele și animalele de pe pământ, iar Creatorul a spus despre ele că sunt foarte bune. Dar acum, pare a fi o pauză în creație, și, urmărind narațiunea, aflăm că s-a descoperit că „nu era nici un om ca să lucreze pământul’ sau ca să „umple pământul și să-l supună,’ sau să „aibă stăpânire’ peste el. A fost un nou stimulent pentru energia creatoare, și aparent o sarcină mai dificilă nu a fost până atunci prezentată Celui Atotputernic. Concluzia deliberărilor din Consiliul de Creație este redată în anunțul, „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.’ Aceasta este prima mențiune despre om raportată în

istoria pământului. Decizia este exprimată în limbajul unui consiliu de arhitecți, inventatori sau creatori. Ca studenți, suntem imediat interesați în a determina cum a fost făcut acest om după chipul și asemănarea Creatorului. Examinând raportul, aflăm doar că Creatorul „a făcut pe om din țărâna pământului, și i-a suflat în nări suflare de viață.” Nu sunt date detalii cu privire la modul în care s-a procedat în construirea corpului uman, și suntem lăsați să determinăm faptele acestea după cunoștințele pe care le avem în ce privește legile care guvernează invențiile și construcția mașinilor, făcând un studiu analitic și sintetic despre organismul complet așa cum îl avem în fața ochilor. Aceasta înseamnă că trebuie să ne plasăm cât mai aproape posibil de gândurile logice ale Inventatorului, și astfel să vedem organismul dezvoltându-se în studiile noastre, așa cum a fost dezvoltat în al Lui.

În ce privește legile invenției, am declarat că prima concepție în mintea inventatorului este funcția, a doua fiind structura. După ce am recunoscut-o pe prima, trebuie să plănuim și să creăm o structură adaptată să îndeplinească această funcție. Ce regulă să ne conducă? Evident regulile ce guvernează construcțiile în cazul tuturor invențiilor. Aceste reguli pot fi declarate după cum urmează: Fiecare inventator creează mai întâi structura de susținere; în al doilea rând, aparatul care operează; în al treilea rând motorul sau forța care dă aparatului energia sau activitatea; în al patrulea rând, mecanismul prin care se menține viața sau integritatea organismului; în al cincilea rând, organele prin care mașina, ca întreg, poate fi reprodușă.

Urmând ordinea etapelor în cadrul unei invenții, trebuie să determinăm care este structura de susținere a corpului, și cu aceasta să începem construcția. Aruncând o privire peste multele țesuturi ale organismului, este evident că oasele articulate constituie structura de susținere, sau scheletul, fiindcă toate celelalte țesuturi și organe sunt așezate în jurul

acestui, sau sunt atașate de el, sau sunt ascunse în cavitățile lui. De aceea, trebuie să concluzionăm că energia creatoare și-a început lucrarea de construire dând formă scheletului, și că structura aceasta trebuie să fie prima căreia să îi acordăm atenție.

Dar cum are să construiască scheletul fără o perfectă cunoaștere a materialelor din care este compus? Întrebarea aceasta conduce studentul imediat la un studiu exhaustiv cu privire la natura intimă a oaselor, deoarece cunoașterea acestor fapte trebuie să preceadă lucrarea de construire efectivă. Îndreptându-și atenția spre scheletul articulat ca material didactic pentru a învăța principalele funcții ale oaselor, el observă că: în primul rând ele trebuie să susțină o mare greutate, și în al doilea rând, ele trebuie să acționeze ca un sistem de pârgă în toate mișcările corpului. Ca arhitect, el știe că proprietățile structurale necesare pentru îndeplinirea acestor funcții sunt: 1) rezistență, pentru a susține greutatea; 2) greutate mică, pentru a facilita mișcările; 3) elasticitate, pentru a face față șocurilor. Aici se regăsesc trei proprietăți aproape opuse ce trebuie combinate într-un singur țesut, iar curiozitatea studentului este foarte stimulată să descopere gândurile Arhitectului Divin în procesul de rezolvare a acestei dificile probleme. Însă acum nu vom urma studentul în studiul său cu privire la osteologie, sau știința despre oase. Presupunem că fiecare fază în proiectarea lor, începând cu selectarea materialelor constitutive până la organizarea lor finală, trebuie să intereseze pe cel care caută ca un inventator să determine adaptarea lor la scopul pentru care sunt create. El se poate doar minuna de înțelepciunea care ia anumite săruri din pământ și le combină cu un soi special de materie organică în așa fel încât substanțele acestea eterogene, prin anumite afinități cunoscute și altele necunoscute, creează o nouă substanță ce are rezistență, elasticitate, și este ușoară, proprietăți esențiale oaselor în îndeplinirea variatelor funcții ale lor în cadrul

scheletului. Nu mai puțin uimitoare pentru el este dezvoltarea osului din celula osoasă, și transformarea corpului celulei într-o masă apoasă, prin intermediul căreia osul cel nou este hrănit prin presiune hidrostatică. Iar pe măsură ce urmărește formarea osului până la osul complet, el descoperă în construcția țesutului demonstrarea a două principii ale fizicii noi și foarte importante. Primul este acela că un cilindru gol pe dinăuntru are rezistență mai mare decât o bară solidă cu aceleași dimensiuni. Acest principiu aplicat în mecanică economisește materialele folosite și oferă structurii o greutate mică relativă, ajutând astfel la ușurința în mișcare. Rezultatul este foarte frumos ilustrat în oasele lungi, sau pârghiile scheletului. Al doilea principiu este arcul gotic, care oferă cea mai mare forță de susținere a greutății cu consumul cel mai mic de material; elasticitatea cea mai ridicată însoțită de gradul cel mai înalt de ușurință.

După ce a trecut printr-un studiu detaliat al osului și a obținut o cunoaștere exactă a constituenților acestuia, a metodelor de dezvoltare și a aranjamentelor structurale care îl adaptează variatelor sale funcții, studentul este pregătit să treacă la construirea efectivă a oaselor, și la plasarea fiecăruia în poziția potrivită în cadrul scheletului.

Privind scheletul ca un întreg, se pune din nou întrebarea, De unde să înceapă construcția? Cu alte cuvinte, care serie de oase au fost create mai întâi? Răspunsul lui trebuie să fie determinat de luarea în considerare a principiului construirii oricărei mașinării, adică, mai întâi trebuie făcută partea centrală sau axială. Aplicând acest principiu în timp ce examinează în mod critic oasele articulate, atenția îi este atrasă imediat de seria de oase ce constituie coloana vertebrală care nu doar că are o localizare centrală, dar în mod evident celelalte oase sunt atașate de ea în așa fel încât se dovedesc a depinde de aceasta pentru îndeplinirea funcțiilor lor. De aceea, poate fi sigur în a concluziona că partea din schelet care

trebuie să fi primit cea dintâi atenție din partea Creatorului, trebuie să fie coloana vertebrală.

Însă aceste concluzii nu rezolvă întrebarea legată de punctul inițial din care a început construcția, deoarece coloana vertebrală este formată din multe oase. El a decis în ce privește seria de oase mai întâi construite, însă nu s-a hotărât cu privire la osul anume din serie. Pentru a selecta acel os, el trebuie din nou să determine care este cel mai central și cel mai important în ce privește funcțiile. Trebuie să fie remarcat în această cercetare că o vertebră propriu-zisă include coastele corespunzătoare și legăturile cu sternul ale acestora, după cum le descrie Profesorul Owen în lucrarea sa, „Vertebratele.” În acest sistem, „fiecare segment complet, numit „vertebră,” constă dintr-o serie de piese osoase aranjate potrivit unui tip sau plan general, în care ele formează un inel sau arc deasupra și un altul dedesuptul unei piese centrale; inelul superior, încercuind un segment al axului nervos, este numit arcul neural; inelul inferior, încercuind o parte a sistemului vascular, este denumit arcul sanguin; centrul lor comun este denumit „partea centrală”. O vertebră astfel definită, este denumită de acesta drept „segment tip” și scheletul vertebrei lui ideale sau „prototip”, constă într-o serie de astfel de segmente perfect formate, așa cum vedem în scheletul unui șarpe.

Pe măsură ce studentul examinează în mod critic diferitele vertebre pentru a determina cu care anume a început Creatorul construcția, el este impresionat de importanța faptului că în timp ce segmentele coloanei vertebrale seamănă în general una cu alta, ca și cum ar fi construite după un singur model, există diferențe din ce în ce mai marcante atunci când cele din fiecare extremitate a coloanei sunt puse în contrast cu acelea din regiunea centrală sau dorsală. Regiunea aceasta trebuie să fie punctul de plecare al construcției. Examinând critic fiecare vertebră pentru a determina care dintre ele este „segmentul tip”, selecția se oprește pe vertebra a șaptea

dorsală, deoarece toate părțile ei componente sunt cele mai complete, iar coastele ei sunt mai lungi și mai adaptate funcției lor. De aceea, el concluzionează că trebuie să fi început construcția cu vertebra a șaptea dorsală.

Luând în mână vertebra aceasta pentru a începe lucrarea practică, studentul descoperă imediat că este constituită din multe părți individuale, fiecare adaptată funcției sale specifice. Din nou trebuie să determine care parte este centrul sau axul vertebrei înainte de a putea decide hotărât de unde a început lucrarea de construcție, și astfel, de unde să-și înceapă el operațiunile. Examinând foarte atent multiplele părți ale unei vertebre și comparând-o cu celelalte din serie, observă că cea mai importantă porțiune este corpul vertebrei, fiindcă nu doar că celelalte părți sunt aranjate în jurul acestuia și legate de el ca de o bază de acțiune, ci este singurul constituent al vertebrei ce este continuu prin întreaga coloană vertebrală. De aceea, corpul sau partea centrală a vertebrei, trebuie să fi fost cel dintâi creat. Prin acest proces de investigare științifică și de raționare logică, el ajunge în final la punctul inițial din care Creatorul a început efectiv lucrarea de construire a mecanismului uman, și anume, partea centrală a vertebrei a șaptea dorsală.

De aici începe apoi studentul să studieze ceea ce este în adevăratul sens ,anatomia practică.’ Vertebra a șaptea dorsală este punctul de plecare de unde urmează să dezvolte, în ordine serială, nu doar scheletul, ci întregul organism uman. Știința anatomiei, la fel ca științele naturale înrudite, își are astfel începuturile în câteva principii sau condiții simple, iar din acestea provin formele complexe atât de dificil de înțeles dacă sunt studiate independent și fără o cunoaștere profundă anterioară acestor realități fundamentale.

Începându-și studiul constructiv, de acum pe deplin echipat pentru această sarcină, putem privi studentul ca pe acel ,operator dibaci’ al lui Huxley, lucrând ,pe o bucată de lut

lipsită de formă,’ ,un modelator îndemânatic dând formă masei plastice,’ ,artistul ascuns, cu planul în față, străduindu-se cu deosebită măiestrie să-și desăvârșească lucrarea.’ Planul aflat în fața lui este scheletul articulat, iar materialele sunt oasele individuale; cel dintâi pentru studiul sintetic sau plasarea fiecărui os în poziția potrivită, iar cel din urmă pentru studiul analitic, sau examinarea minuțioasă a proprietăților lor tehnice. Metoda lui este încă aceea a unui inventator creativ, fiindcă el va învăța natura funcțiunii înainte să înceapă lucrarea structurală. După ce a găsit punctul inițial al construcției mecanismului pe care este pe cale să îl creeze, și fiind foarte familiar cu regulile ce-i guvernează arta, studentul artist al nostru, ,modelatorul îndemânatic,’ ,cu planul în față,’ începe cu entuziasm să-și îndeplinească sarcina, urmându-și studiile cu o desfătare tot mai mare. Îl vedem modelând cu cea mai fină dibăcie interiorul corpului celei de-a șaptea vertebre dorsale, completând-o cu arcurile gotice pentru a putea susține o greutate mare și totuși să fie foarte ușoare. Dalta niciunui sculptor nu a tăiat vreodată în marmură linii mai artistice decât cele pe care le dă învelișului exterior. Cu ,degete delicate’ el modelează arcul neural, ,ciupind’ porțiunile terminale ale lamelor pentru a întocmi grațiosul proces spinos. Cu exactitate matematică el taie fațetele articulațiilor în așa fel încât să asigure un minim de mișcare cu maxim de forță. Pentru arcul sanguin el întocmește coastele și le curbează în așa fel încât să-și poată îndeplini dubla lor funcție de a proteja organele din torace și de a ajuta în respirație prin articularea lor perfect ajustată de corpul și procesele laterale. El termină arcul sanguin cu cartilagiile costale și cu sternul, și, ajustând diferitele părți una față de alta, vertebra a șaptea, ,segmentul tip,’ este perfectă în toate detaliile sale, un exemplar frumos de înaltă artă. Ajungând la capăt, studentul a dobândit cheia spre o profundă cunoaștere a tuturor oaselor din schelet, fiindcă restul oaselor sunt doar variații ale vertebrei a șaptea dorsală,

„segmentul tip.” Și toate aceste variații față de a șaptea sunt pur și simplu destinate pentru a adapta o altă vertebră la noi funcții. De aici el continuă cu o ușurință relativă în studiul lui constructiv al coloanei vertebrale mai jos și mai sus de a șaptea vertebră dorsală. Pe măsură ce coboară, modifică fiecare vertebră potrivit funcției, până când ajunge la coccis, unde păstrează doar o urmă din corp. Pe măsură ce urcă de la a șaptea dorsală, au loc schimbări mai remarcabile, ca în atlas și axis, dar cele mai izbitoare sunt în oasele craniului și ale feței. Însă în aceste oase neregulate și în mod interesant alcătuite „studentul artist” recunoaște doar variațiuni ale „segmentului tip,” adaptând părți sau întreaga vertebră la noi funcții. Până și în oasele extremităților superioare sau inferioare el descoperă două vertebre care au suferit variații extreme datorate funcțiilor specifice pe care le au de îndeplinit.

Astfel, în schema noastră de studiu, vertebra a șaptea dorsală reprezintă „Prototipul Vertebrat” al lui Owen, despre care Holden spune că este „gramatica întregii osteologii.” El adaugă, „De un lucru studentul poate fi sigur, că oricât de minuțios ar cerceta oasele, nu le poate înțelege dacă nu cunoaște ceva despre prototipul vertebrat; fără această cunoaștere el este ca unul care vorbește fluent o limbă însă nu îi cunoaște gramatica.” Și putem adăuga că el a dobândit un șir de adevăruri asociate care vor rămâne fără îndoială imprimate în memoria lui, și care îl vor face capabil să-și amintească prompt funcția și particularitățile structurale ale fiecărui os în toate situațiile de urgență ce pot apărea în practică.

După ce a terminat scheletul sau structura de bază, studentul artist al nostru recunoaște că trebuie să fie înzestrat cu cel puțin două forțe care să facă viitorul om capabil de a-și îndeplini sarcina de a lucra pământul și de a-l supune. Mai întâi, el trebuie să aibă putere de locomoție, sau de a se mișca dintr-un loc în altul, și în al doilea rând, trebuie să aibă putere de prindere, sau de a lua un obiect și a-l ține. În procesul

construirii, studentul trebuie să fi observat că oasele sunt proiectate să se miște unul după altul, și că acelea de la extremități au forma de pârgii. Întrebarea ce îi stă acum în față este ce fel de aparat să fie construit pentru a pune în mișcare aceste pârgii, și cum să fie aplicat? În timp ce țineam în fața clasei vertebrele dorsale a șaptea și a șasea în poziția corectă, am întrebat: ‚Cum ați face aceste oase să se miște unul pe celălalt?’ Un student aflat în primul an de studiu a replicat, ‚Ațașați o bandă de cauciuc la procesele lor spinoase.’ El a afirmat un principiu și un adevăr; principiul era acela că aparatul cu care un os trebuie să fie mișcat de altul trebuie să aibă calitatea de contracție, și adevărul era acela că o astfel de bandă ca aceea sugerată, deși nu din cauciuc, era deja atașată de procesele lor spinoase. Incidentul ilustrează abilitatea studentului, a cărui minte este instruită să gândească structuri adaptate pentru a îndeplini funcții, de a anticipa însăși existența și natura unui țesut pe care urmează să îl studieze. Servește de asemenea la accentuarea afirmației pe care am făcut-o atunci, și anume că, așa cum aceste oase centrale dorsale au fost primele construite, potrivit cu schema noastră de creație, putem concluziona în mod logic că acestor oase li s-au aplicat primele structuri făcute să miște pârgiiile corpului. Aici, deci, la a șaptea dorsală, găsim mușchiul tip, și aici începem studiul nostru constructiv despre sistemul muscular.

Ca pregătire pentru munca constructivă, studentul trebuie acum să dobândească mai întâi o cunoaștere exactă despre caracteristicile histologice ale mușchilor și despre clasificarea lor, și în al doilea rând, el trebuie în mod practic să învețe natura și clasificarea pârgiiilor – două dintre cele mai interesante subiecte pentru un inventator, și care, bine înțelese, oferă chirurgului multă îndemânare practică.

Presupunând că el a dobândit această cunoaștere, el începe studiul mușchilor *in situ*. El trebuie să dea cu totul deoparte metoda urmată în manuale, care urmărește ordinea în

care se fac disecțiile; fiindcă nimic nu ar fi mai neștiințific decât să construiești mușchii începând cu stratul cel mai superficial și să termini cu mușchii cei mai profunzi. Ordinea creației trebuie în mod necesar să fi fost inversul acesteia. Dacă aplicăm mușchii cu degetele noastre, așa cum am propus, trebuie să plasăm mai întâi stratul cel mai profund iar cel superficial la urmă. Metoda aceasta are avantajul evident, că mușchii cei mai profunzi de obicei sunt simpli și au o singură acțiune, în timp ce mușchii superficiali sunt compuși și complecși în formă și acțiune.

Se va afirma că metoda aceasta de studiu necesită amânarea disecțiilor până când studentul își finalizează analiza întregului sistem muscular așa cum este dat în manuale. Este adevărat că el trebuie să învețe din manual mușchii unei părți, ca de pildă ai bustului sau ai brațului, înainte de a încerca disecția acestora. Însă avantajul acestui fel de a studia este acela că disecția va fi făcută cu mai multă atenție și inteligență dacă studentul are deja o cunoaștere corectă, pe care o demonstrează acum, despre părțile respective.

Revenind la adaptarea mușchilor pe pârghiile scheletului pentru a da celui din urmă activitate funcțională, întrebarea se ridică din nou în mintea studenților-artiști în legătură cu punctul din care să înceapă. Cu alte cuvinte, „Care mușchi a fost cel dintâi aplicat în ordinea creației?” În mod logic, primul os creat, - vertebra a șaptea dorsală, potrivit schemei noastre, - a primit cea dintâi atenție. Acum, articulațiile acestui os arată că are o mișcare limitată pe vertebra învecinată, și pentru a efectua mișcarea aceasta cel mai mareț sistem de pârghii poate fi realizat prin atașarea unui mușchi la procesele spinoase ale celor două oase, așa cum a sugerat studentul. El a gândit gândurile Creatorului, fiindcă în mușchii intervertebrali găsim corzile elastice identice pe care el le-a găsit necesare pentru a îndeplini cea dintâi și cea mai simplă funcție a acestor oase. Aceste structuri simple, atât de

mici în regiunea dorsală, dar atât de bine dezvoltate în regiunea cervicală, pot fi considerate drept primii mușchi aplicați.

Începând deci cu mușchii intervertebrali legați de vertebra a șaptea, drept punct de plecare în studiul sistemului muscular, studentul urmează firul gândirii constructive în maniera cea mai științifică și cea mai naturală până la aplicarea celui din urmă mușchi la oasele terminale ale extremităților. De-a lungul acestui întreg studiu, gândul lui dominant ca al unui inventator este de fiecare dată, „Ce clasă de mușchi trebuie să aleg? Și unde să îi atașez pe oase pentru a le face capabile de îndeplinirea funcțiilor pentru care au fost fiecare în parte create?” Astfel, așa cum scheletul a fost dezvoltat plecând de la un singur corp central, la fel sistemul muscular crește sub mâna lui plastică în formă simetrică pornind de la micuța și delicata fâșie pe care a plasat-o între procesele spinose ale vertebrei a șaptea dorsale și cele ale învecinatei ei, până la enormul, complicatul și complexul *erector spinae*, *multifidus* și *complexus*, mușchi ai spatelui pe care studenții, urmând vechea metodă de studiu, îi grupează de obicei sub numele potrivit de „*musculus perplexus*.” După ce a terminat cu mușchii trunchiului, continuă cu a-i aplica pe cei de la marile pârgii ale extremităților. În această parte a studiului său toate facultățile lui inventive sunt inspirate cu înțelegerea cea mai profundă prin descoperirea uimitoarelor forme de adaptare a forței musculare la efectuarea infinitei varietăți de mișcări ale acestor pârgii. Iar faptul care îl va impresiona cel mai mult va fi probabil acela că toți acești mușchi, chiar și cei de la falangele terminale, au ca bază a acțiunii lor coloana vertebrală, și mai ales vertebra centrală dorsală cu care și-a început studiul atât al scheletului cât și al sistemului muscular. Acest aranjament și acțiune a mușchilor îi vor apărea pe măsură ce trasează relațiile specifice dintre un mușchi și altul, începând cu coloana vertebrală și terminând cu oasele

extremităților fiecărui membru. Chiar dacă într-o serie pot fi mai mulți mușchi, fiecare având funcția lui când acționează singur, totuși este evident că ei pot acționa împreună ca un mușchi compus, și pot îndeplini o acțiune nouă și relativ independentă. Faptul acesta este ilustrat de profesorul Owen prin imaginea unui om aplecat sub o povară grea ce apasă pe umerii lui. Greutatea este susținută mai ales de următorii mușchi, și anume: *erector spinae* al spatelui, *glutei* al șoldului, *cvadricepșii extensori* ai coapsei, *gastrocnemii* ai gambei, și *scurții flexori* ai labei piciorului. Aici sunt zece mușchi separați și independenți, începând de la coloana vertebrală până la vârful degetelor, uniți în acțiunea lor de a îndeplini o singură funcție.

În construcția organismului uman am completat acum structura de bază și aparatul care îl pune în acțiune. Dar încă avem doar un obiect inert și neînsuflețit, total incapabil de a-și îndeplini îndatoririle pentru care a fost creat. Următoarea întrebare pentru noi ca inventatori trebuie să fie, „Cum se poate ca mușchii aceștia să fie înzestrați cu energie, și cum se poate ca oasele acestea uscate să fie stimulate la activitate?” Rezultatul gândului și energiei creatoare a fost dezvoltarea minunatului și extraordinar de frumosului mecanism al sistemului nervos. Studiind în paralel cu schița creației, chiar și studentul cel mai mărginit va fi fascinat de minunata adaptare a mijloacelor pentru un scop pe care îl descoperă în fiecare parte a acestui sistem, dar mai ales în centrul nervoși, unde se generează energia care pune mușchii în mișcare. La fel cum în studiul scheletului și al sistemului muscular, studentul a învățat despre natura intimă a osului și a mușchiului înainte de a începe construcția, la fel acum caracteristicile histologice ale materialelor ce constituie țesutul nervos sunt bine învățate, și sunt bine înțelese utilizările speciale ale fiecărui fel sau formă. Apoi începe lucrarea constructivă, iar punctul de plecare este din nou a șaptea dorsală, deoarece aici găsim

centrul nervos tip față de care toți ceilalți centri sunt modificați pentru a face față unor funcții speciale. Centrul acesta nervos, dacă este profund analizat și înțeles, este cheia aprecierii rapide a caracteristicilor fiecărui altul, așa cum cunoașterea vertebrei a șaptea dorsală a fost cheia pentru înțelegerea rapidă a trăsăturilor fiecărui os din cadrul scheletului. Până și în formele complicate și complexe ale centrilor nervoși din creier, studentul recunoaște cu ușurință modificările speciale față de „centrul nervos tip”, făcute pentru a face față unor noi funcții, și apreciază în așa fel necesitatea schimbărilor încât acestea rămân pentru totdeauna fixate în memoria sa. Nu este mai puțin interesantă, atunci când se studiază în ordine, originea nervilor care pleacă de la acești centri, metoda de distribuire a lor prin intermediul unui plex, terminațiile lor din mușchi sau alte țesuturi, și relațiile lor, pe traseele lor, cu alte țesuturi.

Am analizat până acum construcția a trei mari sisteme de țesuturi – cel osos ca structură de susținere a mecanismului, cel muscular pentru a-l face operativ, și cel nervos pentru a-i furniza energia. Dar este evident pentru noi ca inventatori că mașina aceasta, fiind supusă „uzurii”, și astfel degradării și morții, trebuie să fie dotată nu doar cu mijloace de reparare a deteriorărilor, ci și de perpetuare a ei însăși când viața i se sfârșește. Realitățile acestea deschid noi domenii pentru studiul constructiv, iar studentul-artist începe cu zel reînnoit să traseze în planul său originea și dezvoltarea sistemului digestiv, apoi auxiliarul lui, sistemul circulator, și în final sistemul de reproducere.

Nu este nevoie să-l urmărim pe student mai departe. El își continuă studiul și construcția în paralel cu schița gândului original, recunoscând întotdeauna mai întâi funcția care trebuie îndeplinită înainte de a studia aparatul destinat pentru a o îndeplini. Pe măsură ce continuă, toate detaliile mecanismului se dezvăluie în ordinea logică specifică științelor naturii,

„arătând,” cum spune Holden, „spre marea Cauză a întregii organizări.”

Un student care ajunge în modul acesta să stăpânească bine din punct de vedere teoretic diferitele sisteme de țesuturi, găsește demonstrarea lor prin disecție o constantă sursă de satisfacție. Fiecare mișcare de scalpel este făcută cu precizie, și descoperă gândul ascuns al Creatorului într-o lumină nouă și vie, care gravează atât de distinct detalii ale funcției și structurii în memoria celui ce face disecția, încât își poate folosi cunoștințele în orice moment și în orice urgență. Și aș putea adăuga, în loc de declarație finală, că pentru mintea filozofică, devotată și creativă, care caută cunoașterea în acest mod de a investiga, remarca extatică a lui Galen este cu eminență adevărată, „Studiul anatomiei este un imn etern adus divinității’.”

*Adresa aceasta a fost inclusă aici cu permisiunea specială a Dr. Smith și a editorului publicației Medical Record. Este o ilustrație splendidă nu doar a modului de folosire a Bibliei ca manual în știință, dar și pentru ideea prezentată în toată această carte. Din acest motiv, autorul recunoaște plin de recunoștință marea favoare făcută prim permisiunea de a încorpora acest fragment aici în cartea sa.

În continuare, tot în domeniul medical, se poate citi din Biblie textul, „Locuitorul ei nu va mai spune, „Sunt bolnav”: Poporul care va locui acolo va avea fărădelegile iertate”. Acesta descoperă principiul că păcatul este un element de bază în boala fizică și că, în consecință, iertarea păcatului, care implică încetarea păcatului, ruperea cu păcatul prin neprihănire, este un element ce trebuie recunoscut și folosit în tratarea creștină a bolilor. Acționând pe baza acestui principiu, se poate declara cu încredere și se poate învăța întotdeauna, așa cum a declarat și a învățat editorul publicației *American Medicine*, George M. Gould, M.D.:

„Relația dintre păcat și boală este recunoscută de toate marile minți filozofice, dar nicăieri nu este așa de precis exprimată ca în cuvintele tranșante ale lui Cotton Mather, care vorbește despre boli ca despre „*Flagellum Dei pro peccatis mundi.*” Pentru materialiștii moderni, sau ateii, și în special pentru agnosticii care le știu pe toate, care folosesc în mod greșit știința pentru scopuri dogmatice, vorba aceasta a lui Cotton Mather va părea a nu fi demnă nici măcar de disprețul lor, deoarece în gândirea lor nu există nici păcat nici Dumnezeu. Ar trebui ca aceștia să facă un pas mai departe, și împreună cu aliații lor, oamenii de știință necreștini, „să pună capac la toate” negând de asemenea existența bolii și a lumii. Este un vechi subterfugiu al minții acela de a fugi de dificultăți și responsabilități prin negarea existenței faptelor. Cel care își aduce la tăcere conștiința prin negarea păcatului, nu face decât să adauge un alt păcat la povara lui individuală, și un alt păcătos la povara lumii ... De aceea, haideți să înțelegem că dincolo de orice discuție ateismul acesta nu este științific, că Dumnezeu este viu, și că păcatul se opune lucrării Lui biologice din lume, nicidecum nu o ajută. ...

Dumnezeu este un adevărat medic, ce lucrează pentru o finalitate normală. El poate cauteriza în scopul de a vindeca, și preferă amputarea în locul necrozei. Pacientul Lui este întregul corp și suflet al omenirii viitoare, nu membrele individuale care există acum și aici. Înțelepții lumii, filozofii și profeții, cei care au condus oamenii la un trai mai bun, au văzut considerabilele și finele căi și legi care i-au dus să înțeleagă cauza bolii și a morții timpurii în sursele de ignoranță (care de asemenea este păcat), de egoism, și de înfăptuire a răului. Acesta este textul oricărei predicări și profeții, povara oricărei tragedii, intriga din toată literatura. Și este inima medicinei! ... Ca medici, noi trebuie să lucrăm pentru a vindeca și a preveni boala. Dacă, așa cum am văzut, boala este întotdeauna mai mult sau mai puțin dependentă de păcat, noi trebuie ca, printr-o profilaxie științifică, să încercăm să stopăm păcatul care în mod parțial sau în întregime generează sau permite boala. ...

Știința, este clar, a fugit de moralitate; noi știm cum să lungim media de viață cu câțiva ani, cu o reducere proporțională a tuturor suferințelor și cheltuielilor, dar suntem fără putere de a o face, pur și simplu din cauza păcatului. Nu este nicio îndoială că doar păcatul împiedică reducerea ratei morții și a bolii la jumătate, și o lungire a duratei de viață la 50 sau 60 de ani. Și am ajuns sau aproape am ajuns la limită în ce privește tot ce cuprinde arta teraputicii. Nu putem niciodată vindeca mai mulți bolnavi dacă nu avem trupuri și suflete mai bune ale pacienților. Marele progres al viitorului în medicină va fi prevenția. Va trebui să ne pierdem viața pentru a o găsi. Anual mor în jur de 1.500.000 de oameni în Statele Unite – cu cel puțin 500.000 mai mulți decât dacă am putea realiza reforme sanitare cu eficiență dovedită ... Nu există prevenție a bolii fără a înăbuși cauzele bolii. Oriunde există păcat, acesta produce în final boală și moarte. Omul care spune că singura lui datorie este de a vindeca boala, ca să nu supere păcatul sau societatea, este un medic prost și un cetățean mizerabil. El își

poate influența semenii și națiunea în sute de feluri pentru a scădea rata bolii și a morții, în afară de ceea ce manualele numesc terapeutică. Cea mai bună terapeutică este aceea de a face ca terapeutică să nu mai fie necesară.”

Ideea de iertare a păcatelor ca un element în adevăratul tratament al bolilor nu aprobă în niciun caz șarlatania acelor așa-zise vindecări prin credință. Fără îndoială, este nevoie de credință în vindecare: deoarece iertarea păcatelor este primită și cunoscută doar cu ajutorul credinței. Dar este „credința care lucrează,” nu o „credință” aeriană, imaginară, care se roagă și „crede” dar stă jos fără să facă nimic. Este credința care, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu și a iubirii lui Dumnezeu, învață iertarea păcatelor și apoi lucrează cu cea mai mare vigoare pentru a reduce febra, a elimina otrăvurile, și caută sânguincios cauzele fizice ale bolii, pentru ca aceste cauze împreună cu păcatele să fie abandonate pentru totdeauna, și pentru ca adevărata cale a adevăratei vindecări, care este legată în mod inseparabil de sfințenie, să fie urmată pe viitor cu credincioșie.

Pe baza acestui principiu, este studiată filozofia iertării păcatelor pentru a ști în ce fel, ca o materie de cunoștință practică, iertarea păcatelor intră ca element în știința medicală practică. Iar în direcția aceasta nu trebuie să mergem prea departe pentru a găsi cel puțin un adevăr important despre cum vine aceasta. Iată: „Pace, pace celui de departe și celui de aproape! – zice Domnul – Da, Eu îl voi tămădui! Dar cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl.” „Cei răi n-au pace” zice Dumnezeuul meu.” Isaia 57:19-21. Pacea lui Dumnezeu, care vine la om prin iertarea păcatelor și prin restaurarea sufletului în neprihănire, este un element distinct în recuperarea din starea de boală, și este un drept al căii spre sănătate. Și nu există în lume un medic inteligent, chiar dacă este ateu declarat, care să nu spună că o minte deranjată, o inimă

năpăstuită, o viață dezorientată, sunt o piedică reală în calea a orice s-ar putea face pentru a readuce o persoană din starea de boală la sănătate; în timp ce, pe de altă parte, pacea minții împreună cu liniștea și odihna inimii sunt un ajutor real. Principiul acesta medical temeinic, pe care îl recunoaște orice medic, este declarat în Biblie ca un principiu medical; și este dat direct de Domnul ca o prescripție medicală pentru cel bolnav: „Pace, pace, ... zice Domnul; și îl voi vindeca.” (trad. Fidela).

Acesta este doar un exemplu în ilustrarea virtuții esențiale și a puterii cuvântului lui Dumnezeu de a vindeca. Este scris: „A trimis cuvântul Său și i-a tămăduit.” Psalm. 107:20. Iar despre virtutea medicinală a cuvântului Său ca atare, este scris: „Fiule, ia aminte la cuvintele mele, pleacă-ți urechea la vorbele mele! Să nu se depărteze cuvintele acestea de ochii tăi, păstrează-le în fundul inimii tale! Căci ele sunt viață pentru cei ce le găsesc, și sănătate (nota marginală, Ebraică, „medicament”) pentru tot” – spiritul? Nu. „Pentru toată” mintea? – Nu. Ci „pentru tot trupul lor.” (Proverbe 4:20-22). Boala se ține de trup. Însă, cuvintele lui Dumnezeu primite în inimă și păstrate ca o comoară în viață, dacă li se permite să fie cu adevărat izvorul vieții – acestea sunt „sănătate pentru tot trupul.” Aceasta este prescripția Medicului Divin pentru sănătate, și în ea este virtute Divină pentru toți cei ce vor lua „medicamentul” prescris astfel. Prescripția este repetată în Exod 15:26 și în Deut. 7:12-15.

Aceasta este doar o parte din exprimarea dorinței supreme a Domnului în ce privește sănătatea omenirii. Fiindcă El spune, „doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească.” (3Ioan 2). Dumnezeu pune dorința Lui ca omul să prospere în sănătate, la egalitate cu dorința Lui ca sufletul omului să prospere: „doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.” Este doar repetarea marelui adevăr deja

amintit că, după cum opusul lor, păcatul și boala sunt inseparabile, sănătatea și sfințenia sunt inseparabile.

Adevărul acesta este revelat în limba engleză nativă în care vorbim, și în limbile ei materne, la fel ca în Biblie. Cuvântul „sănătate” (health) este un substantiv abstract derivat de la „întreg” (whole), nu de la „a vindeca” (heal). Adevăratul înțeles al cuvântului „întreg” (whole) este „sănătos, nevătămat, întreg, complet.” Sensul original al cuvântului „Whole” (întreg) este „hale” (sănătos) care semnifică „în deplină sănătate.” Lucrul acesta este confirmat de versetul din Scriptură, „nu cei sănătoși (whole) au trebuință de doctor, ci cei bolnavi.”

Forma originală a cuvântului actual „hale” este „hal”. Iar descinderea pe care a suferit-o este „hal, hol, hool, hole, hwole, whole.” Astfel, cuvântul „hale” este doar o formă scandinavă târzie a cuvântului „whole.” Cuvântul actual norvegian pentru „whole” este „hel.” De fapt litera „w” din cuvântul „whole” a intrat în uz abia cam de patru sute de ani; iar Societatea Filologică Engleză recomandă scoaterea literei „w”, pentru a restaura cuvântul în legăturile lui cu cuvintele înrudite, „holy,” „heal,” „health,” etc.

Astfel, descinderea cuvântului nostru „whole” pe linia aceasta, din cuvântul original „hal”, arată că înseamnă „în deplină sănătate.”

Acest cuvânt are o altă linie de descendență, care ne prezintă un gând suplimentar și foarte important. Cealaltă descendență a mers astfel: hal, hol, hool, hole, holy, hole-ness, holy-ness, holi-ness; cuvântul nostru actual „holy” nu este decât „acel ,hool’ din Engleza Middle English (acum se scrie w-h-o-l-e), având adăugată litera ,y’.” Anglo-saxonii încă folosesc același „hal,” cu sufixul „,ig,” obținând cuvântul „halig.” Sufixul acesta „,ig” corespunde exact sufixului nostru modern „,y,” așa că termenul anglo-saxon „halig” este tocmai cuvântul nostru modern „holy.” Anglo-saxonului „halig” îi

corespunde germanul „heilig,” care la rândul lui corespunde întocmai cuvântului nostru modern „holy.” Iar cuvântul german „heilig” derivă din „heil,” care înseamnă „sănătate, fericire, siguranță, salvare.” Descendența și familia cuvântului din germană este următoarea:

Heil, semnificând *hale*, întreg, sănătos.

Heiland, care înseamnă Mântuitor, derivă din „vechiul participiu prezent – Cel care vindecă, sau Cel care salvează.”

Heilig, care înseamnă (dătător de sănătate - *healthful*, care aduce cea mai înaltă bunăstare; de aici) sfânt, sacru.

Heiligkeit, înseamnă sfințenie (*holiness*).

Heilsam, care înseamnă bun pentru sănătate (*wholesome*), vindecător (*healing*).

În limba germană, versetul din Isaia 12:2, este „Siehe, Gott ist mein Heil. ... Gott der Herr ist meine Starke und mein Psalm, und ist mein Heil.”

Limbile scandinave – de fapt întreaga familie de limbi teutonice – spun aceeași istorie. Iar istoria este că în adevărata concepție despre sănătate sunt cuprinse atât sfințenia cât și rezultanta ei, adică mântuirea.

Acolo unde străvechea noastră limbă maternă a spus „heil,” limba noastră maternă actuală spune „mântuire.” Iar Biblia spune că sănătatea și mântuirea sunt același lucru. „Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi Fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta, și printre toate neamurile mântuirea Ta (sănătatea Ta mântuitoare – KJV)!” Psalm 67:1,2. Sănătatea care vine de la Dumnezeu este o „sănătate mântuitoare.” Aceasta înseamnă sfințenie, și mântuire datorată sfințeniei. „Calea” Lui care trebuie să fie cunoscută pe pământ este „sănătatea mântuitoare” a lui Dumnezeu, cunoscută printre toate neamurile.

Apoi: „De ce ești doborât, sufletul meu? Și de ce ești neliniștit în mine? Speră în Dumnezeu, căci încă Îl voi lăuda

pentru ajutorul înfățișării Sale.” (Psalm 42:5 – Fidela) Cuvintele din ebraică spun „fiindcă prezența Lui este mântuire.”

Și versetul 11: „Speră în Dumnezeu, căci încă Îl voi lăuda, pe El, care este sănătatea înfățișării mele și Dumnezeul meu.” (Fidela.) Ajutorul înfățișării Lui este sănătatea înfățișării mele. Prezența Lui este mântuire, iar prezența Lui este sănătate. Deci, după Scripturi, adevărata mântuire este sănătate, iar adevărata sănătate este mântuire. Vezi la fel și Ps. 43:5.

În final, „să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.” 2Cor. 7:1.

Care este întinăciunea cărnii? Este folosirea tutunului, consumarea opiului, a ceaiului, a cafelei, a berii, a băuturilor alcoolice; este mâncarea de hrană nesănătoasă și nehrănitore; obiceiuri de viață necurate. De toate acestea creștinul se curăță pe sine. Dar după ce a făcut aceasta, omul este curățat doar pe jumătate. El trebuie să se mai curețe și de „orice întinăciune a duhului.” de orice necurăție produsă de gânduri și de cuvinte. Omul trebuie să le facă pe ambele pentru a atinge adevărata sfințenie, integritate, sănătate, mântuire.

Astfel, adevărul ca principiu medical că sănătatea și sfințenia sunt întrețesute în mod inseparabil, se regăsește în Biblie și în toată învățătura ei, fiind de asemenea înrădăcinat și fixat în limbile în care vorbim. De aceea, ele trebuie să fie la fel întrețesute în mod inseparabil în fiecare creștin: altfel, cum am putea fi creștini în mod sincer și inteligent? Și dintre toate lucrurile, acestea două – sănătatea și sfințenia – trebuie să fie întrețesute în mod inseparabil în medic; și nu mai puțin în predicator. Predicatorul care le separă, nu poate predica principiile adevăratei sfințenii; iar medicul care le separă, nu poate practica principiile adevăratei sănătăți. Iar ceea ce

Dumnezeu a unit în mod atât de inseparabil, cum poate cineva să facă bine dacă le pune separat?

TEMPERANȚA – A TRĂI ÎN MOD SĂNĂTOS

Unirea care există între sănătate și sfințenie implică principiul luării în atenție a temperanței și a trăirii în mod sănătos. Am văzut că în școlile profeților aceasta se studia în mod special. Am văzut că temperanța a fost una dintre caracteristicile cele mai de seamă ale tinereții și de fapt a întregii vieți a lui Daniel. Faptul că atunci când a fost dus în captivitate temperanța era un principiu deja fixat în viața lui, dovedește că el a învățat aceasta în școala pe care a urmat-o, și că a fost o parte importantă a educației lui dinainte de captivitate.

Atunci când prizonierii din familia regală au ajuns la Babilon, „împăratul le-a rânduit pe fiecare zi o parte din bucatele de la masa lui și din vinul de care bea el.” Cuvântul tradus aici prin „bucate” înseamnă „delicatese;” și se referă la mâncărurile alese de pe masa regală, delicatese bogate de așteptat să fie pe masa unui împărat atât de mare. Desigur e vorba și de carne, fiindcă aceasta se folosea din belșug, dar cuvântul se referă la toate delicatesele regale.

Însă Daniel le-a refuzat pe toate, și la fel a refuzat și vinul, alegând „de mâncat zarzavaturi și apă de băut.” Cuvântul tradus prin „zarzavaturi” este de asemenea un cuvânt cu înțeles larg. Cuvântul tradus prin „zarzavaturi” cuprinde întreaga paletă a dietei vegetariene, la fel cum celălalt cuvânt cuprinde întreaga paletă a delicatelor împăratului. Daniel a cerut ca el și cei trei tovarăși ai lui să poată avea ca hrană o dietă vegetariană în locul delicatelor bogate și bine condimentate, și apă de băut în locul vinului său.

Acțiunea aceasta a celor patru tineri a fost doar o exprimare a unui principiu fixat, derivat din cunoașterea

efectelor pe care le-ar fi avut mâncărurile împăratului. Daniel „s-a hotărât” să nu ia din bucatele și băutura împăratului, și a hotărât aceasta „ca să nu se spurce” cu ele. A refuzat mâncarea și băutura aceea pentru că știa efectul lor de a mânji pe cel ce le folosește.

Fiindcă o astfel de mâncare și băutură cu siguranță mânjește. Să ilustrăm aceasta: dacă sticla de la felinarul dumneavoastră este încețoșată din cauza depunerilor de fum, lumina nu va străbate clar prin ea; nu va da nici jumătate din lumina pe care ar da-o dacă sticla ar fi bine curățită. Totuși lumina din interiorul lămpii poate fi aceeași ca întotdeauna. Petrolul poate fi din cel mai curat, fitilul poate fi perfect potrivit, lumina poate fi foarte bună. Totuși, dacă sticla este încețoșată din cauza prafului sau a fumului, lumina nu se va vedea clar. Pur și simplu nu poate lumina clar, din cauza mediului prin care trebuie să lumineze.

Atunci când se întâmplă așa, nu trebuie să cârpăcești la lumină sau să cauți vreo vină la ea, ci trebuie să cureți sticla. Și când cureți sticla, nu doar că i se permite luminii să treacă prin sticlă, ci efectiv este făcută să strălucească într-un mod în care nu ar putea străluci fără sticlă. Astfel este literalmente adevărat, la fel fiind și cu alte lucruri, că puterea și claritatea luminii depinde de mediul prin care trebuie să lumineze.

Acum, cei care cred în Hristos sunt mediul prin care lumina lui Dumnezeu, prin Duhul Lui Sfânt, trebuie să lumineze în lume: Lumina aceasta este perfectă. Este imposibil să găsești ceva de reproșat strălucirii perfecte a luminii însăși. Dacă lumina nu strălucește perfect, se datorează cu totul unui defect în mediul prin care lumina ar trebui să lumineze. Și orice tocește nervii sau îngreunează circulația sângelui, întunecă sistemul și încețoșează lumina lui Dumnezeu la fel cum sticla aceea încețoșată a diminuat lumina lămpii.

Orice fel de stimulent și narcotic – vin, tutun, bere, cafea, ceai – tocește nervii; și toate alimentele bogate, bine

condimentate, și alimentele cu carne îngreunează circulația sângelui; așa că efectul tuturor acestora, sau a fiecărui din acestea, este de a încetășa sistemul și de a întuneca lumina lui Dumnezeu care ar trebui să lumineze, prin Duhul Lui cel Sfânt, prin viețile noastre, în întunericul lumii.

Daniel a trăit în secolul cel mai întunecat al vechiului Israel, - secolul în care Israel a căzut sub povara propriei nelegiuri. De asemenea a trăit și în secolul cel mai întunecat al vechiului Babilon – secolul în care Babilonul la fel a căzut sub povara propriei nelegiuri. Daniel a stat în lume ca unul, din poporul declarat al lui Dumnezeu, prin care lumina lui Dumnezeu trebuia să lumineze în întunericul lumii din timpul său.

Astăzi noi trăim într-un secol care corespunde atât Ierusalimului cât și Babilonului. Astăzi Dumnezeu își cheamă poporul afară din Babilon, ca să nu fie „părtaș la păcatelor ei” și să nu fie „loviți cu urgiile ei.” Noi suntem poporul declarat al lui Dumnezeu, prin care lumina trebuie să lumineze în întunericul lumii. Totuși, sute, și mă tem că mii, dintre creștinii declarați beau ceai, cafea, sau alte lucruri rele asemănătoare, și obișnuiesc să mănânce hrană cu carne, delicatese, și bucate grase; apoi se miră de ce vecinii lor „nu văd lumina”! Ei cer de la Domnul Duhul Lui cel Sfânt, și apoi se miră de ce au „atât de slabă influență”!

Adevărul este că vecinii lor nu pot vedea lumina: este atât de întunecată de mințile și viețile încetășate ale acestor creștini, încât oamenii pur și simplu nu o pot vedea clar. Domnul dă Duhul Lui Sfânt, El revarsă acum Duhul Lui Sfânt; lumina desăvârșită este dată, și în ce privește lumina, nu poate lumina mai clar; însă lumina aceasta sfântă este întunecată din cauza nervilor tociți și a simțurilor amorțite ale acestor creștini ce folosesc ceai, cafea, carne, și delicatese, așa încât până și cei care tânjesc să o vadă, care o caută serios, nu pot să o vadă. Nu poate lumina până la ei.

Daniel nu a vrut să se spurce în felul acesta. El a avut respect față de cerințele mărturisirii lui de a fi unul din poporul lui Dumnezeu. De aceea, el s-a curățit „de orice întinăciune a cărnii și a duhului,” pentru ca lumina lui Dumnezeu să poată lumina, neîntunecată și neîmpiedicată de mediul prin care trebuia să lumineze, în întunericul în care se afla. Și toate acestea s-au întâmplat ca să ne fie drept pildă, și au fost scrise pentru învățătura noastră, a celor peste care au venit sfârșiturile veacurilor. De aceea, vă rog, nu mai cântați „Vreau să fiu ca Daniel,” dacă nu vreți cu adevărat să fiți un Daniel.

Acolo unde au fost Daniel și tovarășii lui, nimănui nu i-a fost greu să vadă lumina. Lumina a strălucit clar. Integritatea morală pe care o dobândiseră prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, și-a revărsat razele ei clare, distincte, în fiecare situație în care s-au aflat. Lumina acestui simplu principiu al temperanței și viețuirii corecte a luminat atât de clar și atât de puternic în tinerii aceștia, în contrast cu alții, încât a câștigat aprobarea înaltului slujitor al împăratului. (Daniel 1:12-15).

De toate acestea este nevoie astăzi în întunericul Babilonului care ne înconjoară. Cine dintre cei care astăzi declară că au lumina lui Dumnezeu pentru lume se vor hotărî să nu se spurce cu mâncărurile și băuturile Babiloniene ale celor din jurul lor? Cine, astăzi, dintre toți aceștia, va cuteza, în faptă și în adevăr, „să fie ca Daniel”?

Capitolul 18

Studiul științelor naturii – Educația fizică

Educația fizică este o parte a educației care trezește mult interes. Și, la fel ca alte părți ale educației, se încearcă prin metode cât mai îndepărtate de cele ale adevăratei educații. Adevărata educație fizică este instruirea în munca manuală, sau educația pentru muncă productivă. Este instruirea sau educarea tuturor facultăților pentru a face o muncă de profesionist în ocupațiile utile și cinstite: în timp ce educația fizică populară este devotată doar antrenării forțelor musculare pentru a câștiga în jocuri, întreceri, și tot felul de competiții de domeniul tăriei și rezistenței fizice. Iar diferența aceasta conține o lume de semnificații.

Creștinismul cere muncă cinstită și ocupații cinstite și utile, după cum este scris: „Căci, când eram la voi, vă spuneam lămurit: ‚Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce.‘ Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci se țin de nimicuri. Îndemnăm pe oamenii aceștia și-i sfătuim, în Domnul nostru Isus Hristos, să-și mănânce pâinea lucrând în liniște.” (2Tes. 3:10-12). „Să învețe și ai noștri să profeseze meserii cinstite pentru folosințele necesare, ca să nu fie neroditori.” (Tit 3:14, KJV, marginea). „Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să lucreze cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit.” (Efes. 4:28).

Creștinul model și Omul model a lăsat un exemplu pentru toți creștinii. Dacă socotim de când a avut doisprezece ani până în momentul când a fost botezat și când Și-a început lucrarea specială de învățare și slujire, observăm că a petrecut aproape de șase ori mai mult timp din viața Sa de pe pământ cu ocupația zilnică a muncii manuale, decât a petrecut cu lucrarea directă de slujire publică. Nu se poate spune că El a învățat meseria aceasta, petrecându-și atâta timp cu ea, pentru că se aștepta că va veni „o vreme” când s-ar putea să aibă

nevoie de ea ca „mijloc de trai.” De aceea, faptul acesta demonstrează că în munca fizică, în ocupația și munca cinstită, există ceva ce este valoros pentru om în sine: că în ea însăși este un scop, și nu doar un mijloc spre a ajunge la un scop.

De aceea, este o greșeală foarte mare ca cineva să creadă că munca manuală este în vreun fel un blestem, sau o parte din blestem. Totuși, nu se poate nega că mulți oameni gândesc despre munca aceasta că este rudă cu blestemul, dacă nu chiar blestemul însuși. De fapt, chiar mulți dintre creștini citesc atât de greșit Cuvântul lui Dumnezeu încât îl fac să se înțeleagă ca și cum cerința ca omul să-și mănânce pâinea în sudoarea feței sale ar fi o parte efectivă a blestemului. Dar nu este așa. Cuvântul adresat de Dumnezeu omului a spus, „Blestemat este acum pământul din pricina ta (pentru tine – KJV). ... În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea.” Atunci când un lucru este blestemat PENTRU MINE, atunci blestemarea acelui lucru pentru mine nu este un blestem, ci o binecuvântare. Fiindcă ceea ce este făcut pentru mine, în interesul meu, este dovada unei atenții, considerații și griji față de mine: și al bunăvoinței față de mine. La fel este și prevederea plină de înțelepciune „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea.”

Când a fost creat omul și a fost pus în grădină, scopul a fost acela ca el să lucreze. Fiindcă înainte să fi fost făcut s-a observat că „nu era nici un om ca să lucreze pământul.” Iar după ce a fost făcut, Dumnezeu „l-a așezat în grădina Edenului ca să o lucreze și să o păzească.” (Gen. 2:5, 15). Astfel, ocupația productivă a fost esențială pentru bunăstarea omului chiar de la crearea lui, chiar din paradis, ca să se poată bucura de locul acela fericit și de starea aceea slăvită pentru totdeauna. Iar dacă munca a fost esențială pentru om pe când trăia în neprihănire, în perfecțiune, în paradis, este cu atât mai esențială după ce a căzut în păcat și imperfecțiune. De aceea, pentru că munca era mult mai necesară bunăstării omului după

ce a ajuns în starea de păcat, din pricina omului, pentru el, pământul a fost făcut să necesite mai multă muncă în îngrijirea și păzirea lui ca să poată furniza omului întreținerea necesară vieții.

Mai mult de atât, în muncă este un element moral. Pe când omul era fără păcat, pe pământ nu existau elemente nesupuse, iar ocupația lui a fost doar de a îngriji pământul și de a-l păzi, în perfecțiunea și binecuvântata abundență a tot ceea ce era bun. Dar după ce omul a căzut în păcat, pentru că Dumnezeu a vrut să-l salveze din păcat, a fost necesară o intensificare a ocupației. Și chiar dacă de acum a fost necesară muncă efectivă, până acolo încât să producă „sudoarea feței,” totuși munca aceasta este „pentru el.” Toate acestea descoperă marele adevăr că munca, lucrul fizic, ocupația productivă, deține un loc important ca element în recuperarea din incursiunea păcatului, și în dezvoltarea moralității. Viziunea aceasta este confirmată în mod clar de viața lui Hristos pe pământ, curată ca un crin. De aceea, cuvintele acestea își au locul lor în strictețea deplină a adevărului, „blestemat este acum pământul pentru tine ... În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea.”

Dar din cauza întunecimii și perversității minții, în mod natural omul vede lucrurile invers. De aceea, înclinația naturală a oamenilor este de a nu lucra, dacă pot face așa; să lucreze doar când nu au încotro, și atunci să lucreze doar până când ajung într-o poziție sau o stare în care să poată trăi fără muncă. Ei vor să cheltuiască bani mulți și timp luând lecții de atletism, depunând eforturi intense în jocuri de tot felul, în mișcări viguroase și sistematice pentru antrenare și pentru sănătate, dar nu vor să lucreze. Munca fizică, ocupația productivă, este disprețuită de ei de parcă ar fi ceva dizgrațios pentru oameni ca ei; fiindcă ei „nu au nevoie să muncească.”

Tendința aceasta persistentă de a evita munca, și de a se complăce în competiții disperate în jocuri și întreceri, este

cultivată în zilele noastre cu asiduitate în educația populației. Acest curs al lucrurilor este o pagubă serioasă pentru tineri și o amenințare pentru societate. Este un adevăr confirmat de dovezile incontestabile ale camerelor de fotografiat. De exemplu, în fotografiile care surprind participanții la cursele de biciclete în punctul crucial al întrecerii, la linia de sosire, când fiecare facultate a ființei este implicată în competiție, s-a descoperit în expresiile fețelor o asemănare remarcabilă; și ceea ce s-a descoperit în aceste înfățișări, este intensitatea extremă a celor mai rele pasiuni din sufletul uman. Expresiile de ură, de dușmănie, de rivalitate, mânia, invidie, gelozie, răutate, ucidere, frică, oroare, disperare, le face să pară mai degrabă fețe de demoni decât fețe de oameni.

Există o educație mai bună decât aceasta. Există o educație fizică mai bună decât aceasta. Chiar și numai din acest singur motiv, dacă nu ar mai fi și altele, orice școală creștină exclude complet toate jocurile și toate competițiile și rivalitățile de orice fel, fie intelectuale sau fizice. În locul acestora, școala creștină stabilește ocupații productive utile pentru implicarea tuturor studenților. Munca efectivă în cadrul acestor ocupații este făcută o parte esențială a educației oferite de școală, educație pentru care studentul plătește; și nimeni nu va fi primit ca student, nici nu va fi angajat ca profesor, dacă nu este dispus să meargă să muncească în aceste ocupații în orele destinate muncii, la fel cum merge să muncească în domeniul cărților în orele dedicate studiului sau seminariilor.

Școala creștină nu va încuviința nimic ce va sugera în vreun fel că există o distincție între muncă și educație: ea va susține cu fermitate și hotărâre că munca este educație, iar educația este muncă. Școala creștină nu va recunoaște ideea că munca este un mijloc de a obține o educație în sensul că o persoană poate munci în interesul obținerii educației, iar după ce a obținut educația se poate considera mai presus de o astfel de muncă. Școala creștină va admite că munca este mijlocul

spre a obține o educație în singurul sens că munca însăși este educație. Că adevărata educație se găsește în munca însăși. De aceea, ca o astfel de școală să angajeze profesori care doar să facă instruire în sălile de seminarii, și care să se ocupe de studenți doar în orele de seminarii, în timp ce studenții să trebuiască să participe și la orele de seminarii dar în plus și la orele de muncă – faptul acesta ar fi doar o aprobare în cel mai puternic mod, prin exemplu, că există o distincție clară între educație și muncă, așa încât, când o persoană are suficientă educație pentru a fi în stare să învețe pe alții, pe drept cuvânt poate fi scutit de muncă. Aceasta ar fi o abandonare a principiului, și așezarea în locul lui doar a unei teorii.

Un alt principiu important implicat în aceasta este acela că școala creștină, la fel ca toate celelalte lucruri creștine, se poate desfășura continuu. Nu are nevoie de vacanțe lungi. Vacanțele lungi sunt în ele însele o pagubă, afară de cazul în care timpul petrecut în afara școlii este folosit într-o ocupație utilă. Dar dacă tot timpul petrecut în școală este bine echilibrat între munca fizică și studiul cărților, efortul educațional nu este atât de axat pe o singură latură încât să fie necesară renunțarea la el pentru câteva luni, în ideea ca sistemul studentului să își regăsească echilibrul propriu. Împreună cu marea binecuvântare a lui Dumnezeu ce se găsește în lucrul fizic – munca cinstită alături de meseriile și ocupațiile cinstite – pentru a da vigoare trupului, eforturile educaționale din școlile creștine în loc să devină sarcini obositoare, sunt inspirații care aduc continuă reînsofleteală, și pot continua zi după zi, fără oprire, la fel de ușor ca întotdeauna.

Astfel, oricum am privi lucrurile, este o adevărată știință și filozofie în marea binecuvântare a muncii manuale dată de Dumnezeu, în școlile creștine, la fel ca oriunde altundeva. Având în vedere adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu despre acest subiect, cum poate fi o școală cu

adevărat creștină, dacă disprețuiește sau neglijează în mod voit această educație fizică în mod real creștină?

Capitolul 19

Studiul științelor naturii – Continuare

ASTRONOMIA este o altă ramură care trebuie să fie studiată în școlile creștine, ascultând de invitația Domnului: „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă după număr, în șir, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.” (Isaia 40:26). Acesta va fi unul dintre texte: iar manualul de studiu vor fi galaxiile cerului cu strălucirile lor briliante, cu sorii lor, cu sistemele, orbitele și legile lor, împreună cu tot ce există scris despre acest subiect. Iar pe măsură ce studentul contemplă oștirile care nu pot fi numărate, și în același timp are în minte faptul că Dumnezeu le cunoaște nu doar așa ca grupări de stele, ci o știe pe fiecare după numărul ei, pe fiecare o cheamă pe nume, că El niciodată nu uită, - nu-i scapă din vedere, nu scapă atenției Sale – nici numele, nici numărul ei; când înțelege că prin cunoașterea Lui infinită și prin atenția ce o concentrează asupra lucrurilor infinitezimale, fiecare dintre ele este ținută exact pe orbita ei, exact la momentul potrivit, într-un păienjenis de stele, și aceasta milenii după milenii – când învață toate acestea din acest manual, iar apoi citește întrebarea rugătoare din următorul verset al Manualului său, „Pentru ce zici tu, ... soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului, și dreptul meu este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului meu?” atunci știe că Acela care cheamă toate stelele pe nume, se gândește la el, că nu va uita niciodată numele lui, și niciodată nu va scăpa din vedere infinitei atenții.

Un alt text poate fi următorul: „Poți tu lega dulcile influențe ale Pleiadelor?” (Iov 38:31, Fidela). Pornind de la textul acesta, manualul de studiu va fi toată astronomia Pleiadelor. Iar după ce studentul a străbătut câmpul Pleiadelor, și a înțeles care sunt dulcile influențe atrăgătoare ale

Pleiadelor, va ști că poate cunoaște în viața lui dulcile influențe ale Duhului Celui care a dat Pleiadelor influențe dulci; și va ști că aceste influențe îl vor face pe el în locul în care se află după ordinea lui Dumnezeu, ceea ce sunt Pleiadele în locul în care se află ele după ordinea lui Dumnezeu.

Se poate citi de asemenea și textul, „El vindecă pe cei cu inima frântă și le leagă rănilor. El spune numărul stelelor; El le cheamă pe toate pe numele lor.” (Psalm 147:3, 4, KJV). Iar după ce a studiat Pleiadele și dulcile lor influențe, după ce a studiat Orionul și legăturile lui, după ce a înțeles că El poate lega „dulcile influențe ale Pleiadelor,” și poate „dezlega legăturile Orionului,” atunci știe că El poate la fel să lege inima zdrobită și poate vindeca sufletul rănit, că El poate dezlega legăturile păcatului și a obiceiurilor rele care țin sufletul legat în sclavie. Atunci va fi mai capabil să aprecieze și mai dispus să răspundă chemării „Căutați pe Cel care face cele șapte stele (Pleiadele) și Orionul.” (Amos 5:8, Fidela).

GEOGRAFIA FIZICĂ

Un alt obiect de studiu în toate școlile creștine va fi geografia fizică a mărilor, la fel ca a uscatului: aceasta este știința care studiază vânturile și valurile, atmosfera, ploaia, roua, mările oceanice, oceanul însuși. Unul dintre texte poate fi acesta: „Vântul merge spre sud și se întoarce spre nord; se învârtă continuu, și vântul se întoarce din nou conform rotațiilor sale.” (Eclez. 1:6, Fidela). Pornind de la acest text, profesorul va conduce studenții în studiul lor asupra direcției vânturilor, observând cum ele vin de la nord, se îndreaptă spre sud, cum se rotesc în mod continuu, și cum se întorc din nou potrivit circuitelor lor. El va conduce studenții în studiul cărților care vorbesc despre știința vânturilor, și va conduce astfel studenții să urmărească traseul circuitului vânturilor. Atunci studenții vor ști că vântul are un circuit, la fel cum și

soarele are un curs al lui, și va ști că briza blândă care ne mângâie obrajii într-o zi de vară este adiată de mâna Celui care „face vântul să sufle,” și „din vânturi face mesageri ai Săi.” (KJV).

Un alt text poate fi acesta: „Toate râurile curg în mare, totuși marea nu se umple; la locul de unde râurile vin, într-acolo se întorc din nou.” (Eclez. 1:7, Fidela). Acesta va fi textul. Iar cartea de studiu va fi, din domeniul științei, filozofiei și literaturii în legătură cu subiectul, tot ceea ce va oferi studentului faptele reale, operațiile și mijloacele prin care Dumnezeu când „cheamă apele mării, și le varsă pe fața pământului” (Amos 5:8), ridică apa din mare, o transportă pe deasupra pământului, și o varsă din nou – două sute cinci zeci și cinci de kilometri cubi de apă în fiecare douăzeci și patru de ore. Apoi va studia cum „El face aburii să se ridice de la marginile pământului,” până când „adună apa la El îngreunând norii,” apoi „dă naștere fulgerelor” ca să străpungă norii groși făcând „ploaia să cadă, fie pentru muștrare, fie pentru țara Lui, fie pentru îndurare.”

Pentru că studiem aici modul în care Dumnezeu „cheamă apele mării” ca să le poată „vărsa pe fața pământului,” vom găsi că marea însăși este o carte de studiu minunată. De ce apele care sunt chemate din mare și turnate apoi pe fața pământului sunt foarte dulci, în timp ce apele din mare sunt extrem de sărate? De ce este marea sărată? Ce consecințe minunate și vitale decurg din faptul că de la început Dumnezeu a făcut marea să fie sărată și nu dulce? Cum se face că râurile cele mai mari din lume, cu ape de 86 de grade Fahrenheit (30 grade Celsius – n.tr.), se află în oceane? Unul în Atlantic iar celălalt în Pacific. Unul dintre ele cauzează climatul blând și plăcut al Insulelor Britanice, iar celălalt climatul Americii de Nord pe Coasta Pacificului, în timp ce ambele regiuni se află pe aceeași latitudine cu Labradorul cel mohorât și înghețat. Cum se face că prin râul acesta puternic

numai în Atlantic este transportată și descărcată continuu o cantitate de căldură „suficientă ca să ridice munți de fier de la zero până la temperatura de topire, și să facă să curgă de acolo un râu de metal topit cu un debit mai mare decât apele râului Mississippi?” Cum se face că atunci când Dumnezeu cheamă apele din mări și le toarnă pe fața pământului sub formă de zăpadă, producând o cantitate de cristale atât de fragile încât copilașul le poate ține cu ușurință în mână, ele exercită o putere suficientă pentru a aduna una dintre avalanșele puternice din munți, în care se îndeasă într-atât încât își dublează greutatea față de greutatea pe care a avut-o la pornire?

„În urmărirea acestui subiect, mintea este condusă de la natură spre Marele Arhitect al naturii; și care minte nu va fi cuprinsă de emoțiile cele mai folositoare odată cu studierea acestui subiect? Armonioase în acțiunile lor, aerul și marea ascultă de lege și sunt supuse ordinii în toate mișcările lor. Atunci când le consultăm, în îndeplinirea nenumăratelor și minunatelor lor funcții, ele ne învață lecții despre minunile adâncului, despre tainele cerului, despre măreția și înțelepciunea, și bunătatea Creatorului, lecții care ne fac oameni mai înțelepți și mai buni. Investigațiile despre circuitul larg răspândit al fenomenelor în legătură cu vânturile cerului și cu valurile mării sunt aproape nimic față de binele pe care ni-l fac, și față de lecțiile pe care ne învață. Se spune că astronomul vede mâna lui Dumnezeu în cer; dar oare marinarul cu mintea înțeleaptă, care privește în înalt în timp ce cugetă la aceste lucruri, nu aude glasul Lui în fiecare val care „bate din palme,” și nu simte prezența Lui în fiecare vânt care suflă? Singurul care nu s-a schimbat și care nu se schimbă, dintre toate lucrurile create, oceanul, este marea emblemă a eternului său Creator. „El pășește pe valurile mării,” și „poate fi văzut în minunile adâncului.” „Mările își ridică glasul,” „valurile bat din palme” la apropierea Domnului, iar „adâncul mugește din

adânc la zgomotul ruperilor de nori;” fiindcă „Domnul umblă într-un vârtej de vânt și în furtună, iar norii sunt praful picioarelor Lui.”

BOTANICA

Botanica trebuie să fie studiată în școlile creștine pretutindeni: însă, așa cum am mai observat, nu o botanică așa cum se înțelege în mod obișnuit, ca „știința” în care florile sunt analizate sub o denumire greu de pronunțat, într-o limbă străină, și în care sunt făcute bucăți pentru a fi studiate, fiecare parte din ea având un alt nume greu de pronunțat. Nu botanica aceasta, ci studierea florilor înseși, a modului în care le-a făcut Dumnezeu, a felului în care cresc, fiind o expresie a gândului lui Dumnezeu. Unul dintre texte poate fi: „Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp.” Apoi, crinul însuși împreună cu felul în care crește – alături de istoria, literatura și știința care vorbește despre crin, - acestea vor fi cărțile de studiu. Acesta va fi câmpul de studiu în ce privește acest text. În ce scop? De ce ne spune Domnul Hristos „uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp”, adică de ce să studiem crinul? Pentru motivul declarat în alt loc, în care scrie: „Israel ... va crește la fel cum crește crinul.” Creștinii, însăși elevii, trebuie să crească sub mâna lui Dumnezeu, așa cum crește crinul. Domnul Hristos spune fiecărui elev să studieze crinul, să vadă și să știe cum crește acesta, pentru a ști cum el însuși va crește. El este invitat să descopere la crin viața și puterea lui Dumnezeu care îl fac să crească, - mijloacele pe care le folosește Dumnezeu: strălucirea soarelui, solul, roua, ploaia, pentru a-l face să crească, - precum și știința și filozofia creșterii însăși, așa încât să poată cunoaște felul în care Dumnezeu îl va face să crească „la fel cum crește crinul.” Apoi, orice student care a studiat botanica în felul acesta, chiar și numai în ce privește crinul, oridecâte ori va vedea un crin,

va primi de la crin o lecție direct de la Dumnezeu, și crinul îi va spune ce face Dumnezeu în viața lui, și ce va pune Dumnezeu în viața lui prin aceea că el crede în El.

Un alt text poate fi acesta: „Va încolți din nou ca grâul, și va crește ca via.” Acesta este textul, iar cartea de studiu va fi bobul de grâu și via însăși, urmărind în știință, filozofie, literatură și în Scriptură ce se poate găsi despre natura bobului de grâu și a viței de vie. „Dacă bobul de grâu nu cade pe pământ și nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă.” „Eu sunt adevărata Viță, iar Tatăl Meu este Vierul.” „Voi sunteți mlădițele.” Astfel, bobul de grâu și vița de vie vor fi cartea de studiu pentru elevul care în Biblie are textul: Israel „va încolți din nou ca grâul, și va crește ca via.” După aceea, oridecâte ori va vedea grâu sau vie, acestea îi vor spune, pe limba lui Dumnezeu, lecții pline de învățătură și experiență.

Încă ceva: Este imposibil să „analizezi” cum cresc florile, grâul, via, pomii, fără să le analizezi cum cresc acolo unde cresc. Acest mod de a studia îl duce pe elev în grădină, pe câmp, în pădure, acolo unde cu ajutorul oricărei facultăți a ființei sale el poate primi învățătură de la marele Învățător. Și astfel, în locul unui șezut leneș într-o încăpere pentru a studia forme moarte și uscate de furnici, fluturi și alte insecte târătoare sau cu aripi pe care le-au prins unii „oameni de știință” și le-au tras în țepă de vii, profesorii și elevii vor fi în armonie cu instrucțiunea Învățătorului divin: „Du-te la furnică, leneșule.” Nu sta și nu aștepta leneș ca un „om de știință” sau un băiat plătit să prindă furnica și să ți-o aducă moartă; nu fi nici chiar nepăsător, mulțumindu-te să stai în casă și să citești ce a scris o persoană vie și sensibilă care s-a „dus la furnică.” Nu. Tu însuși du-te. „Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei,” nu o analiza în mod special pe ea, ci, „uită-te cu băgare de seamă la căile ei, și înțelepțește-te.” Iar ceea ce se învață în felul acesta de la flori și de la pomi, de

la animale, de la păsări și târâtoare, este o cunoaștere mai profundă decât tot ce se poate învăța din cărțile tipărite. Culegeți toate cuvintele și toate înțelesurile exprimate pe limba noastră legat de subiect, și toate acestea nu vor putea exprima nici pe departe plinătatea gândului transmis minții și inimii atunci când, spre exemplu, violeta cea delicată și modestă vorbește pe limba ei naturală și divină celui care înțelege.

FIZICA

Din orice parte a creației se deschid uși, invitând studentul care le vede, să intre în acea parte. Una dintre aceste uși extrem de plăcută, este cea care leagă botanica de fizică. Există flori care nu fac sămânță, ci cresc doar din rădăcinile speciei ei. Există de asemenea flori care fac sămânță în ele însele, după soiul lor. Printre acestea din urmă se află inocentul și castul ghiocel. „Botaniștii ne spun despre constituția acestei plante că este de așa natură încât necesită ca într-un anumit stadiu al dezvoltării ei, lujerul să își aplece capul, pentru a avea loc un anumit proces necesar plantei ca să poată produce sămânța după soiul ei; și că, după ce are loc fecundarea, sănătatea ei vegetală necesită ca ea să își ridice din nou capul și să stea drept.” Iar în echilibrarea delicată a acestei micuțe floricele se ascunde filozofia gravitației, care este pur și simplu echilibrarea universului. Fiindcă, „dacă masa pământului ar fi fost mai mare sau mai mică (decât este), forța gravitației ar fi fost diferită; în cazul acesta, tăria fibrelor din ghiocel, așa cum este, ar fi fost prea mare sau prea mică; planta nu ar fi putut să își aplece sau să își ridice capul la vremea potrivită; fecundarea nu ar fi putut avea loc; iar familia ei s-ar fi stins odată cu prima plantată, deoarece nu ar fi putut avea ,în ea’ ,sămânța’ ei, motiv pentru care nu s-ar fi putut reproduce, iar crearea ei ar fi fost un eșec.”

De aceea, „fizica ne învață că, atunci când a fost creat micuțul ghiocel pe care, în timpul plimbărilor noastre prin grădină, îl vedem ridicându-și frumosul căpșor, pe când ,încep să cânte păsările’, pentru a ne vesti că ,iarna s-a terminat și s-a dus,’ întreaga masă a pământului, de la un pol la celălalt și de la circumferință spre centru, a trebuit să fie luată în calcul și cântărită, pentru ca tulpinii delicate să i se poată da gradul potrivit de tărie.” Iar unul dintre textele Scripturii care vorbesc adevărul acesta fizic, se află în Isaia 40:12: „Cine a măsurat apele în căușul palmei sale și a măsurat cerul cu palma și a cuprins țărâna pământului într-o măsură și a cântărit munții în cântare și dealurile într-o balanță?” (trad. Fidela). Dealurile sunt puse în echilibru cu munții, munții cu pământul, pământul cu apele, cu aerul, și de asemenea cu micuța floare ce crește din sânul lui, și totul este pus în echilibru cu întreg vastul univers.

„Dumnezeu a făcut pământul, aerul, și apa; și întregul aranjament al regnului animal și vegetal. Exact așa cum sunt și în echilibru exact. Dacă nu ar fi fost așa, de ce a fost dată putere vânturilor de a ridica și transporta umiditatea, și de a hrăni plantele cu elemente nutritive? Sau de ce a fost dată mării proprietatea prin care apa din ea se transformă în vapori, și apoi în stropi rodnici de ploaie sau în gingașe picături de rouă? Dacă proporțiile și proprietățile pământului, mării și ale aerului nu ar fi ajustate potrivit cu capacitățile reciproce ale tuturor de a îndeplini funcțiile cerute de fiecare, de ce ni s-ar spune că El ,a măsurat apele în căușul palmei sale și a măsurat cerul cu palma și a cuprins țărâna pământului într-o măsură și a cântărit munții în cântare și dealurile într-o balanță?’ De ce ,a măsurat cerul cu palma,’ dacă nu pentru a ,măsura’ atmosfera în proporția exactă față de celelalte, și pentru a-i da acele proprietăți și puteri pe care este necesar să le aibă, ca să își poată îndeplini toate funcțiile și îndatoririle pentru care a fost destinată?”

În contemplarea sistemului de adaptări terestre, aceste cercetări ne învață în ce privește așezarea lanțurilor muntoase și a marilor deșerturi ale pământului, așa cum astronomul face contragreutăți la telescopul lui – deși acestea sunt numai niște greutăți moarte, ele sunt, fără îndoială, necesare pentru a face echilibrul complet, pentru a face ajustările aparatului său perfecte. Aceste contragreutăți dau ușurință mișcărilor, stabilitate în timpul folosirii, și precizie funcționării instrumentului. Acestea sunt ,compensări.’

În orice parte mă îndrept pentru a contempla lucrările naturii, sunt izbit de sistemul admirabil de compensare, de frumusețea și finețea cu care fiecare departament este ținut în echilibru de celelalte: lucruri și principii sunt distribuite în direcțiile aparent cele mai opuse, dar în proporții atât de exact echilibrate și atât de fin ajustate încât se produc rezultatele cele mai armonioase. Acțiunea forțelor opuse și de compensație este cea care face ca pământul să fie menținut pe orbita lui, și face ca stelele să fie ținute suspendate pe bolta azurie a cerului. Iar aceste forțe sunt ajustate cu atâta extremă finețe încât, după o mie de ani, pământul, soarele, luna, și fiecare stea de pe firmament, ajung și stau la locul lor potrivit la momentul potrivit.”

Această lege sau sistem de compensări, se numește gravitație. Cuvântul „gravitație” derivă din cuvântul *gravus*, care înseamnă „greutate”. Legea gravitației este legea prin care fiecare particulă de materie din univers atrage fiecare altă particulă, trage de ea cu toată greutatea ei, sau este în echilibru cu aceasta. Un alt text din Scriptură care vorbește despre fizica aceasta naturală, și definește de asemenea ce este gravitația, este acela din Evrei 1:1-3. „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile (lumile – Fidela). El, care este

oglundirea slavei Lui și întâipărireă Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui.”

Adevărata definiție a gravitației ar fi că ea este „Puterea” aceasta a Cuvântului creator și puternic al lui Dumnezeu. Fiindcă gravitația este cea prin care toate lucrurile sunt echilibrate și menținute la locul lor: cea prin care sunt susținute toate lucrurile. Totuși, în domeniul științei acceptate, doar până aici i se îngăduie studentului să meargă. El poate întreba, „Ce anume susține toate lucrurile?” Răspunsul este, „Gravitația.” El poate întreabă, „Ce este gravitația?” Răspunsul uzual este, „Ceea ce susține toate lucrurile”, sau ceva echivalent. Dar nu acesta este răspunsul valid: este doar un răspuns ce îl face să se învârtă într-un cerc, fără a găsi nicio țintă. Dar, într-o școală creștină, atunci când se învață că legea, sau sistemul de echilibre, potrivit căruia toate lucrurile sunt susținute și rămân în locurile lor relative, este gravitația, iar apoi studentul cel mai zelos întreabă sincer, „Dar ce este gravitația în sine?” răspunsul spune că este „puterea prezentă, immanentă a viului Cuvânt al lui Dumnezeu.” În cadrul educației creștine niciun student nu este lăsat în încurcătură, nici nu i se cere să se învârtă în cerc. El este dus până la capăt și este provocat să stea față în față cu Dumnezeu, Acela în care mintea și inima găsesc odihnă și satisfacție pentru că El este Izvorul cunoașterii.

Limba engleză și literatura engleză trebuie în mod obligatoriu să fie studiate în școlile creștine: „Limba noastră, neîntrecută decât de limba greacă în forță și bogăție,” „literatura noastră, neîntrecută de alta ce a existat vreodată.” Iar în acest domeniu, la fel ca oricare altul, Biblia ocupă un loc de frunte.

În ce privește limba, engleza folosită în Biblie este cea mai curată și cea mai bună engleză din lume. În Biblie există cuvinte englezești mai curate și mai bune decât în orice altă carte scrisă în limba engleză. Așa că, oricine vrea să fie familiarizat cu cea mai curată și cea mai bună limbă engleză, trebuie să studieze engleza folosită în Biblie.

În engleza din Biblie se spune în cuvinte puține mai mult decât se spune în orice altă scriere din lume. Modul direct și plin de forță, această adevărată greutate (a cuvintelor – n.tr.), este caracteristica limbajului folosit în Biblie, superior tuturor celorlalte scrieri. Iar persoana al cărei vocabular este alcătuit în cea mai mare măsură din cuvintele, frazeologia și modul direct de exprimare al Bibliei, va fi vorbitorul sau scriitorul cel mai direct și mai expresiv, fiind capabil de a spune mult în cuvinte puține.

Biblia deține un avantaj imens față de orice alt material în engleză, așa că ei îi revine pe merit a fi începutul oricărui studiu despre literatura engleză, precum și temelia și ghidul oricărui studiu al literaturii engleze din alte cărți. Dar aceasta nu este totul. A spune că Biblia merită să fie începutul, temelia și ghidul în studierea literaturii engleze nu este destul. Biblia în sine, ea singură este o întreagă literatură engleză. Adevărul acesta a fost exprimat de Macaulay, în referirea lui la Biblie ca la „lucrarea aceea uimitoare, Biblia engleză – o Carte care ar fi suficientă pentru a arăta deplina extindere a frumuseții și forței

limbii noastre, dacă toate celelalte scrise în limba aceasta ar dispărea.” – *Essay on Dryden*. Niciunul dintre cei familiarizați cu engleza Bibliei și cu spiritul ei, precum și cu alte scrieri literare în engleză, nu va pune la îndoială nici pentru un moment această evaluare a bogăției Bibliei ca Literatură Engleză. În Biblie există fiecare aspect al literaturii implicat în arta exprimării umane, sau în descrierea sentimentelor omenești. Iar meritul transcendent al Bibliei în toate acestea, este acela că toate lucrurile scrise în ea sunt adevărate. Scenele descrise în ea sunt adoptate din viața reală, și au fost scrise pentru viață. Ele nu sunt „inspirate din realitate,” ci sunt realitate.

Pe de altă parte, cât de mult este adevărat din ceea ce se studiază astăzi ca literatură engleză în școli, colegii și universități? Nu este nouăzeci la sută din aceasta, ficțiune? Nu este în aceste școli privită ca superioară literatura bazată pe ficțiune? Ce aduce astăzi unui om mai repede renume, în lumea literaturii engleze, dacă nu scrierea unui roman popular? Chiar și un slujitor al evangheliei, slujitorul evangheliei cel zelos, evlavios și puternic, chiar printre oamenii care mărturisesc evanghelia nu poate câștiga prin simpla predicare a Cuvântului lui Dumnezeu acel renume pe care i-l aduce scrierea unui roman popular: și mai ales dacă scrie două sau trei, pentru a-și dovedi abilitatea lui deosebită ca romancier. Altfel spus, situația lui de slujitor al Cuvântului lui Dumnezeu, care este adevărul, este făcută să depindă de popularitatea lui ca producător de ficțiuni!¹

Ce este mai bine, ce este mai creștinesc pentru creștini, sau pentru o școală creștină – să studieze literatura engleză care este inferioară în calitate, și pe deasupra este ficțiune, sau să studieze literatura din acea „Carte care ar fi suficientă pentru a arăta deplina extindere a frumuseții și forței limbii noastre, dacă toate celelalte scrise în limba aceasta ar dispărea,” și care, în plus, în întregime este însăși desăvârșirea

adevărului – adevărul lui Dumnezeu! A pune întrebarea aceasta înseamnă cu certitudine a răspunde ei, în mintea fiecărui creștin și în mintea fiecărei persoane care dorește să primească o educație creștină.

Dacă se pot spune toate acestea despre Biblie în comparație cu literatura ce provine din lumea creștină, ce se poate spune despre ea în contrast cu literatura păgânilor? „A ajuns să fie în mod general recunoscut despre clasicii Greciei și Romei, că ocupă pentru noi locul unei literaturi strămoșești, - sursa de inspirație a marilor noștri maeștri, și legătura unei asocieri comune între poezii noștri și cititorii lor. Dar un astfel de loc nu aparține în mod egal literaturii Bibliei? Dacă intelectul și imaginația noastră au fost formate de greci, nu am primit noi o fasonare similară a instruirii noastre morale și emoționale din gândirea ebraică? De ce, așadar, se neglijează Biblia în învățământul superior și în colegii?

Una dintre curiozitățile civilizației noastre este aceea că ne mulțumim ca pentru educația noastră liberală să apelăm la o literatură care, din punct de vedere moral, se află la polul opus față de noi înșine: o literatură în care tonul cel mai exaltat este adesea o apoteoză a senzualului, care degradează divinitatea nu doar la nivelul omenescului, ci o aduce la nivelul cel mai de jos al umanității. Deși problema noastră cea mai dificilă este temperanța, noi studiem în limba greacă glorificarea intoxicării. În timp ce în viața matură suntem ocupați să trasăm legi până în colțul cel mai îndepărtat al universului, ne ducem la școală pentru a primi impulsul literal de la poezii care dramatizează povara unui destin fără speranță. Cele mai înalte politici ale noastre ținesc arta păcii; primele noastre lecții poetice sunt dintr-o Iliadă ce nu poate fi apreciată fără a vedea bucuria sângeroasă de a ucide. Noi căutăm să formăm un caracter în care să domine delicatețea și rezerva, dar în același timp ne formăm gusturile citind o literatură care, dacă ar fi

publicată drept cărți de limba engleză, ar fi confiscată de poliție.

Amintesc aceste paradoxuri, nu pentru a face obiecții, ci pentru a sugera raționalitatea solicitării ca fața educației noastre liberale să aibă o altă față pentru a o aduce la echilibru. Temeri pudice pot fi lipsite de înțelepciune, dar nu este nevoie să fie pus embargo pe decență. Cu siguranță este bine ca tinerii noștri, pe timpul formării lor, să aibă prezentat în fața lor, într-un veșmânt literar la fel de strălucitor ca acela al literaturii grecești – cu o lirie pe care Pindar nu o poate întrece, cu o retorică la fel de plină de forță ca aceea a lui Demostene, sau cu o proză contemplativă nu inferioară față de cea a lui Platon – un popor dominat de o totală pasiune pentru neprihănire, un popor ale cărui idei despre puritate, despre binele infinit și despre ordinea universală, despre credința în prăbușirea irezistibilă a oricărui rău moral, i-au mișcat cu o pasiune poetică la fel de fierbinte, și cu o vorbire la fel de muzicală, ca acelea cu care Sapho a cântat despre iubire sau Eschil și-a tunat notele lui profunde cu privire la destin.”²

Pe drept este spus numai despre cartea lui Isaia, că „Se poate afirma în deplină siguranță că nicăieri în literatura lumii nu au fost puse împreună, între copertile unei singure lucrări, atât de multe idei colosal de mărețe.” Afirmația aceasta se poate extinde incluzând întreaga Biblie, și va rămâne la fel de adevărată.

La fel este următoarea: „Chiar și în ce privește forma literară, lumea nu a produs ceva mai măreț decât Isaia; și însăși dificultatea în determinarea formei ei literare dovedește cât de strâmtă și imperfectă a fost făcută critica literară prin faptul că își restrânge perspectiva doar la singurul tip de literatură ce a ajuns să monopolizeze denumirea de ‚clasici’. Dar dacă mergem la materia și gândirea lui Isaia – materia literară, luată separat de teologia ce se găsește în ea – cum putem explica

trecerea cu vederea a unei astfel de capodopere în programele educației noastre liberale?

Anglia și America se mândresc cu faptul că educația lor superioară este religioasă în spiritul ei. De ce, atunci, tinerii noștri sunt învățați să asocieze superioritatea de exprimare, forța prezentării, strălucirea descrierii unei imagini, doar cu literatura în care materia și gândirea predominante se află pe treapta de jos a moralității? Un astfel de paradox face parte din păgânismul care a pătruns odată cu Renașterea, și de care înalta noastră educație este încă prea conservatoare pentru a se scutura.”³

Oare creștinii vor continua, refuzând să se scuture de păgânismul acesta din educația lor? Oare literatura absolut creștină – Biblia – nu își va avea locul ei de frunte în fiecare stadiu și în fiecare aspect al educației creștine?

ISTORIA

Istoria, atât cea a națiunilor cât și cea a bisericii, luate separat, în relație una cu cealaltă, și interrelaționând, este un studiu esențial pentru toate școlile creștine. Iar pentru studiul istoriei universale, al istoriei națiunilor, și al istoriei bisericii, de la Potop până astăzi, și până la sfârșitul lumii, Biblia este marele manual, Cartea principiilor fundamentale și călăuzitoare în condiții de siguranță. Doar în Biblie este redată originea și răspândirea omenirii. Doar aici sunt redată originea și cauzele istoriei. Doar aici sunt redată originea și cauzele guvernărilor civile, sub formă de stat, monarhie, sau imperiu.

„Dumnezeul naturii Și-a scris existența în toate lucrările Sale, și Legea Și-a scris-o în inima omului.” El Și-a scris caracterul în Biblie și Providența Și-a scris-o printre națiuni. „El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor;” „El a împărțit

neamurilor moștenirea lor;” „ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi.” „O dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit; că puterea este a lui Dumnezeu.” „Nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.” „El este Cărmuitor printre popoare.” „Cel Prea Înalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.” „El răstoarnă și pune pe împărați;” El „cheamă un om dintr-o țară îndepărtată, ca să execute planul Lui.”

„De aceea, istoria, cu paginile ei prăfuite și mucegăite, este pentru noi un volum la fel de sacru cum este cartea naturii;” fiindcă istoria studiată în mod corect nu este decât studiul dezvoltării marilor planuri ale lui Dumnezeu răzbind prin toate vicisitudinile omului și ale națiunilor. Istoria studiată în modul acesta este găsită a fi mult mai mult decât un raport despre marșuri, bătălii și asedii însoțite de ridicarea și prăbușirea națiunilor; mult mai mult decât istoria lui Nimrod, a Faraonilor, a celor ca Alexandru, Cezar și Napoleon. Toate aceste evenimente și persoane, vor fi găsite a fi doar incidente în istoria mult mai vastă a semnificației evenimentelor, și a adevăratului înțeles în ce privește viața omului și a națiunilor pe pământ; vor fi găsite a fi doar incidentale față de marele înțeles al lucrurilor care există peste toate, prin toate și în toate. „Istoria” a fost în mod corespunzător definită drept „filozofia care învață prin exemplu.” Dar în dreptul acestui subiect, la fel ca în dreptul celorlalte, se pune importanta întrebare: „Care filozofie?” Să fie o filozofie umană evocată și citită în „exemplu”, sau extrasă din exemplu? Sau să fie filozofia divină, care a fost descoperită și precede totul, fiind astfel adevărata filozofie care învață, și filozofia care învață cu adevărat, prin exemplu? Doar în Biblie se găsește filozofia istoriei universale.

În istorie, la fel ca în alte studii, Biblia furnizează textul, declară principiul, realitatea călăuzitoare sau descrierea

simbolică, fiecare dintre acestea cuprinzând câte un volum: acestea vor fi luate ca text și călăuză, apoi, drept carte de studiu va fi tot ce se poate găsi în Biblie, în inscripții locale, sau în alte scrieri legate de subiect. Biblia, așa cum este, de la Geneza până la captivitatea din Babilon, este adevăratul manual de istorie atât a națiunilor cât și a bisericii, pentru acea perioadă. De la captivitatea în Babilon până la sfârșitul lumii, manualul întregii istorii a națiunilor și a bisericii, este acea porțiune din Biblie de la captivitatea în Babilon până la sfârșitul Cărții. Iar în porțiunea aceasta din Biblie, cărțile Daniel și Apocalipsa sunt cheile: Daniel îndeosebi pentru istoria națiunilor, iar Apocalipsa îndeosebi pentru istoria bisericii.

Odată găsit acest secret al istoriei, cel care îl găsește va fi surprins să afle cât de mult din istoria lumii există numai în Biblie. Vor fi găsite cazuri în care, exceptând datele și numele indivizilor, într-un verset până la șase versete ale Bibliei este relatată întreaga istorie a unei națiuni. Luați spre exemplu Daniel 7:4: „Cea dintâi semăna cu un leu, și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea, până în clipa când i s-au smuls aripile; și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om, și i s-a dat o inimă de om.” Acest singur verset relatează întreaga istorie a imperiului Babilonian. Iar după ce citim tot ce este scris în alte părți despre acest subiect, vom descoperi că, deși sunt spuse mai multe fapte și detalii specifice și nume de oameni, nu este spus mai mult adevăr decât este formulat în simbolismul aceluia unic verset. De fapt se va găsi că tot ceea ce este scris în altă parte despre istoria imperiului Babilonian este în realitate doar o adăugare de detalii peste acest verset trasat atât de expresiv. În Biblie există suficiente astfel de cazuri pentru a alcătui o carte; dar atât este suficient pentru a ilustra principiul folosirii Bibliei ca manual și îndrumător în studiul istoriei.

LEGEA

Legea este un subiect care trebuie neapărat să fie studiat în școlile creștine; iar Biblia trebuie să fie unicul manual – nu este vorba de lege în felul în care termenul este folosit și înțeles în general de avocații și judecătorii curților pământești de judecată; ci în felul în care termenul este folosit și înțeles de Judecătorul din Curtea de judecată a cerului – legea așa cum există ea în principiile divine ale dreptății și neprihănirii: legea așa cum este implicată în vina și îndreptățirea omului, în păcatul și iertarea omului.

Acest studiu este esențial pentru a învăța tineretul principiile conduitei zilnice. Este dureros să vezi indiferența creștinilor declarați față de principiile dreptății și neprihănirii de zi cu zi dintre om și om, deși ele sunt prezentate în mod clar în Scripturi, îndeosebi în cărțile Exod, Levitic și Deuteronom.

Adevărul este că fiecare creștin ar trebui să citească Exod 20-24, Levitic 19, 25, și cartea Deuteronomului, să le citească mereu și mereu, doar pentru a învăța principiile de zi cu zi ale dreptății și comportării oneste și curate; și să le citească până când aceste principii devin însăși viața lui; apoi să citească și să recitească predica de pe munte, și primele opt capitole împreună cu capitolele de la doisprezece la paisprezece din Romani. Toate acestea pentru a studia legea ca atare, în principiile fundamentale ale legii care trebuie să se manifeste în conducerea treburilor zilnice care apar în viața și în ocupațiile creștinului. Fiecare creștin, și mai ales fiecare creștin care ocupă o poziție de răspundere sau de încredere în instituțiile sau afacerile fie ale lui Dumnezeu fie ale oamenilor, ar trebui să citească mereu și mereu aceste porțiuni din Scriptură. Aceste principii insuflăte cu credincioșie în mințile tinerilor în școală, și gravate pe inimile lor, vor fi de o mie de ori mai valoroase atât pentru ei cât și pentru lume, decât pot fi toate legile omenești din lume.

LOGICA

Logica trebuie să fie studiată în școlile creștine. Iar singurul manual trebuie să fie Biblia; nu logica lui Aristotel sau a oricărui alt om; nu logica formală ce se găsește în cărți, ci logica descoperită în gândirea divină pe care o întâlnim în Biblie. Cu alte cuvinte, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie studiat până când gândurile din Cuvânt vor deveni gândurile aceluia care studiază; până când gândirea, logica, Cuvântului lui Dumnezeu va fi gândirea lui; până când însăși mintea care a dat Cuvântul lui Dumnezeu va deveni mintea lui.

Doar aceasta este logica creștină. Și doar un astfel de studiu este studiul logicii creștine. În acest studiu, Biblia este nu doar manualul, ci și cartea de studiu. Fiindcă, este posibil de găsit o logică mai dreaptă, o gândire mai sănătoasă, decât în gândirea divină? Și oare, Autorul rațiunii nu i-a invitat pe toți oamenii, „Veniți, să judecăm ÎMPREUNĂ” (trad. KJV)? Ce invitație mai binecuvântată, ce onoare mai înaltă, ce perspectivă mai grandioasă decât aceasta putea fi pusă înaintea unei minți raționale?

Nu ne-ar ajunge timpul să luăm în discuție fiecare subiect din domeniul adevăratei cunoașteri și educații; nu putem spune totul despre Biblie ca adevărată carte de educație. Dar sperăm din tot sufletul ca lucrurile prezentate în aceste pagini să atragă atenția, și să întoarcă loialitatea creștinilor spre Biblie în adevăratul ei loc în educație. Fiindcă este cu totul adevărat că nimic din lumea aceasta nu poate crea capacitate mintală și nu poate da putere intelectuală așa cum o face studierea Cuvântului lui Dumnezeu, pentru care pledăm în cartea aceasta.

Unul dintre modurile de apărare prezentate în favoarea studierii „clasicilor” păgâni, având în vedere imoralitatea lor de fond, este acela că „ideea nu este ca studentul să prindă

filozofia, sau învățătura din literatura aceasta; ci studiul este folosit în primul rând ca mijlocul cel mai bun de dezvoltare a minții, de creare a vigoriei mintale, de creștere a puterii intelectuale.” Să admitem pentru moment validitatea acestui argument. Studentul este condus prin acest studiu pentru a fi format spre desăvârșirea lui. Să presupunem imposibilul, că reușește să-și scoată din minte substanța imorală a materiei studiate; și că a primit beneficiul deplin al puterii acestui studiu de a crea capacitate. Care trebuie să fie rezultatul? – O capacitate superioară; dar ce este în aceasta? El are capacitate, dacă vreți, dar în ce privește binele real, este goală. Și nimeni să nu uite că în ce privește omul așa cum este în lume, și mai ales în zilele noastre, fiecare măsură de capacitate creată ce nu este umplută cu ceea ce este bun, în mod inevitabil va fi ocupată de ceea ce nu este bun. În aceasta constă caracterul fatal al propunerii ca anii din perioada cea mai receptivă și formativă din viața tinerilor să fie petrecuți în mare parte cu scrieri literare ce sunt în esență imorale, (sperând ca) totuși imoralitatea care este însăși miezul literaturii să nu se cuibărească în mințile lor! Lucrul acesta nu este posibil mai mult decât este posibil să-ți pui în sân cărbuni aprinși fără să te arzi, sau să lucrezi cu smoală fără să te murdărești.

Adevărata filozofie a educației este de a dezvolta capacitatea doar odată cu binele; și să nu fie dezvoltată mai repede decât poate fi umplută cu ceea ce este bun, folositor și practic. Fie ca creștinii să se țină doar de educația care va pune în mințile lor numai ceea ce este bun, adevărat, de folos și practic. Biblia ca temelie a întregii educații și manualul fiecărei ramuri de studiu, va furniza aceasta. Iar filozofia acestui fapt este următoarea: educația creștină, adevărata educație, este prin credință. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Pe măsură ce credința aceasta care vine prin Cuvântul lui Dumnezeu este exercitată în Cuvântul lui Dumnezeu și pe Cuvântul lui Dumnezeu, ea „se mărește

nespus de mult,” dezvoltând astfel capacitatea. Pe de altă parte, neprihănirea lui Dumnezeu se descoperă în fiecare grad al exercitării și dezvoltării credinței „din credință în credință.” Iar neprihănirea lui Dumnezeu este un principiu extensibil. Astfel capacitatea se dezvoltă și din această parte. Capacitatea se dezvoltă dinspre partea individului prin exercitarea și creșterea viguroasă a credinței, precum și dinspre partea lui Dumnezeu prin puterea de dezvoltare a neprihănirii lui Dumnezeu descoperită la fiecare nivel al creșterii viguroase a credinței. Aceasta, fără să existe grad de capacitate dezvoltat care să nu fie umplut până la refuz cu ceea ce este bun și adevărat la modul absolut. Toate acestea sunt împlinite prin Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia rămâne astfel cea mai mare putere educațională din lume. Iar textul din Scriptură care exprimă principiul este cel din Col. 1: 9, 10: „Nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți (să fiți umpluți – Fidela) de cunoștința voii Lui, în orice fel de înțelepciune și de pricepere duhovnicească, pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu.” „Umpluți” și totuși „crescând,” mereu „umpluți” și mereu „crescând,” până când ajungeți „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” Astfel, Biblia ca bază a întregii educații are adevărata filozofie în ea.

Educația creștină este mai mult decât cultivarea laturii intelectuale a omului: este cultivarea laturii morale mai presus de orice, iar cultivarea laturii intelectuale la un nivel cât mai înalt posibil este doar tributară celei morale supreme. Nu este nici cultivarea doar a laturii intelectuale și a celei morale: este la fel de mult și cultivarea laturii fizice. Iar aceasta, la fel, tributară atât celei intelectuale cât și celei morale. Moralitatea este unica securitate în educație. Iar creștinismul este singura adevărată moralitate. Educația creștină, de aceea, este cultivarea simetrică și la nivelul cel mai înalt posibil a fiecărei

facultăți, - fizice, intelectuale și morale – pentru a proslăvi pe Dumnezeu pe pământ, și pentru a termina lucrarea pe care a dat-o creștinilor de făcut.

Într-o zi scriitorul și un licențiat al unei universități de renume, care pe vremea aceea era și editor al unei reviste vestite în Statele Unite, discutau împreună despre principiile și viziunea despre educație pe care le prezentăm acum în cartea aceasta. Când a înțeles clar principiul, licențiatul universitar în același timp și editor, a exclamat: „Păi, cu un astfel de sistem în plină funcțiune, fiecare școală a dumneavoastră va fi o universitate, și fiecare profesor va fi un geniu – trebuie să fie așa.”

Este adevărat. Când creștinii primesc cu adevărat viziunea lui Dumnezeu despre educație, și o pun în aplicare în Duhul și puterea lui Dumnezeu, este adevărat că fiecare școală creștină va fi o universitate. Nu va purta această denumire, fiindcă acei creștini își vor privi cu modestie abilitățile și realizările lor; dar va fi așa. Având Cartea universală drept manual; având însuși universul drept carte de studiu; având Învățătorul universal drept Conducător al fiecărei școli; și având profesori călăuziți și învățați de Duhul universal; ce poate fi o astfel de școală dacă nu o adevărată universitate? Cea mai mare considerație în toate acestea este că în felul acesta studentul încontinuu trăiește, gândește, umblă și lucrează împreună cu Dumnezeu. Chiar și numai aceasta este o universitate.

¹Un alt defect remarcabil și primejdios în studierea literaturii engleze este acela că de la adevărata studiere a ei a degenerat la studierea și înălțarea omului care a scris-o. Este o pierdere din vedere a adevăratului scop al studierii literaturii, chiar și când oamenii studiați și înălțați sunt demni de o astfel de

remarcare; dar în multe cazuri oamenii aceștia sunt cu totul nedemni de a fi aduși în atenția tinerilor în legătură cu aceasta.

²Richard G. Moulton, profesor de literatura Engleză la Chicago University, „*The Literary Study of the Bible*”, prefață, p.12.

³„*Modern Reader's Bible*,” Isaia, prefață p.24.

De ani de zile s-au adus și se aduc plângeri serioase față de lipsurile din întregul sistem de educație în felul în care este condus, în toate clasele până la universitate și seminarul teologic. Aceste plângeri nu sunt făcute doar de niște critici cârcotași, ci de educatorii cei mai de seamă și mai responsabili din întreaga țară. Una dintre revistele cele mai vestite – *The Cosmopolitan* – a publicat o serie de articole pe timp de un an de zile, punctând defectele serioase din sistem, sub semnificativa întrebare, „Oferă educație, educația la nivel de colegiu?” Articolele au fost scrise de personalități recunoscute în educație. *The Outlook*, una dintre publicațiile săptămânale religioase de seamă din țară, are multe de spus în aceeași direcție. *The Ladies' Home Jurnal*, în stilul încântător și cuceritor al editorului ei, nu s-a sfiit să dea sfaturi bune și sănătoase în această problemă. Președintele Universității Harvard, dl. Eliot, unul dintre educatorii de seamă nu doar din Statele Unite ci din lume, fiind în situația de a vorbi ca o autoritate în domeniul subiectului, a făcut-o în termeni deloc nesiguri: în remarci adresate către educatori prin care arăta că „defectele și eșecurile din educația americană, precum și dezamăgirile legate de rezultatele acesteia, au fost multe și dureroase”. Până și Senatul Statelor Unite a fost obligat să ia cunoștință de subiect, și aceasta cu rezultate dezamăgitoare.

Iată prezentate aici câteva extrase semnificative. La întâlnirea anuală a Connecticut State Teacher's Association din New Haven, din data de 17 oct., 1902, Președintele Eliot, de la Harvard, a emis o adresă prin care „solicită acordarea de mai multe fonduri pentru educație în Statele Unite pe motivul că „lipsurile și neajunsurile din educația americană, precum și dezamăgirile legate de rezultatele acesteia, au fost multe și

dureroase”. Următorul extras este un sumar, redat în propriile lui cuvinte, al dovezilor neajunsurilor educației populare.

1. Beția – „De mai mult de două generații ne luptăm cu viciul barbar al beției, dar încă nu am descoperit o metodă care să aibă succes în tratarea acesteia. Legislația statelor a fost schimbătoare și nesigură în ce privește semnificația morală.

În unele state ale Uniunii am depins de o legislație prohibitorie, dar înțelegerea populației nu a fost suficientă pentru a impune o astfel de legislație sau pentru a o înlocui cu una mai bună.”

2. Jocurile de noroc – „Persistența jocurilor de noroc în Statele Unite este un alt lucru descurajator pentru susținătorii educației populare, fiindcă jocurile de noroc sunt o formă extraordinar de lipsită de inteligență de excitare a plăcerilor. Este un viciu care stăpânește printre toate popoarele sălbatice, dar la un popor cu un grad moderat de cultivare a inteligenței, foarte puțină prevedere și cel mai slab simț al responsabilității ar trebui să fie suficiente pentru a le eradica.”

3. Guvernare proastă – „Trebuie să fie mărturisit că rezultatele sufragiului universal nu sunt în toate privințele ceea ce ar trebui să așteptăm de la un popor despre care se presupune că a fost pregătit la școală pentru o exercitare inteligentă a dreptului de vot. Am descoperit pe urma unei observări efective că sufragiul universal produce adesea o guvernare proastă, mai ales în marile orașe.”

4. Crima, bandele și acte de dezordine – Este o ocară pentru educația populară faptul că actele criminale de violență cele mai grave sunt comise în mare număr peste tot în Statele Unite, în statele mai vechi la fel ca în cele noi, de către indivizi și de către bande, fără nicio teamă de pedeapsă. Populația produce un număr considerabil de spărgători, tâlhari, insurgenți, linșatori și ucigași, și nu este suficient de inteligentă pentru a-i reduce sau pentru a-i extermina pe acești criminali.”

5. Lectura de proastă calitate – „Natura lecturilor zilnice furnizate publicului american permite mult temei pentru descurajare.” „De vreme ce unul dintre rezultatele neprețuite ale educației este gustul pentru o lectură bună, faptul că oamenii cumpără mii de tone de scrieri cu caracter efemer, care nu sunt o lectură bună nici în formă nici în conținut, arată că marele obiectiv al educației populare nu a fost atins.”

6. Teatrul public – „Gustul publicului este format pentru spectacole triviale, pentru teatrul burlesc, pentru vodevilul vulgar, bufonadă și melodrame, iar scena prezintă prea adesea spectatorilor impasibili scene și situații de un gen nesănătos.”

7. Înselătorii medicale – „Americanii ... sunt cei mai mari consumatori de doctorii brevetate din lumea cunoscută, și cei mai creduli clienți pentru tot soiul de ‚vindecători’ și femei vindecătoare, și pentru tot felul de arte inedite de vindecare.”

8. Greve ale muncitorilor – „Că se produc din ce în ce mai frecvent greve muncitorești, și sunt din ce în ce mai răspândite, este o altă dezamăgire serioasă în ce privește rezultatul educației populare. Așa cum am văzut cu toții în ultima vreme, se recurge la grevă din motive care nu sunt aduse la cunoștința publicului, sau cel puțin nu sunt făcute publice decât după ce are loc greva.”

În ce privește „procesul educațional din timpul nostru” – procesul predominant „sceptic, analitic, critic, de cercetare și investigare;” procesul în care „îndoiala este pedagogul ce conduce elevul la cunoaștere;” *The Outlook* din 21 aprilie, 1900, remarcă:

„Studiază corpul uman? – Disecția și anatomia sunt bazele studiului său.

Chimia? – Laboratorul îi furnizează mijloacele de analiză și cercetare în domeniul substanțelor fizice.

Istoria? – El chestionează declarații care nu au mai fost chestionate până atunci, scormonește biblioteci pentru a găsi surse autorizate în volume vechi și în documente încă și mai vechi.

Literatura? – Poemul pe care l-a citit doar pentru că i-a plăcut, acum îl pune sub disecție, se întreabă dacă este frumos în realitate, de ce este frumos, cum ar trebui clasată metrica acestuia, cum au fost construite figurile lui de stil.

Filozofia? – Își supune conștiința unui proces de vivisecție în strădania de a dobândi certitudine în cunoașterea fiziologiei și anatomiei spiritului uman, dacă ar putea să-l aducă într-un laborator în care să învețe despre constituenții chimici ai acestuia.

În același timp, procesul constructiv și sintetic este pus pe un loc secundar, sau pierdut cu totul din vedere.

Studiază medicina? – El dă mai multă atenție diagnozei decât terapiei, analizării bolii decât modului în care să o învingă.

Legea – Își petrece mai mult timp analizând cazuri decât dezvoltând putere de a înțelege marile principii și de a le aplica în administrarea justiției în variate condiții.

Clasicii? – Este ceva neobișnuit dacă până la absolvire nu a petrecut mai multe săptămâni cu sintaxa și cu gramatica limbii decât cu orele dedicate dobândirii și aprecierii gândirii și spiritului marilor autori clasici. Pe drept și bine s-a spus despre studentul modern că acesta nu studiază gramatica pentru a-l înțelege pe Homer, ci îl citește pe Homer pentru a învăța gramatica limbi grecești.

Studiul său istoric i-a oferit date, evenimente, o hartă istorică mentală; probabil i-a dat și puterea savantului de a face deosebire între adevărat și fals, între istorie și mit în legendele antice; dar nu sunt mulți cei cărora le-a dat înțelegerea semnificației evenimentelor, o cuprindere a lor, sau măcar vreo

lumină nouă asupra adevăratului înțeles al vieții omului pe pământ.

Studiază filozofia? - Este fericit dacă, drept rezultat al analizei sale asupra propriei conștiințe, nu a devenit morbid față de propria lui viață interioară, sau nu a dobândit un scepticism cinic față de viața interioară a altora.

Fără îndoială rezultatele dezastruoase ale unui proces analitic prea exclusiv și ale unui spirit critic prea exclusiv se văd în domeniul eticii și religiei.

Având același spirit, aplicând aceleași metode în investigarea religiei, Biblia devine o simplă colecție de literatură antică, ale cărei izvoare, structură și forme literare le studiază, dar al cărei spirit îl uită, cel puțin în perioada în care o studiază. Închinarea devine un ritual căruia el îi investighează originea, creșterea și dezvoltarea, însă pierde cu totul din vedere adevărata ei semnificație ca expresie a căinței, recunoștinței și consacrării. Credința este o serie de dogme cărora le trasează dezvoltarea biologică; sau o formă de conștiință a cărei relație cu acțiunea creierului el o cercetează; sau căreia caută să îi reconstituie creșterea din stările primare prin procese evolutive, uitând în același timp care este însemnătatea experienței însăși ca o realitate prezentă în viața umană, ce forță și semnificație vitală posedă ea.

Vivisecția este aproape sigură mai curând sau mai târziu; iar subiectul ei, fie că este vorba de o floare, un corp, un autor, sau o experiență, de obicei moare sub scalpel. Acesta este motivul pentru care atât de mulți studenți din școală, academie, și colegiu, în timp ce dobândesc o educație, își pierd nu doar teologia, ceea ce probabil nu este mare pierdere, dar își pierd religia, ceea ce este o pierdere ireparabilă.”

Orașul Washington este recunoscut a avea cele mai bune școli și cel mai bun sistem școlar din Statele Unite. Însă au ajuns atâtea plângeri la Comitetul Senatului Statelor Unite din Districtul Columbia, privitor la munca depusă în aceste

școli, încât Senatul a numit un comitet pentru a investiga întreaga problemă. Următoarea notiță despre raportul lor către Senat, publicată în suplimentul literar al *New York Times*, din 23 iunie, 1900, sub titlul „Queer School Work”, va sugera ce a găsit acest comitet:

„S-a făcut o cercetare pentru a afla care a fost starea elevilor la intrarea lor în învățământul liceal la vârsta medie de paisprezece ani. În acest punct ei aveau toată școlarizarea pe care era de așteptat să o fi primit în aritmetică. Ei studiaseră istoria țării lor pe timp de cinci ani; și se credea, după spusele mandatarilor, că erau ,capabili să aranjeze în mod corect aproape orice frază în limba engleză.’ În mod practic ajunseseră la limita avantajelor pe care marea grupă de copii din orice oraș mare le poate obține din școlile publice, și se presupunea că erau gata pentru o învățătură ,superioară’ pe care numai o mică parte dintre acești copii își pot permite să o primească.

Se pare că despre metodele de predare din Washington se presupune că au un caracter deosebit de avansat, și sunt ,cele mai bine adaptate pentru instruirea minților copiilor și tinerilor, pentru a-i învăța să gândească și să se exprime în mod clar.’ Încă din clasa a cincia, pe când copiii au în jur de zece ani, se pune accentul pe ,puteri și rădăcini, măsuri de suprafețe, măsuri de volume.’ Istoria a fost învățată în așa fel încât ,copilul a posedat o viziune clară, legată, secvențială, asupra întregului subiect selectat.’ În învățarea limbii engleze, procesul este descris astfel:

„Munca din clasa a patra, de a stabili bazele unei fraze, a fost continuată, copiii fiind deprinși cu fraze din ce în ce mai dificile; ideea afirmată era despărțită pe bucăți, în funcție de identitate, condiție, loc, timp, mărime, etc., și acțiune; și în cele din urmă ideea era analizată după elementele ei. Aici copilul începea studiul despre părțile vorbirii, pe lângă faptul că i se cerea să cunoască fraza – ca întreg, părțile ei, bazele,

modificările, afirmațiile – dacă era afirmativă, potențială, absolută, etc., și ce anume afirma.’

Rezultatul examinărilor, care au fost elaborate de Civil Service Comission, a fost în mod clar descurajator. În aritmetică, unde nu s-a cerut nimic în afară de cunoașterea celor patru reguli și fracții fundamentale, elevii doar a unei singure școli, în jur de 350 din 1300, au atins media de 70 la sută, cea mai mică cu care pot fi admiși pe lista eligibilă pentru o muncă clericală de rând, în timp ce mai puțin de 30 la sută din toate școlile au atins media aceasta, și numai 7 la sută au reușit să marcheze 90 la sută, care este media celor ce reușesc să intre în slujbă. Întrucât școlarizarea în aritmetică s-a terminat, aceasta este o slabă performanță.

La istorie a fost încă și mai rău. Doar 3,6 la sută au atins 90, numai 19 la sută au atins 70, iar media totală a fost de numai 53,1 la sută. Una dintre întrebările puse a fost următoarea: „Redați o scurtă relatare despre Puritani, sau despre Peregrini (Părinții Peregrini – n.tr.), prin care să arătați de ce s-au numit așa, din ce țară au venit, motivul pentru care au emigrat, unde s-au stabilit, și unele dintre trăsăturile lor caracteristice, obiceiuri și datini.”

Unele răspunsuri au aruncat lumină asupra ,viziunii clare, legate, secvențiale despre subiect’, pe care mandatarii indulgenți se așteaptă să o dobândească elevii. Spre exemplu:

„Peregrinii au fost denumiți peregrini deoarece ei au peregrinat și au călătorit.’

„Peregrinii s-au rugat pentru providența care uneori le era acordată.’

„Exilații din Anglia au fost denumiți Peregrini după coasta muntoasă din Plymouth pe care au debarcat.’

„Peregrinii au atins țărmul la Plymouth rock primăvara devreme cu o corabie mică denumită May-Flower. Când au coborât aici erau puțini la număr. Pentru că vremea le-a fost potrivnică, mulți au murit. Hainele lor nu au fost destul de

groase pentru iarnă, iar adăpostul lor nu îi proteja de frig, de vânt, de ploaie, de zăpadă, ca să nu intre înăuntru.’

Răspunsurile acestea ne ajută să ne dăm seama de abilitatea dobândită de elevi de ,a aranja repede aproape orice frază englezească’, la fel cum ne ajută și variatele moduri de a scrie nume de state. Florida apare ca Florda, Florido, Florada, Floridy, și floriday. Massachusetts devine pe rând Masachusettes, Massachuesettes, Masschusetts, Masschusettes, Massachtusettes și Massachewsettes.

Nu dorim să condamnăm întregul sistem de învățământ din Washington pe baza acestui raport: acesta nu revelează destul despre el. Suntem foarte conștienți de ingeniozitatea diabolică a stupizeniei de care sunt uneori capabili chiar și copii bine învățați. Dar îndrăznim să afirmăm despre copiii din stat, arătat fiind de faptele pe care le-am citat, că nu sunt subiecți potriviți pentru instruire ,mai înaltă’, și că până când rezultatele efortului depus în anii de până atunci sunt mult mai bune, banii și energia cheltuite pentru această instruire mai înaltă sunt risipă – ba chiar mai rău.”

Dacă așa este raportul despre munca educațională în presupusul cel mai bun sistem școlar din Statele Unite, cum trebuie să fie în cel mai rău! Că aceasta este probabil o expunere reală, este confirmat de faptul că, în 1900, Columbia University s-a văzut constrânsă să pună în curriculumul ei manualul de *common spelling-book (to spell* - a pronunța pe litere cuvântul în modul în care se scrie – n.tr.), din cauza inabilității barbare de a scrie corect, după cum s-a văzut din foile matricole ale absolvenților de colegiu care s-au înscris pentru admitere.

Un colaborator al *Outlook* a spus în anul 1899 despre nevoia unui „sistem mai bun de educație” în țara aceasta că:

„Trebuie să existe în țara aceasta un sistem mai bun de educație, un sistem care să fie mai aproape de realitatea vieții, și care să pregătească pentru viață în loc să-i lase nepregătiți.

Trebuie să existe în școlile noastre normale ceva care să producă respectul de sine, și acel respect față de alții care este o parte a adevăratului respect de sine; ceva care să dezvolte credințioșia la fel ca inteligența și mândria de a munci; ceva care să facă legătura între cap și mâini prin legături ce nu se pot rupe. Știința casnică și instruirea manuală din școli va da în mod gradat un respect mărit față de munca manuală, și odată cu acest respect se va vedea o mai mare răspândire a muncii manuale; fiindcă în prezentul sistem este nevoie atât de angajatori cât și de angajați.

O femeie inteligentă și multilaterală a remarcat recent față de mine că Regina Victoria ar fi fost o femeie mai bună dacă și-ar fi făcut patul zilnic. Cât timp nu este ceva practic ca reginele să își facă patul, sau ca președintele Statelor Unite să își taie singur lemnele, niciodată nu va fi credințioșie, respect și înțelegere din partea muncitorilor, decât dacă se vede și în angajatori aceeași atitudine față de muncă.”

Același gând și nevoia unei educații pentru o muncă productivă a fost subliniată în anul 1901 prin introducerea în Camera Reprezentanților în Congres, a următorului:

„PROIECT DE LEGE

Pentru stabilirea unui sistem general de educație pentru o muncă productivă pe teritoriile Statelor Unite și al insulelor dependente.

Să fie elaborat de Senatul și Camera Reprezentanților Statelor Unite ale Americii în Congresul reunit: Ca în toate teritoriile supuse jurisdicției exclusive a Statelor Unite, incluzând districtul Columbia și insulele recent atașate, să fie instituit un sistem de educație primară pentru munca productivă; pentru ca la sfârșit toți copiii să devină inteligenți, îndemânatici, eficienți și în stare să se întrețină singuri.

Secțiunea 2. – Ca în aceste școli să fie predate în mod practic agricultura și meseriile obișnuite ale vieții civilizate

tuturor tinerilor cu vârsta cuprinsă între treisprezece și optsprezece ani. Instruirea să includă științele care stau la baza acestor meserii, și fiecărui elev să i se ceară să lucreze cu mâinile sale nu mai puțin de patru ore pe zi sub conducerea unor astfel de școli dotate cu ferme adecvate, clădiri și o forță competentă de profesori. Ca astfel de școli să nu plătească taxe, și ca toți elevii să muncească cu mâinile lor patru ore zilnic, cinci zile pe săptămână, pe durata școlarizării.”

Despre nevoia și valoarea acestora, Prof. Edward Daniells, din Washington, D.C. A scris astfel:

„Acest sistem ne va costa milioane, dar foarte repede ne va înapoia înzecit. Ignoranța este un blestem pentru țară! Nu o ignoranță în ce privește cărțile, ci acel fel de ignoranță mult mai periculos, înveșmântată în vanitatea unei culturi superficiale, care pozează drept învățătură și înșală masele! Vechiul sistem călugăresc și-a avut vremea lui; ce a fost bun în el s-a pierdut odată cu creșterea mușchilor și mușcăturilor de peste veacuri. Mentalitatea copiilor este oprită din creștere, pipernicită, și înăbușită. În orașe s-a trecut deja la studierea naturii, la munca manuală, și s-au adus încă unele ușoare îmbunătățiri. Dar tinerii de la țară cresc într-o sălbăcie fără speranță în multe dintre state.”

Subliniind „Nevoile Educației Publice Americane” în scopul de a o scăpa de „multele și dureroasele ei lipsuri și neajunsuri,” într-o adresă publică emisă în fața Rhode Island Institute of Instruction, pe data de 23 oct. 1902, președintele Eliot a cuprins atât de admirabil întreaga situație încât nu putem face mai bine decât să prezentăm punctele principale din adresa aceasta.

CLĂDIRI ȘI TERENURI PENTRU ȘCOLI

El a îndemnat să se acorde mai multe fonduri, iar acești bani să fie cheltuiți prioritar pe construirea de clădiri pentru

școli pe cât posibil cât mai bine protejate împotriva incendiilor, și cât mai sigure din punct de vedere sanitar. Pentru această țintă finală, el a oferit următoarea sugestie înțeleaptă:

„Toate coșurile, conductele și boxele destinate primirii și transportului aerului rece sau cald, să fie construite și dispuse în așa fel încât interioarele lor să poată fi curățite. Oricine a examinat cu o lupă extraordinara depunere de materii animale și vegetale acumulată pe o foaie de hârtie de prins muște plasată într-o încăpere răcoroasă, în orice anotimp al anului când pământul nu este acoperit cu zăpadă, va susține din toată inima această prescripție. Observarea acestor reguli, desigur, va solicita mai mult pe lângă cheltuielile inițiale cu clădirile școlilor, dar va diminua costul de întreținere.”

În ce privește terenurile școlii, el a prezentat frumoasa idee:

„Fie în oraș sau la țară, fiecare clădire de școală să fie înconjurată de un spațiu larg deschis, o curte sau o grădină care să fie menținută cu îngrijire și decorată cu arbuști și flori.”

SĂNĂTATEA ELEVILOR

După îmbunătățirea aceasta adusă clădirilor și curților școlilor urmează îmbunătățirea adusă controlului sanitar și administrării școlilor. Controlul acesta necesită serviciile unor medici pricepuți, iar un astfel de medic să fie în mod oficial atașat fiecărei școli mari. Să fie de datoria lui de a veghea asupra bolilor contagioase, de a preveni întoarcerea prea repede la școală a copiilor care au suferit de astfel de boli, de a avea grijă de ochii copiilor ca să nu și-i îmbolnăvească în urma cititului sau scrisului în poziții greșite sau la lumină slabă, să dea sfaturi legate de corectarea defectelor corporale remediabile oricărui copil aflat sub supravegherea sa, să dea sfaturi pentru acasă legate de dieta și somnul copiilor a căror

nutriție este vizibil deficitară, și, pe scurt, să fie protectorul, sfătuitorul și prietenul copiilor și a părinților acestora în ce privește sănătatea, creșterea normală și conservarea tuturor simțurilor în stare bună.

O astfel de supraveghere medicală a copiilor școlari va fi costisitoare, dar va fi cea mai recompensatoare cheltuială școlară pe care ar putea-o face o comunitate; chiar și din punct de vedere productiv sau comercial, fiindcă nimic nu slăbește bunăstarea și productivitatea unei comunități cum o face boala și dizabilitatea sau moartea prematură. La fel ca în cazul indivizilor, și în cazul națiunii sănătatea și vigoarea sunt bazele productivității și prosperității.”

EDUCATORI MAI BUNI

„Următoarea țintă pentru cheltuielile suplimentare sunt profesori mai buni. Desigur, profesorii trebuie să cunoască bine subiectele pe care le predau; dar aceasta nu este suficient nicidecum. Fiecare profesor ar trebui să cunoască de asemenea cele mai bune metode de a-și preda materiile. Până acum profesorii colegiilor au putut să creadă că a cunoaște subiectul de predat era o calificare suficientă pentru a fi educator; dar toate colegiile, la fel ca toate școlile, au suferit pierderi nemăsurate ca rezultat al acestei amăgiri.”

METODE MAI BUNE DE PREDARE

Odată cu profesorii mai buni, vor apărea numeroase alte îmbunătățiri, ca de exemplu o metodă mai bună de predare a literaturii și istoriei, o instruire mai bună în biologie și geografie, aceste studii de istorie naturală fiind urmate de elevi în aer liber la fel ca și în sălile de clasă.

Am insistat în altă parte ca toate spațiile publice deschise, fie parcuri în natură, păduri, plaje, parcuri în orașe,

grădini, sau alei, să fie utilizate pentru instruirea copiilor din școlile publice de către profesori capabili să le trezească interesul pentru fenomenele vieții vegetale și animale. Dar aceasta înseamnă cu totul alt fel de profesori în școlile normale.

Învățarea geografiei în aer liber este o formă plăcută de instruire; dar este nevoie de un educator care să posede din plin principiile fiziografiei, și să cunoască modul de a ilustra aceste principii la scară mică în rigole, pâraie, șanțuri, viroage, pantele și culmile dealurilor.

Un studiu al naturii de acest fel de dorit a fost introdus deja în școlile americane; dar nu s-a insistat suficient asupra lui din partea școlilor. Este nevoie mult mai mare de acest fel de studiu, începând cu grădinițele și până în învățământul superior.”

PROGRAME MAI BUNE

O îmbunătățire cu mai multă cheltuială adusă școlilor publice, dar una foarte necesară, este îmbogățirea programei școlare pentru vârstele cuprinse între nouă și paisprezece ani, și introducerea selecției între studii începând de la vârsta de zece ani. Dacă nu se va face aceasta, și nu se va face repede, școlile publice vor înceta să fie frecventate de către copiii americanilor înstăriți. Școlile private și dotate oferă ocazia învățării de limbi străine, spre exemplu, începând de la vârsta de zece ani, sau chiar mai devreme; și oricine știe că aceasta este vârsta la care se începe studiul limbilor străine, fie ele antice sau moderne. În orașele mari pare a fi deja decis că școlile private și dotate primesc copiii tuturor părinților care își pot permite să plătească taxele. Unul dintre motivele pentru acest rezultat este acela că programele școlilor publice sunt net inferioare față de programele școlilor private și bine dotate; și că ele sunt inferioare în chiar această privință – că au o plajă

de studii prea limitată pentru vârstele cuprinse între nouă și paisprezece ani. Desigur, nu este de dorit ca fiecare copil în parte să urmeze o mare varietate de studii; dar este esențial ca fiecare copil în parte să aibă acces la o varietate de studii.”

INSTRUIREA MANUALĂ

În multe locuri risipite din Statele Unite s-a demonstrat deja în mod perfect că instruirea manuală și instruirea în domeniul artelor și meseriilor sunt în primul rând valoroase ca mijloace de instruire mintală și morală, și, în al doilea rând, sunt de folos pentru individ în vederea obținerii unui mijloc de trai, iar pentru națiune pentru dezvoltarea propriilor ei industrii. Din acest motiv, școlile pentru învățarea muncii manuale, școlile superioare pentru învățarea artelor mecanice precum și școlile de meserii ar trebui să devină obișnuite în cadrul sistemului școlar american; iar școlile normale și colegiile ar trebui să ofere instruire opțională în aceste domenii, și toți profesorii din școlile publice ar trebui să le înțeleagă. Se va cheltui mai mult cu astfel de școli decât cu școlile care nu vor necesita aparatură mecanică și nici serviciile unor mecanici buni pe post de instructori; dar nu există îndoială că ele vor înapoia cu promptitudine costurile lor comunității care le întreține.”

ȘCOLI DE VACANȚĂ

Școlile de vacanță și-au demonstrat de asemenea utilitatea în orașe precum și în localitățile mai mari. Cele mai bune astfel de școli oferă instruire în munca manuală atât pentru băieți cât și pentru fete, învățându-i să muncească, fiind binevenite pentru părinți și pentru copii. Ele combat cu eficiență metoda greșită a vacanțelor lungi pentru copiii care nu pot scăpa de străzile și locuințele aglomerate din orașe. De

fapt, experiența recent câștigată în școlile de vacanță din orașe și în cursurile de vară ale colegiilor și universităților, dovedește că lungă vacanță de vară, de nouă până la treisprezece săptămâni, nu este nicidecum necesară pentru sănătatea copiilor școlari sau a studenților maturi. Metoda cea mai bună este de a păstra copilul în formă tot timpul anului cu ajutorul unor pauze frecvente în timpul orelor de școală, jumătăți de zile libere de două ori pe săptămână, și ocazional pauze de o săptămână.

Apoi, vacanța școlară din vară să ofere o varietate distinctă de munci în cadrul unor subiecte diferite de cele urmate în restul anului; deoarece copiii și adulții la fel, se odihnesc foarte bine doar schimbând munca. Spre exemplu, profesorul competent de colegiu poate căuta cu adevărat să schimbe aerul și locul pe timpul vacanței de vară, dar aceasta în scopul de a face în condiții avantajoase un fel de muncă intelectuală diferită de munca aceea care îl preocupă în timpul anului școlar, și nu cu intenția de a-și ține mintea goală sau inertă.

Mai mult, școlile de vacanță din cartierele sărace ale orașelor construite aglomerat sunt pur și simplu refugii față de mizeria fizică și de pericolele morale ale străzilor. Este evident că școlile de vacanță pe o scală adecvată vor fi surplusuri serioase pentru cheltuielile școlare ale unui oraș sau orașel mai mare; fiindcă ele necesită serviciile unui corp suplimentar de educatori, și ele necesită aparate, materiale și servicii suplimentare. Este la fel de evident că aceste școli sunt de urgență necesare unei mari părți din populație, din motive care sunt simultan fizice, mintale și morale.”

ELEMENTUL RECREATOR AL BISERICII

Nu se poate spune despre biserică și despre slujitorii ei că au urcat în ochii opiniei publice de la Războiul Civil

încoace. Controlul ei asupra educației s-a diminuat în mod clar. În anumite ramuri ale ei pare să se țină de metafizica arhaică și de imaginații poetice morbide; în altele înclină în aparență să se refugieze în decoruri, pompe, costume și ceremonii. Ca întreg, ... s-a arătat puțin dispusă să se bazeze pe intensă realitate a sentimentelor universale la care a apelat Isus, sau să meargă înapoi la predicarea simplă a evangheliei frățietății și unității – a iubirii față de Dumnezeu și față de om. Astfel, biserica în întregime în zilele noastre nu are nicio influență asupra milioaneilor de concetățeni ai noștri – fie că e vorba de evrei sau creștini protestanți ori catolici.

Mai credem că biserica voluntară este cea mai bună dintre biserici; deoarece o religie acceptată sub constrângere, în realitate nu este religie pentru sufletul individului, fie că este un ornament social sau un suport pentru stat. Totuși, deși credem astfel, trebuie să admitem că biserica voluntară în Statele Unite nu are autoritate asupra unei largi și crescânde părți din populație.

Nu printr-o greșală reală din partea noastră, ci dintr-un fel de incapacitate negativă, legislația, curtea de justiție și biserica par să treacă printr-o tranziție care le slăbește în mod temporar puterile ... Pentru a îndrepta și vitaliza legislațiile, curțile de justiție, și bisericile, ce agenție este atât de promițătoare ca educația?”

NEVOIA MASELOR

„Ar trebui să ne întrebăm ce remediu mai bun decât o educație populară înțeleaptă, ce alt remediu ne putem imagina pentru noile rele ce amenință societatea din cauza noilor facilități de formare de corporații masive între producători, sau intermediari; între fermieri, sau mineri, sau meseriași; între bogați sau săraci, între muncitori sau capitaliști?

Oamenii în masă sunt mai excitabili decât indivizii în medie luați separat și, cuprinși de instinctul de turmă vor face lucruri pe care indivizii care compun masele nu le-ar face. O mulțime este predispusă în mod periculos la violențe neașteptate sau - ce este și mai rău – la acte de teroare subite, și fiecare emoție poate să învingă simțul responsabilității și poate anihila pe moment atât prudența cât și mila. Nu a existat niciodată un timp când sentimentele și dorințele comune să fi putut fi atât de rapid comasate, niciodată un timp când forța mulțimilor să poată fi atât de eficient concentrată asupra unui punct ales pentru un scop comun.

Împotriva acestui pericol formidabil există o singură apărare demnă de încredere. Masele de oameni trebuie educate să își folosească rațiunea, să caute adevărul, și să iubească dreptatea și mila. Nu există siguranță pentru societatea democratică în adevărul susținut de puțini, sau în dreptatea iubită de puțini; MILIOANELE de oameni trebuie să se gândească să facă ce este drept, să iubească mila, și să umble smeriți cu Dumnezeuul lor. Milioanele de oameni trebuie educate să discute, nu să dea cu pumnii; să aibă încredere în ceea ce este spus public, nu în secret, și să ia măsuri periodice împotriva oricărui fel de opresiune egoistă. ... Școlile normale ar trebui să comunice elementele de instruire fizică, mintală și morală, partea cea mai valoroasă fiind de departe elementele ce țin de moralitate.

Referitor la un individ educat, putem întreba în mod cinstit dacă poate vedea lucrurile în mod corect? Poate recunoaște realitatea? Apoi, dacă poate trage o concluzie corectă în urma unor fapte stabilite? În al treilea rând, dacă are stăpânire de sine? Sau pasiunile lui stăpânesc peste el? Sau evenimente dificile îl intimidă? Acestea sunt teste ce arată în mod corect capacitatea lui mintală și morală. Un alt test pe care îl putem aplica în mod corect unui individ educat: continuă să crească în putere și în înțelepciune de-a lungul

vieții lui? Corpul încetează să mai crească pe la douăzeci și cinci, treizeci de ani – continuă sufletul lui să crească?”

Cineva care a scris într-una dintre revistele vestite din Anglia, din februarie 1903, *The Nineteenth Century*, într-un articol intitulat „Dezavantajele educației,” se referă în mod practic la aceleași lucruri la care s-a referit președintele Eliot în adresele lui, și cu același scop – lipsurile și neajunsurile educației din Anglia, ca urmare, nevoia urgentă de reformă, recunoscând totuși adevărul că „Nu doar în Marea Britanie, ci pretutindeni, pare limpede că ar fi lipsită de raționalitate așteptarea că școlile se vor reforma singure. De aceea reformele trebuie să vină dinafară, fiindcă altfel educația va rămâne ceea ce este – o înșelătorie lucrată cu grijă, cu știința pe buze, dar în realitate un mod de învățare mecanică, distructivă pentru simțul obișnuit.”

Extrasele prezentate în acest capitol accentuează cu cea mai mare forță nu doar nevoia serioasă a lumii de a avea un sistem mai bun de educație, ci de asemenea că lumea cunoaște această nevoie, și tânjește după ceea ce îi va satisface nevoia. Aceste extrase de asemenea accentuează adevărul că nimic mai puțin decât un sistem de educație construit pe principiile susținute în cartea aceasta – adevărata educație creștină – nu poate satisface această mare nevoie de un sistem de educație mai bun. Defectele și cerințele educației populare, așa cum sunt prezentate în aceste extrase, arată că numai o educație în mod real creștină, în spiritul, puterea și moralitatea creștinismului veritabil, poate răspunde acestei solicitări. Președintele Eliot, în cuvintele lui, cere o astfel de educație ce să cauzeze „milioanele de oameni” din „societatea democratică” „să se gândească să facă ce este drept, să iubească mila, și să umble smeriți cu Dumnezeu lor.” După cuvintele lui, ținta sa este „perfecționarea unor relații de cetățenie inteligente între indivizi în cadrul unei democrații creștine.”

Este imposibil ca această țintă să fie atinsă fără o educare, fără o educație religioasă și creștină. Și este imposibil pentru stat, sau pentru orice sistem al școlilor de stat, să atingă vreodată această țintă, din cauză că Statul nu poate învăța pe oameni religia. Așa este prin natura lucrurilor; dar în Statele Unite este de două ori așa, fiindcă principiile fundamentale și Constituția națiunii declară o totală separare a statului de religie, și mai ales de religia creștină. Nu este potrivit nici sigur ca statul să utilizeze metoda religioasă în educația pe care o oferă, după cum nici biserica nu poate folosi metoda seculară în educația oferită de ea. Cele două domenii sunt distincte, și nu se pot amesteca fără distrugerea atât a bisericii cât și a statului.

Doar bisericii îi aparține învățarea religiei, insuflarea moralității, promovarea creștinismului. Aceasta înseamnă, de aceea, că unica posibilitate să apară acel sistem de educație mai bun, din a cărui lipsă piere țara, este ca acesta să fie oferit de biserica creștină. Dar iată! Având în față acest adevăr vital, suntem confrunțați cu realitatea deplorabilă privitoare la biserica creștină acceptată care, , potrivit cuvintelor atât ale președintelui Eliot cât și ale United States Commissioner of Education, „controlul ei asupra educației” „se diminuează simțitor”. Concluzia acestor două înalte autorități din rândul laicilor este confirmată de un master în teologie de la Chicago University, care scria în 1899 în cuvinte clare, despre care fiecare inimă creștină și fiecare persoană care observă lucrurile, știe că sunt cu totul adevărate:

„Nimic nu este mai descurajator pentru religia evanghelică decât marile școli ale ei. Stresul teribil ce s-a abătut asupra ... denominațiunilor în ultimii zece ani provine în mare măsură din partea marilor școli dezvoltate de aceste denominațiuni. ... Fundamentele învățaturii religioase sunt subminate de educatorii din marile noastre școli, exact așa cum s-a întâmplat într-un sens mai larg în universitățile germane.

Ceea ce cunoaștem drept ‚înalță critică’ face pur și simplu ravagii odată cu ridicarea minorității în cele trei denominațiuni amintite.”

„Nu există școală pe continentul american unde tânărul să poată merge și să poată învăța Biblia ca un întreg sub îndrumarea unor educatori foarte pioși și bine învățați. Există școli unde se poate duce tânărul pentru a petrece trei ani de zile și a se pregăti pentru slujire, școli în care se umple până la refuz de filozofie speculativă sub denumirea de teologie, și de necredință sub denumirea de ‚înalță critică’. Aceasta este o rușine mare și teribilă. Scriitorul nutrește speranța că bărbați sau femei evlavioși, care au mijloace, vor înființa o școală în țara aceasta în care să fie instruiți oameni care nu doar să cunoască Biblia de la început până la sfârșit, ci să o și predice în totalitate. Lucrul acesta va fi ceva nou sub soare.”

Întrucât aceasta este atitudinea și starea bisericii acceptată drept biserică creștină în ce privește educația pe care lumea tânjește să o vadă; și pentru că biserica creștină este unica sursă de speranță că vreodată se va răspunde acestei nevoi în educație; rezultă în mod inevitabil că trebuie să aibă loc în zilele noastre o reformă, o reînviere a creștinismului vital, la fel de real cum a fost înainte ca să fi decăzut așa cum a decăzut, biserica creștină acceptată.

Președintele Eliot privește educația ca pe o agenție promițătoare pentru a „îndrepta și vitaliza bisericile.” Lucrul acesta este corect, dar în biserică trebuie introdusă o educație care COBOARĂ DIN CER, nu una care vine din lume. Educația aceasta va apărea. Nevoia serioasă a lumii, foamea și setea ei, care pot fi potolite doar prin acea biserică ce vine din cer, și fără care lumea trebuie să piară, nu va fi lăsată de Dumnezeu fără a fi împlinită. Dumnezeu încă este viu. Purtarea Sa de grijă plină de iubire pentru om și națiuni este astăzi la fel ca întotdeauna.

Educația este cu adevărat unica agenție care poate îndrepta și vitaliza biserica. Educația aceasta poate să vină doar din cer și doar de la Acela care este Capul bisericii. El va trimite educația aceea, și aceasta va veni. Iar când va veni, va veni doar în și prin Cuvântul Celui care este în cer și care este Capul bisericii. Educația aceasta va fi transmisă și insuflată numai în „termenii creațiunii.” Biserica prin care educația aceasta va fi dată lumii, va fi o biserică ce lucrează și comunică numai în „termenii creațiunii.” Instructorul acelei biserici va fi Creatorul Însuși, prin Cuvântul creator, prin Duhul creator. Principiile și standardul moralității acelei biserici va fi legea morală a Creatorului, așa cum fost scrisă cu degetul Său pe tablele de piatră, așa cum a fost demonstrată în viața Lui de pe pământ trăită în trupul de carne, și așa cum este scrisă de Duhul Lui în tablele de carne ale inimii celui ce crede în Isus. În întreaga educație condusă de biserica aceasta, manualul va fi Cartea Cuvântului Creatorului și Mântuitorului, iar cartea de studiu va fi întreaga creație și întreaga mântuire.

În felul acesta biserica va fi o biserică în mod distinct și universal educațională. Ea va stabili un sistem de educație după această rânduială; și va educa cu adevărat pe toți cei ce vor primi educația. Deși ea va asigura pe deplin și cu adevărat educația după care tânjește lumea exprimându-și nevoia ei serioasă, totuși nici biserica aceasta nici educația dată de ea nu va fi populară în fața lumii. Mai degrabă va fi considerată un extremist împodobit cu panglici. Cu toate acestea, în aceasta, ea va fi corectă, în mod absolut și etern corectă. Ea va fi adevărata biserică de astăzi și pentru astăzi. Iar educația oferită de ea va fi adevărata educație pentru astăzi și pentru totdeauna.

Fie ca toți oamenii care tânjesc după un sistem mai bun de educație, care caută un sistem care să asigure din plin tot ce este necesar în educație, - fie ca toți aceștia să își deschidă ochii și să caute cu rugăciune să vadă biserica aceasta cu educație cerească; iar Dumnezeu îi va face să o vadă. Acum

este vremea ei. Ea trebuie să se ridice și să lumineze, și o va face; iar slava Domnului se va vedea peste ea. Aceasta este biserica pe care Hristos o va înfățișa înaintea Lui, la venirea Sa, ca pe o „biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.”

SFÂRȘIT